

TEKEL MERKEZ KOMİTESİ 1984 PLENUMUNDA
GENEL SEKRATER TİSİLİN TÖRE YOLDAŞIN
OKUDUĞU POLİTİK BÜRO RAPORU

DEĞERLİ YOLDAŞLAR,

Merkez Komitemizin 1984 Plenumu, hem uluslararası alanda ve bölgemiz-
de, hem de Türkiye'de çok önemli politik ve toplumsal gelişmelerin oldu-
ğu bir dönemde toplanmaktadır.

Bu dönemde, başta Sovyetler Birliği olmak üzere, Sosyalist Sistem,
Asya, Afrika ve Orta Amerika alanlarına doğru genişleyerek, engel tanımaz
bir gelişme göstermektedir. Buna karşılık emperyalist-kapitalist sistemin
bunalımı her geçen gün derinleşmektedir.

Basta ABD olmak üzere, emperyalist güçler iki sistem arasında soğuk
savaş günlerine geri dönerek tüm insanlığı mahvedecek nükleer savaş
kışkırtıcılığı politikasını hızlandırırken; Dünya Barış Hareketinin saf-
ları genişlemekte, bugüne kadar görülmemiş yaygınlıkta, her türlü gerici
baskıya militanca karşı koyarak, savaşa karşı barış mücadelesini devleş-
tirmektedir.

Batı Avrupa'da yaşanmakta olan ekonomik ve politik huzursuzluklar
artmakta; bu ülkelerin işçi sınıfı barışçıl olmayan yöntemlere de bağ-
vurarak eylemini genişletmekte; politik mücadelesini yükseltmekte ve bu
durum bütün dünyada reformist politikaları x x x bunalım içine sokarak,
yeni bir ayrışma noktasına doğru sürüklemektedir.

Emperyalist sistemin boyunduruğu altındaki geri baraktarılmış ülke-
lerde ulusal ve toplumsal kurtuluş hareketleri hergün biraz daha boyut-
lanmakta; ulusal kurtuluş hareketlerinin safere kavuştuğu bir çok ülke
ın bağımsızlığını pekiştirmek ve toplumsal gelişmeyi özgürce sağlamak
için Sovyetler Birliği ve Sosyalist Sistemle ilişki ve dayanışmasını
sıklaştırmaktadır. Emperyalizm ve IMF boyunduruğunu kıramamış ülkelerde
ise, artan ekonomik ve politik bunalım bu ülkeleri derin bir toplumsal
bunalıma sürüklemekte; bu ülkelerin pekçoğunda "patlayıcı toplumsal du-
rum" nesnel olarak mayalanmaktadır.

Bu ülkelerin başında gelen ülkemizde de ekonomik ve politik bunalı-
nın çalkantıları, hergün biraz daha emekçi halkımız aleyhine derinleşmek-
tedir. Fakım, baskı, işkence Türkiye ve T. Kürdistanında patlayıcı toplum-
sal durumu giderek olgunlaşma düzeyine yükseltmektedir.

Tekelci kapitalist sistemin bu çöküş sancıları karşısında, tüm emek-
çi kitlelerin yeni ve özgür bir toplum düzeni kurma uğrunda mücadelesinin
örgütlenmesi; Türkiye ve Türkiye Kürdistanı işçi sınıfı hareketinin eylem
birliğinin sağlanması; komünist güçlerin tek bir Bolşevik parti çatısı al-
tında birliğinin gerçekleştirilmesi; tüm ilerici, demokratik güçlerin ey-
lem birliğini gerçekleştirerek Birleşik Balk Cephesi alternatifinin so-
nut olarak yaratılması gibi önemli ve büyük görevlerin çözümü bizleri
beklemektedir.

Merkez Komitemizin, bütün bu ağır ve önemli görevlerin adım adım çö-
zülmesi yolunda güçlü ve somut kararlar alacağına olan inancımızı be-
lirtmek isteriz.

İnanıyoruzki Merkez Komitemiz, 1983 Plenumu ile ortaya çıkan iç buna-
lını da çözümlenecek; bunalım sırasında değişik bir rota izleyerek
sağ bir eğilimle parti çizgisinden sapmaya yönelen, parti yıkıcılığına doğ-
ru tırmanarak birliğe zarar veren hizipleşme hareketi üzerine de somut
son ve güçlü kararını belirleyecektir.

ULUSLARARASI POLİTİK DURUM

Başta Sovyetler Birliği olmak üzere Sosyalist Sistem, her geçen gün teknik gelişim, toplumsal üretim, emeğin üretkenliğinin arttırılması, sosyal ve kültürel gelişim ve diğer alanlarda önemli gelişmeler göstermektedir. Sosyalizmin kapitalizme karşı üstünlüğünü, dünya kamuoyunun gözünde somutlaştırarak, dünya devrim sürecine gereken katkıları arttırarak devam ettirmektedir.

Sosyalist Sistemin bu görkemli gelişimi sadece dünya devrimci sürecine önemli ivme katmakla kalmıyor. Aynı zamanda ulusal bağımsızlığına kavuşmuş ülkelerle ortak çıkara dayalı ilişkilere girerek, bir çok bağımsız ülkenin emperyalizmin sömürü çarkları arasına düşmesini önüyor. Toplumsal gelişmeye dünya çapında bir süreklilik ve hız kazandırıyor.

Bütün bu somut olgular, Sovyetler Birliği'nin başını çektiği Sosyalist sistemin atmosferinde hareket den etkin bir demokrasi gücünün, toplumsal ilerleme ve sosyalizm yoluna çekilmesinin nesnel zeminlerini yaratmıştır. Bu somut durum, Lenin'in "Kapitalist olmayan yoldan geçiş" ve kalkınma tezini bir gerçeklik haline getirmiştir.

Sosyalist Sistemin izlemiş olduğu ortak çıkara dayalı ekonomi politikası, halkların çıkarına olan sosyalist pazar ilişkisi geliştirilip güçlenilerek, emperyalizmin sömürü alanlarının daralmasını; dünya barışı ve barış içinde yan yana yaşama Leninist politikasının etkin bir güç haline gelmesini sağlamıştır.

İzlenmekte olan; insanlığın barışçı koşullarda gelişmesi, dünya barışı uğruna mücadele, farklı toplumsal sistemlere sahip olan ülkelerin yan yana yaşama politikası: Sovyetler Birliği'nin, Sosyalist Sistemin ve dünya işçi sınıfının öncü partilerinin; devrimci-demokrasi güçlerinin yanında, barışın korunmasında çıkarları bulunana ve sayıları giderek artan Asya, Afrika, Latin Amerika halklarının ulusal ve toplumsal kurtuluş hareketleri, emperyalizme, faşizme ve tekelci kapitalizme karşı yürütülen örgütlü mücadeleler, Dünya Barış Hareketi ve emperyalizmin savaş politikasını desteklemeyen, barış içinde birarada yaşamak isteyen tarafsız ülkeler gibi geniş müttefik güçlere sahip olmasını sağlamıştır.

Bütün bunlar, Sovyetler Birliği ve Sosyalist Sistemi; insanlığı yıkım ve felaketle tehdit eden emperyalist saldırganlık ve savaş kışkırtıcılığına caydırıcı gücü ve dünya barışının güvencesi durumuna getirmiştir.

Sosyalist Sistemdeki bu olumlu ve çarpıcı gelişmeler daha ileri boyutlara yükselmeye devam ederken, emperyalist-kapitalist sistemin içine girdiği bunalım giderek derinleşmektedir. Emperyalist-kapitalist ülkeler, derinleşmekte olan bunalımın kendi toplumları üzerinde yaratmış olduğu derin endişe ve huzursuzlukları gidermek amacıyla sık sık suni bir "gösterge" ilan etmekte; bunalımdan çıkılmaya başlandığının propagandasını yapmaktadırlar. Ne ki, uydurma göstergelerin tümünün, gelişimin değil bunalımın göstergesi olduğu, bu bunalımın yükünü omuzlarında taşıyan işçi sınıfının, diğer emekçi katmanların ve milyonlarca ifade edilen işsizlerin gözlerinde her gün biraz daha somutlaşmaktadır.

Batı Avrupa'da yıllardır devam eden sessizlik yırtılıyor. Batı Avrupa işçi sınıfının grev eylemleri nicel olarak bir artış göstermekle kalmıyor. Aynı zamanda politik grev eylemlerine dönüşüyor. Hemen hemen her grev eylemi, polisle çatışmayı kaçınılmaz kılıyor ve böylece tekellerin politik iktidarının yüzü biraz daha açığa çıkıyor. Grevlerin çoğunluğu, salt "durumu iyileştirme"yi amaç edinen grevler değil, yasa değişikliklerini amaçlayan politik grevler niteliğine bürünüyor. Yıllardır Batı Avrupada süregelen işçi sınıfının barışçıl eylemleri yanında giderek barışçıl olmayan eylem biçimleri de ortaya çıkıyor.

İşçi aristokrasisi zayıflıyor; burjuvazi ile işçi sınıfını uzlaştırma rolünü oynamakta yetersiz kalıyor. Hemen hemen her greve hükümet müdahale si sözkonusu oluyor. Burjuvazinin yanında hükümet başkanları da grevci işçileri "iç düşman" ilan ediyor. Geçmişte egemen eğilim olan "toplumsal barış" ve "sınıf işbirliği" eğilimi giderek maziye karışıyor.

Böylece, 1965'lerden sonra belli bir gelişme gösteren "Avrupa Komünizmi" politikasının sosyal ve düşünsel zeminleri zayıflıyor. Bu, Marksizm-Leninizm düşmanı akımın politik açmazı derinleşiyor.

Devlet -tekeli bütünleşmesi boyutlandıkça, siyasi gericiilik demokratik haklara saldırıyor. Emek-sermaye ilişkisi derinleşiyor. Gericiiliğe karşı demokrasi mücadelesi güçlenerek, demokrasi uğruna mücadele ile sosyalizm uğruna mücadelenin iç içeliği daha da pekişiyor; sosyalizmin maddi zeminleri daha da olgun hale geliyor.

Bu gelişmeler, her türlü sapma ideolojileri yerle bir ederken; reformizmin Avrupa ve dünyada başçekicisi olan sosyal-demokrat siyasetleri büyük çıkmazlarla yüzyüze getiriyor. Emek-sermaye arasındaki çelişkinin yoğunlaşarak derinleşmesi, reformizmin sağ elini burjuvaziye sol elini de işçi sınıfına uzatarak "hakeemlik" rolünü burjuvazi lehine oynamasını olanaksızlaştırıyor. Bu durum, İkinci Enternasyonal dönüklerinin sağ ve sol kesiminin bir asra yakın bir parti içindeki beraberliklerini bozarak, bir çok sosyal-demokrat parti içerisinde sağ ve sol kesimin ayrışma sına neden oluyor. Bütün bu gelişmeler reformizmi büyük çıkmazlara sokuyor ve Batı Avrupadaki iktidarlarını kısa ömürlü kılıyor.

Ve sonuçta, bütün bu ekonomik, politik ve toplumsal gelişmeler kapitalist dünyadaki işçi sınıfı ve diğer emekçilerin ve hatta orta katmanların tedricen umitlerini burjuvaziden ve onun kapitalist sisteminden kesmeye, yeni bir sistem arayışı içine girmeye sürüklüyor. Sovyetler Birliği ve Sosyalist Sistemin istekrarlı ve sürekli ileriye doğru gelişim kaydeden ekonomik, politik, toplumsal çözümleri sistem değişikliği arayan kitlelerin bu özlemine ivme katıyor.

Emperyalist -kapitalist sistemin derinleşen bu bunalımı bütün ağırlığıyla, yeni sömürgecilik ilişkileri içinde olan bağımlı ve yarı-bağımlı ülkelerde de yaşanıyor. Derinleşerek uzayan kapitalizmin genel bunalımının en ağır ve en kötü sonuçlarını; yeni-sömürgecilik zincirindeki bağımlı ülkeler gün geçtikçe daha fazla hissediyorlar. Bu ülkelerin ürettiği hammadde fiyatları her yıl büyük düşüşler gösterirken, emperyalist ülkelerden mamül madde ve dış alım fiyatları sürekli artıyor. Borç yükü bugüne kadar görülmedik boyutlara ulaşıyor.

1980'li yıllarda devresel gerilimi derinleşen dünya kapitalist ekonomisinin pazar mekanizması, kapitalizmin büyümesini son derece yavaşlattı. Gelişmekte olan pek çok ülkede kişi başına düşen gayri safi ulusal gelinde önemli düşüşler varattı. Ulusal gelirin sürekli düşüşü; hammadde fiyatlarının düşük kalışı; piyasa mekanizmasının ekonomik büyümeyi yavaşlatması; pazar tıkanıklığı; yeni sömürgecilik sistemindeki ülkelerde dış borçların alabildiğine artış göstermesi; mamül madde fiyatlarının sürekli yükselişi; bu ülkelerde toplumun emekçi kesimlerinin alım gücünün büyük oranlarda düşürülmesi. İç pazarı felç durumuna sokarak, bazı bağımlı ülkeleri dış borçlarını bile ödeyemez duruma getirdi.

Bu durum, sadece geri bıraktırılmış ülkelerin süregelen yoksullukla bozularak kapitalist bunalımın altında ezilmelerini getirmekle kalmıyor. Aynı zamanda emperyalizmin sömürü dolanımının kan damarlarında tıkanıklık lara yol açıyor. Zaten uzamakta olan bunalımın daha da uzayıp müzminleşmesine kendi oranında katkıda bulunuyor; genel bir çöküşün nesnel zeminlerini kuvvetlendiriyor.

AED Emperyalizmi, doğmuş ve nedenleri kapitalizmin kendisi olan bu sonuçları: kendisine bağımlı ve yarı-bağımlı olan ülkelerde askeri faşist diktaları (o ülkelerin işbirlikçi-gericileriyle birlikte) planlayıp işbaşına getirterek; gerici yönetimlerin baskılarını arttırmalarını sağlayarak, şiddet ve baskıyla etkisiz hale getirmeye çalışıyor. Salt idari ve şiddete dayalı olarak alınan bu önlemler, bu ülkelerdeki bunalımı hafifletmenin yerine daha da derinleştirerek, "patlayıcı toplumsal durum"u iyice olgunlaştırıyor.

AED emperyalizmi ve onun gerici işbirlikçilerinin geri bıraktırılmış ülkeler halkları üzerinde ağır baskı koşullarını arttırmaları, "patlayıcı toplumsal durum"un nesnellikliğini ortadan kaldıramamaktadır. İran ve Kikaragua'da görüldüğü gibi, komünistlerin toplumsal kaynaşmaya öncülük edemediği ülkelerde bile varolan nesnellik kendine özgü çeşitli politik güçleri öne çıkararak, faşist yönetimlerin yıkılmasıyla sonuçlanmaktadır. Aynı zamanda bağımlı ve yarı-bağımlı kapitalist ülkelerde "patlayıcı toplumsal durum" her geçen gün daha da olgunlaşmakta; emperyalizme, faşizme ve tekelci kapitalizme karşı mücadeleler boy vermekte ve anti-kapitalist içerikleri derinleşerek, kapitalist sistemi kökünden sarsmaktadır.

Dünya devrim sürecinin üç bileşeninden birisi olan ulusal kurtuluş hareketlerinin bir çoğunun; Sovyetler Birliği, Sosyalist Sistem ve kapitalist ülkelerdeki işçi sınıfıyla sıkı bir dayanışma içinde zafere

ulaşarak sömürgecilik sistemini çökertmesi emperyalizmin konumunu büyük ölçüde zayıflatmıştır. Sömürgecilik sisteminin çöküşü, Sosyalist Sistem'in kuruluşundan buyana çağdaş dünya tarihinin ikinci dönemeç noktasını oluşturur. Bu dönemeç noktası aynı zamanda ulusal kurtuluş hareketlerinin ön cülüğünün nitelik değişimine uğramasını da sağlamıştır.

1917 Büyük Ekim Sosyalist Devrimi, proleter devrimler çağını bağlatarak, sömürge ve ezilen ülkelerin halklarının yüreğinde büyük bir kurtuluş ateşi alevlendirmiştir. Toplum tarihinde en büyük çıkışı açan Büyük Ekim Devrimi proleter devrimlere en büyük ivmeyi katmakla kalmamış, ulusal kurtuluş hareketlerinin boyutlanmasına da temel katkılarda bulunmuştur.

İşçi sınıfının ulusal kurtuluş hareketlerinde de öncü konuma yükselmesi; bu hareketlerde yakın döneme kadar öncülük yapmakta olan burjuva güçlerin bir bunalım ve tıkanıklıkla yüzyüze gelerek ayrışma içine girmelerine; gericileşenlerin ise bu hareketlerin etkinlik alanlarından gide rek dışlanmasına yol açmıştır. Bu durum, emperyalizmin çöküş olan sömürgecilik sisteminin yerine geçirdiği yeni-sömürgecilik ilişkilerinin etki alanlarının da önemli ölçüde daralmasına katkıda bulunmuştur.

Ulusal kurtuluş hareketlerinde de işçi sınıfının öncü konumlara gelmesiyle birlikte, dünya proletaryasının müfrezeleri tarafından tam bir kuşatmaya alınarak köşeye sıkıştırılan emperyalizm, özellikle ABD emperyalizmi, dünya insanlığına nükleer bir savaş felaketiyle tehdit etmeye başlamıştır.

Emperyalizm, girmiş olduğu geri döndürülemez çöküş sürecini, nükleer savaş tehdidiyle geri döndürmeyi(!) planlayarak, saldırganlığı ve kıskırıcılığı giderek arttırmaktadır. Ancak bu emelleri karşısında güçlü, gün geçtikçe devleşen, militanlık niteliğini arttırarak pekişen bir Dünya Barış Hareketi yükselmektedir.

Dünya Barış Hareketi, en genel anlamıyla; yeni savaşları önlemek, sürekli bir barışı sağlamak amacıyla bir dayanışma içine giren ve farklı siyasal, sınıfsal ve dinsel katmanların toplamını içeren en geniş güçlerden oluşmaktadır. Sınıfsal ve sosyal heterojenliğinin her geçen gün büyümesine rağmen, giderek savaş kundakçılığı ve saldırganlığın başkükçisi olan emperyalizme karşı verilen mücadeleyle bütünleşmektedir. Sözkonusu bütünleşme sürecinde Dünya Barış Hareketinin öncülüğünü işçi sınıfının yaptığı bu mücadele, işçi sınıfının emperyalist-kapitalist sisteme karşı mücadelesine önemli bir ivme katmaktadır.

Partimiz, başını ilerici insanlığın gerçek dostu ve barışın güvencesi Sovyetler Birliği ve Sosyalist Sistemin çektiği; insanlığı yok edici bir nükleer savaşa karşı korumak amacı gibi kutsal ve şerefli bir amaçla yürüyen Dünya Barış Hareketini bütün gücüyle desteklemek ve gereken katkıda bulunmak için mücadele edecektir.

Orta- Doğu'nun Durumu

Emperyalizm, özellikle ABD emperyalizmi, bunalımlardan kurtulmak için sömürsünü devam ettirmek amacıyla dünyanın bir çok bölgesinde olduğu gibi, Orta-Doğu'da da bölgesel savaşlar çıkartarak insanlık düşmanı politikasını sürdürmektedir.

Bölgemizde, bir yanda İsrail siyonizmini Filistin ve Diğer Arap Halklarına saldırtırken, bir yandan da gerici Arap rejimlerini bloklaştırmak, ilerici-demokratik ülkeler ve devrimci güçler karşısına dikip, Arap ulusunu birbiriyle çarpışan cephelere bölmeye çalışmaktadır. Camp-David anlaşması bu politikanın bir ürünüdür. Camp-David planı gereği; İsrail saldırganı ile işbirlikçi Mısır rejiminin öncülüğünde Ürdün, Suriye, Arabistan ve diğer ülkelerdeki Arap gericiğini bloklaştırmak, emperyalizm, siyonizm ve Arap gericiğinin ittifakının oluşturulması hedeflenmiştir. Bu gerici blokun hedefi: bütün dünya halklarının olduğu gibi, Arap halkının da yakın dostu ve destekçisi olan Sovyetler Birliği'nin Orta-Doğu'daki desteğini ve etkinliğini kırmak, Demokratik Yemen, Suriye ve Libya gibi anti-emperyalist ilerici veya devrimci ülkeleri, diğer devrimci yurtsever örgütler ve Komünist Partilerini darbeleyip yıkmak; emperyalist egemenliği Orta-Doğu'da tümüyle sağlamakla almaktır. Bu blok eliyle Filistin kurtuluş örgütünü bölerek, onun sağ güçlerini gericiğin bir yandaşı haline getirmek politikası bu planın bir parçasıdır.

Aynı plan doğrultusunda İsrail siyonizmi Lübnan'a saldırtılmış ve hedeflere adım adım varma çabasına girilmiştir. Ne ki; Lübnan saldırısı emperyalist planın hedefe varmasını sağlayamamıştır. Lübnan Vatan Cephesi, Suriye ve Filistin savaşçılarının sıkı bir dayanışma içersinde göstermiş oldukları direniş sonucu Lübnan-İsrail anlaşması bozulmuş, bir işgal gücü olarak Lübnan'a giren İsrail siyonizmi ve KİTAM ABD askerleri geriye çekilmeye zorlanarak, emperyalizmin Lübnan'a ilişkin planı bozguna uğramıştır.

Kuşkusuz, ABD emperyalizminin Orta-Doğu'ya yönelik planı, sadece siyonizm, Arap gericiliği ve emperyalist destekten oluşan bir karşı-devrim bloku oluşturmakla bitmemektedir. Bunun yanında, bölgede önemli bir jeo-politik konuma sahip olan Türkiye'nin faşist askeri diktatörlüğünü başka bir kanaldan devreye sokarak, Orta-Doğu'da emperyalizmin karakolluğuyla görevlendirmektedir.

Mustafa Kemal'in önderliğinde burjuva iktidarlar tarafından 60 senedir uygulanan "Batıcılık" politikası; Türkiye ve Kürdistan halklarını tarihsel, kültürel ve dinsel bakımdan yakınlık içinde olduğu Arap ve diğer Orta-Doğu halklarından uzaklaştırarak, Batı emperyalistlerine ve ABD'ye ekonomik olduğu gibi, kültürel olarak da bir bağımlılık içerisine sokmuştur.

Nitekim, ekonomik planda "sıkı tasarruf" politikası ve IMF dayatmalı "gerçek fiyat saptama" çizgisine karşı halklarımızda güçlü bir öfke gelirken; sosyal ve kültürel planda da emperyalist kültüren yozlaştırıcı çirfkeliğine karşı bir öfke doğmaktadır. Avrupa ve diğer Dünya Halklarına bir güven ve yakınlıkla birlikte, Orta-Doğu halklarına doğru bir eğilim de gelişmektedir. Özellikle İsrail siyonizminin ABD ve diğer Batılı emperyalistlerin desteğiyle Filistin ve diğer Arap halkına karşı kankusturma şeklindeki insanlık-dışı eylemleri, Türkiye ve Kürdistan Halklarının Arap ve Diğer Orta-Doğu halklarına olan ilgisini daha da artırmış, sempati ve destek duygularıyla, saldırganlara karşı öfkelerini iç içe geçirmiştir.

Bu gerçekliğin bilincinde olan emperyalizm ve Türkiye faşist cuntası, halklarımızın bu kardeşlik duygularını, emperyalizmin ve işbirlikçi tekelciliğin çıkarlarına alet etme yolunda kullanmaya çalışıyorlar. Bu amaçla Türkiye ve T. Kürdistan halklarının bu duygularını Suni Arabistan ve Ürdün gibi gerici iktidarlara yakınlaşma yolunda kullanmaya kalkıyorlar. Kuşkusuz, Orta-Doğu'da elde edilecek olan sömürüden Türkiye işbirlikçi tekelci burjuvazisi de payına düşeni alacaktır. Ve böylece ABD emperyalizmi bölgede oluşturmaya çalıştığı 3 Uçlu platforma takfiye kuvveti olarak Türkiye faşist cuntasını da eklemiş olacaktır.

Emperyalizmin Orta-Doğu'ya yönelik genel planları içersinde: İran, Irak ve Türkiye üçgeninde bütün yenilgi ve baskılara rağmen sönmeyen ve giderek emperyalizmin Orta-Doğu'daki egemenliğine karşı bir güç olarak gelişmekte olan Kürdistan Ulusal Kurtuluş hareketinin söndürülmesi de önemli bir yer tutmaktadır.

Orta-Doğu'da giderek ön plana çıkmakta olan Kürdistan Ulusal sorunundan en fazla rahatsız olanlardan birisi Türkiye faşist cuntası oldu. Bu için, emperyalizmin, bu üçgende yarmakta olan Kürdistan ulusal kurtuluş alevini bastırma sorununda Türkiye faşist cuntasına önemli görevler yüklediği açıktır. Bunun yanında, gerici Saddam rejimine karşı, silahlı mücadele kararı alıp, Kürdistan'a yerleşerek Kürdistan ulusal kurtuluş güçleriyle dayanışma içersinde mücadele eden Irak Komünist Partisinin darbelenmesi ve böylece gerici Saddam 3 rejimine gereken desteğin sağlanması da faşist cuntanın ana hedefleri arasındadır. Nitekim son günlerde Türkiye faşist cuntası "sınırdaki anarşi ve terör"ü bahane ederek, "sınır güvenliği" vb gibi çeşitli gerekçelerle zemin hazırlayarak, bu hedefine doğru yönelmektedir.

Türkiye faşist cuntasının, başta halklarımızın dostu ve sınır komşumuz Sovyetler Birliği'ne, Orta-doğu halkları ve devrimci hareketlerine karşı Türkiye ve T. Kürdistanı toptaklarına, ABD askeri üslerini, nükleer bomba ve roket depolaralarını, ABD-NATO "çevik kuvvetleri"ni yerleştirerek bölge ve dünya barışını tehdit etmesi emperyalizmin saldırgan politikasının ileri karakollarından birisi durumuna geldiğini göstermektedir.

Yoldaşlar,

Görüldüğü gibi ABD, Orta-doğu çapındaki planını: bölgedeki gerici ve faşist yönetimlere politik ve askeri destek sağlayarak, birbirini tamamlayan görevleri yükleyerek sıkı bir denetimle hayata geçirmeye çalışıyor. Özetle emperyalistler ile bölge gericiliği sıkı bir dayanışma ve ortak planlama içinde hareket ediyorlar.

Bu emperyalist plan karşısında Türkiye ve T. Kürdistanlı komünist ve devrimci demokratik güçler ortak hareket içinde girmelidirler. Özellikle tekellerin faşist iktidarının "Orta-Doğunun kilit noktası Türkiye'nin politik ağırlığı" diye nitelendirdiği bölge halklarına düşman politikası karşısında seyirci konumuna düşmemelidir.

Türkiye'nin tüm ilerici güçleri: Arap, İran, Kürt, Yunan, Kıbrıs ve diğer Orta-Doğu halklarıyla dayanışmayı pratikte güçlendirmelidir. Bu halkların komünist partileriyle, devrimci-demokratik güçleriyle ve başta Filistin olmak üzere ulusal kurtuluş örgütleriyle politik ve eylemsel birliği sağlamlaştırarak; ABD'nin Türk faşist iktidarı eliyle uyguladığı planlar, politik ve askeri hazırlıklar konusunda bilgilendirip, uyanıklığı artırmaları gerekmektedir.

Partimiz bu uğurda şehitler vererek elinden gelen desteği ve katkını sağlamaya çalışmıştır ve çalışmaya devam edecektir. Ancak bu çok önemli sorun elbette sadece Partimiz tarafından çözüme kavuşturulabilecek bir sorun değildir. Tüm Türkiye ve Kürdistanlı komünist, devrimci ve ilerici güçlerin bu önemli sorun üzerinde durarak ortak bir yöneline girilmesi gerekir. Partimiz bu konuda da her türlü çabayı sarfedecektir.

Bölgedeki son senelerin gelişmeleri, özellikle İran, Irak ve Lübnan'daki politik gelişmeler, emperyalist saldırının ve bölge gericiliğinin eski gücünü belli ölçüde kaybetmesine ve topyekün bir karşı-devrimci saldırıya yönelme ihtimalinin zayıflamasına yol açmıştır. Ancak aynı nedenden ötürü, şimdi ABD ve Batı Avrupa emperyalistleri yeni planlar ve taktikler uygulayarak, Örneğin, Filistin Kurtuluş Hareketini içten parçalayarak, yeniden güçlü konumlar elde etmek için vargüçlerini kullanıyorlar.

Bu konuda uyanıklığı elden bırakmamak zorunludur. Emperyalizmin bu bölücü politikalarına karşı en önemli pan-zehir bölgedeki tüm halkların ulusal ve toplumsal kurtuluş hareketlerinin, Komünist Partilerin aktif öncülüğü etrafında birlik ve dayanışmasının güçlendirilmesi olacaktır. Orta-Doğu'nun tüm ülkelerinde ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadelesinin öncülüğünün işçi sınıfı ve onun devrimci partileri tarafından üstlenilmesinin nesnel nedenleri ve pratik zorunluluğu doğmuştur. Böyle bir komünist önderliğin bölge çapında ağırlığını ortaya koyamaması, ulusal kurtuluş hareketlerinde de önemli bunalımların ve tıkanıklıkların doğmasına yol açmaktadır.

Bölgedeki tüm komünist partilerinin önünde: halkların ulusal, demokratik, anti-emperyalist veya anti-tekelci yönde gelişen tüm hareketlerini işçi sınıfı öncülüğünde toparlamak; Sosyalist Dünya ile sıkı dayanışma içinde ve tek a yücut halinde emperyalist emellerin karşısına dikmek görevi durmaktadır.

Bu açıdan Lübnan Komünist Partisi'nin kendi ülkesinde Siyonizme ve emperyalist saldırıya karşı savaşı birleştiren Ulusal Cephe içinde oynadığı tayın edici rol ve Irak Komünist Partisi'nin Saddam rejimine karşı Kürt ve Arap halklarının savaşını birleştirme yolunda üstlendiği önderlik konumu, Partimiz tarafından son derece ~~önemli~~ önemli örnekler olarak değerlendirilmektedir.

Bu nedenle Partimiz: Arap ülkelerinin Komünist Partilerinin son senelerde güçlendirdikleri ortak hareketi ve gerçekleştirdikleri eşgüdüm örgütlenmesini önemli bir adım olarak değerlendirmektedir. Bu somut eylem-birliği hareketine Türkiyeli, Kürdistanlı, İranlı ve diğer halkların Komünist Parti ve Örgütlerinin katılım sağlamalarının, emperyalist saldırıya karşı halklar içinde yayılmakta olan devrim ateşini daha da güçlendireceğine inanmaktadır.

TÜRKİYE VE TÜRKİYE KURDISTANINDA POLİTİK ORTAM

Yoldaşlar,

Türkiye'deki kapitalist sistem, gelişmesinden doğan yapısal bunalımının yanında, işbirlikçi tekellci ekonominin bugün girdiği darboğaz aşılamadığından çöktüğüne doğru gitmektedir. Yüzeysel "düzeltme" yaygaralarının yapıldığı bir durumda bile, verilen göstergelerin devrevi bunalımın dengesizliğinin bir ürünü olduğu, kısa bir süre sonra burjuvazi tarafından bile itiraf edilmek durumunda kalmaktadır.

İşbirlikçilik yapısından kaynaklanan dengesizliğe ve bunalıma, kapitalist dünyanın derin ve uzayan bunalımlarının etkileri de eklenince, kapitalist sistemin dengesizliği artıyor ve tam bir çıkışsızlığa doğru geliyor. "IMF reçeteleri"nin tümü, hammadde fiyatlarının daha da düşmesine, mülk ve yarı-mülk madde dış alımlarının ve borç yükünün sürekli büyümesine katkıda bulunmaktan başka bir işe yaramıyor.

Özal ekonomi-politikası, bunalımı öylesine artırdı ki, piyasa mekanizması ve iç pazar felç duruma geldi. Gayri safi üretimde önemli düşüşler oldu ve kişi başına düşen ulusal gelir reel olarak geriledi. İşçi sınıfı, diğer emekçiler ve orta katmanların alım gücü bugüne kadar görülmemiş düzeyde zayıfladı.

Sanayi ve sektörü ve piyasa mekanizmasının bu bunalımı, tarım sektörüne de yansıdı.

Türkiye tarımında kapitalizm ve tekellcilik yatay ve dikey bütünleşme yoluyla gerçekleşip, işbirlikçi banka ve sanayi sermayesine bağımlı olarak egemen kılındı ve buna göre yapılandı. Bunun için hala belli ölçülerde bir tarım krizi ülkesi olma özelliğini koruyan Türkiye'de tarım, belli bir zaman diliminde nisbi bir gelişme gösterip kimi katkılar da bulunmuş olmasına rağmen, sermayenin devrevi gelişim dengesi giderek bozulup piyasa mekanizmasını da bir durgunluk içine sokması sonucu, tarımsal üretim de bütünü bir sarsıntı ve yıkım içersine girdi. Öyle ki, üretici köylülük, mevsimlik ürün ekimi, ürünün pazarlanması, üretim sürecinde gübre, ilaç, kredi gibi girdileri temin etme konularında tam bir şaşkınlık içinde bocalamaktadır. Bu durum üretici köylülüğün sosyal yaşamını büyük bir yıkımla yüzyüze getirirken, tarım sektörünü de büyük bir çıkışsızlığa sürüklemektedir.

IMF reçeteli "Özal ekonomi-politikası" sanayi ve tarım sektörünün yapısında varolan çarpıklığı bir çıkışsızlığa doğru sürüklerken, sanayi ve tarım üretimini önemli ölçüde baltalayan, ama öteyandan ihracatçı tekellere büyük bir talan imkanı sağlayan, yüksek faiz, para kıskama, zam, teğşi sağlama yönelişini devam ettirmekte; bütün ağırlığını dış ticarete vererek durumu kotarmaya çalışmaktadır. Ancak bu girişimler de burjuvazinin kendi iç çelişkilerini derinleştirmektedir.

Dış ticaretin (özellikle ihracat alanında) istenen düzeye ulaşabilmesi için, herşeyden önce genel olarak teknik ilerleme, kaliteli mal üretme, yüksek bir rekabet gücüne ulaşarak pazar elde etme olanaklarının yaratılması gerekir. Kaldı ki, kaliteli üretim yapılsa bile pazar kapıları emperyalist tekeller tarafından tutulmaktadır. İşbirlikçi çarpık bir ekonomik yapı ile bu niteliklerin elde edilmesi olanaksızdır.

Bu nesnel nedenlerden dolayı, dışa açılma ve bununla bunalımı aşma ihtimalleri son derece zayıftır. Dış pazarlar zaten emperyalist dev tekeller tarafından paylaşılmış ve bağımlı çarpık bir ekonominin küçük şirketlerinin dış pazarlara girmesi ve oralarda rekabet etmesi imkanı yok edilmiştir. Ancak emperyalist ülkelerin ve gerici Arap rejjimlerinin vesayetinde önemsiz bazı kırıntıların Türkiye işbirlikçi tekellci ekonomisine bahşedilmesi söz konusu olabilir. Bunlarla çöktüğü düşünülmüş olduğu Orta-Doğu Şandarmalığı rolüyle birlikte, bu ülkelerin pazarlarına açılma girişimlerinin bugüne kadar ekonominin düzelmesine destek sağlayamaması, dışa açılmanın bunalımın aşılmasına yetmeyeceğinin açık bir göstergesidir.

Bütün bunlar genel olarak kapitalist rejimin tüm ana sektörlerinin bir tıkanma içersinde olduğunu, bu bunalımın uzayıcı ve yapısal olduğunu açıkça göstermektedir.

Gelmiş olan bu düzey ve yaşamakta olan süreç; Partimizin 1981'de tespit ettiği, bunalımın kapitalist sistemin sınırları içinde açılması-
nın güç olduğu şeklindeki belirlemesini doğrulamaktadır.

Rejimin Yönetim Bunalımı Devam Ediyor

Ekonominin girmiş olduğu bu bunalım, diyalektik olarak politik plan da da bir bunalıma dönüşmesini beraberinde getirmiştir.

Ekonomik alt yapıdaki dengesizlik, politik üst yapıyı da önemli ölçü-
de dengesizleştirmekte, burjuvazinin yönetim bunalımı giderek derinleş-
mektedir. En ağır baskı yöntemlerini ve her türlü demagojik malzemele-
ri kullanmasına rağmen nisbi de olsa istikrarlı bir konum elde edememek-
tedir.

Ekonomik ve siyasi rejim bunalımı müminleştirikçe, tekeller arası ya-
na kavgasının yol açtığı iç çelişkiler şiddetleniyor. Bu da kendini bur-
juva partiler ve faşizmin parlamentosu içindeki kavgalarla ortaya koyu-
yor.

Burjuvazinin faşizmi devlet içinde yuvalandırıp, 1982 faşist anayasa-
sı ile kurumlaştırdı. Saldırıda olduğu gibi düzeni savunmada da faşiz-
mi devrede tutmak zorunda kalıyor. Seçimlerle iktidara gelmiş çoğunluk-
lu ANAP iktidarının üzerinden bir yıl geçmeden burjuvazi tarafından ye-
ni iktidar alternatifleri aranıyor. Bütün bunlar, politik bunalımın ulu-
sal çapta krize doğru derinleşmesinin somut göstergeleridir.

Gelinen boyutta bunalımdan çıkış amacıyla faşizmin göstermelik par-
lamentosu fesh edilip faşist diktatörlük çöblak bir şekilde devam etti-
rilmeye kalkılsa bile, politik bunalımın ulusal çapta krize doğru derin-
leşmesini hızlandırmaktan başka sonuçlara yol açmayacaktır.

Ne, sosyal-demokrat kılıflı bir hükümetin, ne de S.Demirel hükümeti
türünden siyasi gerici bir hükümetin isbasına gelmesinin nesnel zemini
ortadan kalkmamış olmakla birlikte, varolan IMF dâmlali ekonomi-politika-
ya alternatif bir burjuva yönetimin ortaya çıkıp, ekonomik ve sosyal is-
tikrarı sağlama olanakları olmadıkça, için, tekerci burjuvazinin en iri ve
iktidarın işlerini elde tutan kesim hala faşizm dışında bir seçeneğe yö-
nelenmemektedir.

Bu nedenle burjuva liberal ve reformist burjuva partilere karşı bi-
le, faşizmin franleyici yöntemleri uygulanmaktadır. Ne ki, toplumsal hu-
sursuzluk gelistikçe, faşist baskılar bu gelişmeler karşısında yetersiz
kaldıkça; liberal ve reformist burjuva partileri emniyet sübabları ola-
rak kullanabilecektir. Ancak bu tip partilerin de bu düzen sınırları i-
çinde getireceklerini vaad edecekleri "çözüm" ve "refah" önerileri, her
bakımdan çürümeye yüz tutmuş bu sistem içersinde kitleleri büyük ölçüde
ikna etme gücüne sahip olmayacaktır.

Gelecekteki burjuva çözüm yönelimi ne olursa olsun, köklü ve yapısal
olan genel bunalımın bir ulusal krize doğru eğilim göstereceği kaçınılmaz
dır. Ki bu günden, varolan bu bunalımların geri dönüşmez bir ulusal
krize doğru olan eğilimini engellemek için, büyük burjuvazinin bütün ke-
simleri ellerinden gelen her şeyi yapma gayreti içindedirler. Sistemi
savunma hepsinin ortak paydaları durumuna gelmiştir.

Sosyal Yıkım Derinleşirken Yığınlar Yeni Arayışlar İçinde

Ekonomik-politik bunalım derinleştikçe, mutlak yokavlaşma ve sosyal
yıkım geniş kitleleri girdabına çekiyor. Tarımda tekelleşmenin çarpık ve
yağmacı gelişimi, küçük üreticileri mülklerinden koparmaya devam ediyor.
Bu gelişmeler işsizler ordusunun saflarını hergün biraz daha kabarıklaş-
tırıyor. Öyleki, işsizler ordusu, artık burjuvazinin bilicli olarak ye-
dekte tuttuğu bir olgu olmaktan çıktı; burjuva düzeni tehdit eden ve onu
ürküten bir olgu durumuna dönüştü.

İşçi sınıfı ve çalışan kitleler derinleşen sosyal yıkımın en ağır so-
nuçlarını iliklerinde hissetmektedirler. Peş peşe gelen zamlarla artan hayat
pahalılığı, emekçi kesimlere, hayatını idame ettirmek için zorunlu olan
yaşamsal değerleri birer birer kaybettiriyor. Bu çöküş süreci emekçi kesim-
lerle birlikte orta katmanları da derinden etkiliyor.

Burjuva düzen sınırları içinde bile gerekli olan iş ahlakı bozuluyor. Sahte iflas, karşılıksız çek ve senet protestosu artık namussuzluk değil, "uyanık iş adamlığı" sayılıyor. Kapitalistler kendi ekonomik düzenlerinin temel kanunu olan, işgücünü ücretle satın alma ve artık-değer elde etme yöntemlerini bile ayaklar altına alıyorlar. Sahte iflas, kıdem tazminatlarına el koyma, sigorta primlerini ödememe, "deneme işçiliği" sorgusuz- hesapsız işten atma gibi binbir yöntemle yüzbinlerce işçiyi ücretsiz ve açlık içinde çalıştırmayı gelenekleştiriyorlar.

Faşist iktidarın tüm kapılarını tutan bir avuç ihracatçı tekele 400 milyar lirayı bulan "teşvik kredisi" yağma ediliyor. Tarımda tekelleri devlet kooperatifleri, pamuk, zeytin, pancar, çay, fındık, fıstık, tütün ve diğer ürün yetiştiricilerini asker zoruyla kabul ettirilen düşük "taban fiyatı" uygulamasıyla soyup açlığa mahkum ediyor. Sanayi, tarım ve bankacılıkta yerleşen bu yağmacı sisteme dayanarak en büyük tekellerin kendi aralarında anlaşıp Türkiye'deki üretim ve dolaşım sürecinin her alanın da kendi egemenliklerini kurlmaları, orta sermaye katmanları da dahil, işçi sınıfının ve tüm emekçilerin ortak çıkarı yönünde tekeller ve bankalara el konulması, devletleştirilmesi eğilimini ve bilincini yaygınlaştırıyor. Ki bu, aynı zamanda Birleşik Halk Cephesi oluşumunun toplumsal zeminlerinin olgunlaşmakta ve genişlemekte olduğunu göstermektedir.

Sosyal ahlak da derinden tahrip oluyor. Kültüresiz ve moralsiz yağmacı kapitalistler, Türk, Kürt ve Arap halklarının ve onların aydınlarının yaratmış emekçi geleneklerini, insan ilişkilerini; ortak kültürel, sanatsal, edebî eserlerini para ile satın alacakları değerler düzeyine düşürüyorlar işlerine gelmeyen her bilimsel ve kültürel çalışmaya asker zoru ve sansür yoluyla yasaklıyorlar. Halk kitlelerini fuuşa, hırsızlığa, tembelliğe, sans oyunlarına yönlendirip, onarılması zor bir moralsizlik içine itmeye çalışıyorlar.

Bu köklü toplumsal değerlerin arsızca tahribi, emekçi kitlelerde büyük bir nefret uyandırıyor. Bu yıkımın kapitalizmin kendi çöküşünden kaynaklandığının bilincine varan kitleler, giderek sistemin kendisine karşı bir tavıra yöneliyorlar. Söz konusu bilincin ve öfkenin toplum içinde yaygınlaşmasıyla birlikte "patlayıcı toplumsal durum"un olgunlaşması kaçınılmazdır.

Kısacası burjuva devletin toplum içinde dayanak bulduğu temel taşlar güçlü bir şekilde sarsılmaktadır.

Bütün bu derin ekonomik, politik, sosyal bunalımların giderek boyutlanması, emekçi kitlelerin düzene karşı bir hareketliliğine nesnel bir zemin ve süreklilik kazandırmaktadır.

Halklarda uyanmaya başlayan ve giderek sessizliği yartacak olan bu hareketlenme ve arayış eğilimi, yalnız tek tek kent ve köyleri değil, çelişmenin tam ifadesi ile bastan aşağı Türkiye ve T. Kürdistanını bir bütün olarak sarıyor. Bu veya bu alanda meydana gelen küçük bir kırılmanın bile toplumun büyük bir kesiminin ilgisini üstüne çekiyor. Emekçi yığınlarda oluşmakta olan sosyo-psikolojik durum, kapitalist sistemi bir bütün olarak hedefleme, yeni ekonomik-politik alternatifler arama konumuna çekiyor.

İşçi sınıfının kendiliğinden sosyalizm düşüncesine çekilme eğilimi hızlanmakta, bu konuda bilince geçesine duyduğu gereksinme kaçınılmazdır. Özellikle, özellikle öncü işçilerin ve komünistlerin kitleler üzerindeki politik etkinliklerini artırabilmeleri; kapitalizmle sosyalizm, burjuva ideolojisiyle komünizm arasındaki kesin ayrımları belirginleştirmeleri, yığınların somut güncel yaşamının zenginliği ve deneyleri içinde onlara kavratmak amacıyla politik propagandayı ve ajitasyonu yaygınlaştırmalarının nesnel zemini bütünüyle oluşmuştur.

İşçi sınıfı, diğer emekçiler ve orta katmanların önemli bir kesimi, hayat pahalılığı, işsizlik, enflasyon, zamalar, tekellerin yağması, ağır vergiler, ücretlerin çok geri düzeylerde kalması, vb. günlük somut yaşamında gördüğü olgular sonucu tekelleri kapitalist sisteme olan inançlarını hızla yitirmektedirler.

Aynı zamanda faşist anayasa ile kurumlaştırılan; sendikalaşma, düşünce özgürlüğü, kitle örgütlenmesi, grev hakkının güdükleştirilmesi; sansür, devlet terörü, TOK, YAK anti-demokratizmi de demokrasi özlemini, kitle eylemlerinin doğup boyutlanmasına neden teşkil edecek düzeylerde toplumun yakıcı sorunu durumuna getirmiştir.

AED emperyalizmi ve IMF'nin pervazsız saldırıları ve Türkiye Üzerine oyunları, Kıbrıs, Yunanistan meseleleri, F-16 projesi, Orta-Doğu halklarına açık saldırı, ülkeyi talan eden girişimler ve nükleer silah yarışı gibi olgular, giderek kitlelerin ulusal gururunu ayaklar altına alan düzeye varmaktadır. Kitlelerde anti-emperyalizm eğilimi gelişmektedir.

Günlük yaşamlarında somut olarak yüzyüze geldikleri bu olgular sonucu geniş emekçi kitlelerin bilincinde, tekelci kapitalizme, faşizme ve emperyalizme karşı mücadelenin stratejik planda olduğu gibi taktik olarak da birbirinden ayrılamayacağı daha açık ve daha somut olarak gelişmektedir.

Yığınlarla oluşmuş olan bu ruhhalı ve arayış ortamında Komünistler: anti-faşist, anti-tekelci anti-emperyalist ve halktan yana bir iktidar alternatifinin propagandasını ön plana çıkarıp yaygınlaştırmalı; buna ulaşmak için kitleleri devrimci bir tarzda eğitmeli, devrime hazırlamalıdır.

Kürdistan'da Ulusal Ve Sınıfsal Mücadele Kaynaşarak Gelişiyor

Faşist cunta, Orta-Doğu ile ilgili yüklendiği saldırganlık görevini yerine getirmenin ilk hedefi olarak önüne; gün geçtikçe gelişip boyutlanan ve cuntayı tedirgin etmeye başlayan Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesini bastırmayı koymuştur. Bu amaçla Türkiye Kürdistanında yaşayan Kürt halkına karşı, operasyon, şiddet, tehdit gibi akıl aılmaz baskıyı uygulayıp, sindirmeye çalışırken, Irak Kürdistanında savaştan Kürt halkına karşı da gerici Saddam rejimiyle işbirliği içersinde saldırıya geçmiştir. Kürdistan'da gün geçtikçe alevlenen ulusal kurtuluş özlemi, başta faşist Türk cuntası olmak üzere, bölge gericilerinin ve emperyalizmin bu hareketi bastırma telaşlarını da arttırmıştır.

Partimiz, AED emperyalizminin uçağı olan Türkiye faşist cuntasının bu güven, ırkçı, düşmanlık girişimini şiddetle lanetler ve ona karşı bütün gücüyle mücadele eder. Bu amaçla, Türkiye ve Kürdistan proletaryasının faşist cuntaya karşı Kürt halkını desteklemek için mücadelelerini yükseltmelerini; Kürt halkını yalnız düşürüp boğma saldırılarını boşa çıkarmak için yoğun bir kampanyanın başlatılması gerektiğine inanır.

Faşist cunta ve AED emperyalizmi, kitlelerin hızla gelişen hoşnutsuzluğunu ortak bir dayanışma içersinde sokağa dökme tehlikesi karşısında hareketi böyle bir momente bırakmamak için, henüz dağınık olan hareketleri "kıskırtmalar"la başvurup kavgaya çekerek, toplumun diğer güçlerinin tarafsızlığı ve sessizliği ortamında şiddiden ezmek için ellerinden geleni yapacaklardır. Nitekim bugün Kürdistan'da yaratmak istedikleri de budur. Örneğin bugün Hakkari ve civarında Kürt aşiret ve köylerini çembere alıp sürdüğü boğma operasyonları bu yönelişlerinin açık göstergesidir.

Cuntanın bu yönelişine karşı;

1- Tüm Türkiye ve Kürdistan halkları, faşist diktatörlüğün azgınlaşan savaşçı politikalarına karşı uyarılmalı, politik ajitasyon, uyanıklık, propaganda ve ajitasyon faaliyetleri artırılmalıdır.

2- Kürdistan'da sürmekte olan dar çemberlere sıkıştırılmış mücadeleye destek olunmalı, uluslararası kamuoyunun dikkatleri çekilmelidir.

3- Tüm parti örgütlerimiz ve çevre ilişkilerimiz, bu tip kendiliğinden gelişebilecek toplumsal çıkışlara zamanında önderlik etmeli, genel bir toplumsal başkaldırıya kanallize etme uyanıklığını ve taktik hareketliliğini göstermelidir.

4- Parti örgütlerimiz tüm devrimci ve ilerici güçleri, Kürt ulusunun kendi kaderini tayin etme hakkı, Türk ordusunun Kürdistan'dan çekilmesi ve Kürtlere karşı yoğunlaştırılan çövenizm ve baskı dalgasına karşı mücadele konularında aktif eyleme çekme görevlerine ağırlık vermelidir.

Yoldaşlar,

T. Kürdistanı proletaryasının ömsü güçlerinin kendi öz örgütüne sahip olup, Türkiye proletaryasının partisiyle tek çatıda birleşik ve merkezi güç olmasının zorunluluğunu; sadece Kürdistan özgüleriyle sınırlanmış bir birlik ve mücadele eğiliminin sorunu çözmede yeterli olmayacağını, son olaylar bir kez daha kaçınılmaz bir görev olarak önümüze koymuştur.

Bu nedenle, İran, Irak, Türkiye ve Kürdistan Komünistleri: kendi aralarında sıkı bir eylem birliği, ortak bir önderlik odağı oluşturmak; Kürt ulusunun kurtuluşu mücadelesi ile Sovyetler Birliği ve Sosyalist Ülke lerin en sıkı dayanışmasını gerçekleştirmek, Suriye ve diğer ilerici böl ge hükümetlerinin desteğini sağlamak ve Kürdistan'ın ulusal ve devrimci demokratik güçleriyle Türk, İran ve Arap halklarının ileri güçlerinin ortak mücadele ve dayanışmasını örgütlemek göreviyle karşı karşıyadır. Partimiz bu görevlerin yerine getirilmesi için bütün gücüyle çalışmak tadır. Ve bundan sonra da çalışmaya kararlıdır.

Faşist cuntanın emperyalizm ve bölge gericileriyle el ele Kürdistan'a karşı giriştiği canice saldırı ancak böyle bir örgütlü ve birleşik müca dele ile püskürtülebilir.

Türkiye işçi sınıfının önemli bir sorunu olan Kürdistan ulusal ve sınıfsal kurtuluş mücadelesi bugün bir çok bakımlardan yeni boyutlar ka zanarak gelişmektedir. Bu mücadelede proletaryanın ideolojik etkinliği giderek artmakta, ulusal yönün yanında sınıfsal yön ağırlığını geniş kit leler içersinde hissettirmektedir. Özellikle de 12 Eylül askeri faşist diktatörlüğü koşullarında, tek devrimci ve dirençli sınıf olduğunu müca dele alanlarını terketmeyerek bir kez daha ortaya koyan Kürdistan prole taryası ve onun öncü nüvesi, küçük burjuva milliyetçi gözüklerin Kürdis tan gerçeğiyle bağdaşmadığını bir kez daha ortaya koymuştur. Öyleki bu gün devrimci-demokratik veya yurtsever örgütler bile ulusal kurtuluş ha rekettinin sınıfsal yönünü görmazlıktan gelememektedirler.

Türkiye Kürdistanının gerçek ulusal özgürlüğüne işçi sınıfının ön üllüğünde kavuşabileceği nesnel gerçeği; bu iki ülkenin prole taryasının kitle örgütleri düzeyinde olduğu gibi, politik örgüt düzeyinde de bir likte örgütlenme ve mücadele eğilimlerini güçlendirmektedir.

Mevcut gelişmeler, Partimizin, iki ülke proletaryasının kendi parti lerine sahip olup, tek merkezi çatı altında birleşik bir parti yaratma öngörüsünü doğrulamaktadır. Diğer yandan, Türkiye Kürdistanı proletarya sının komünist partisinin ilk nüvesi olan PKKK'nın yeni proleter güc lerle desteklenip geliştirilmesi; Kürt halkının ulusal özgürlük mücade lesinin proletaryanın öncülüğünde elde edilebileceğini doğrulamaktadır. Söz konusu gelişmelerin bütünlüğü, Kürdistan ulusal ve sınıfsal mücadelesi nin Türkiye devrimci mücadelesine önemli bir ivme katacağını somut bir şekilde kanıtlamıştır.

Kitlelerin Eğilimi Ve Devrimci Ortam

Yoldaşlar,

Devlet-tekel bütünleşmesinin düzeyinin gelişmesi: emek-sermaye arasın daki gelişkiyi derinleştirerek, demokrasi uğruna mücadele ile sosyalizm uğruna mücadelenin iç içeliğini pekiştirmekte, sosyalizmin maddi zemini ni olgunlaştırmaktadır. Bu olgunlaşma, işçi sınıfının öncülüğünde ger çekleşecek bir Demokratik Halk Devriminin kesintisiz olarak sosyalizme geçmesinin bütün maddi temellerini döşemektedir.

Demokrasi için verilen her mücadele toplumumuza sosyalizme doğru i- ten bir güç durumuna gelmektedir. Partimizin Demokratik Halk Devrimi ve Kesintisiz olarak sosyalizme geçiş stratejisi, kitleler nezdinde gün- lük yaşamda somutlaşmakta, sınıf bilinçli işçiler ve sosyalist işçi grup ları ve çevrelerinde daha iyi kavranmaktadır.

12 Eylül askeri faşist diktatörlüğü, devrimci dalgadaki kabaşısı zor yoluyla bastırabilmiş fakat devrimci durumun nesnelliğini ortadan kaldıramamıştır. II. Kongremizinde belirlediği gibi, rejimin yapısal bunalımından kaynaklanan ve devrimci durumu yaratan nesnel koşullar, bu gün varlığını derinleştirerek devam ettirmekte ve bu gerçek daha açık bir şekilde görülmektedir.

İşçilerin sıradan ekonomik, demokratik istemleri için mücadeleleri, hızla faşizmle ve tekellerle yüz yüze gelmelerine, neden oluyor. Anti- faşist yığın hareketleri ileri düzeyde bir potansiyel taşıyor. İşçi sını fı sendikal mücadelesinde daha etkin bir tutuma yöneliyor. Köylü kit lelerinin ekonomik yıkım getiren tekelleri ürün taban fiyatları mekaniz masına karşı protestoları canlanıyor. Devrimci tutuklular cezaevlerini ta tam bir mücadele arenasına çeviriyor, en eşitsiz koşullarda burjuvaziyle çatışmasını sürdürüyorlar. Bunun yanında "Aydınlar Bildirgesi" ile a- tak yapan Türkiye aydınlarının anti-faşist mücadelede daha açık tutum almaları önemli gelişmeleri temsil ediyor. Bunalımın ağırlığı ve top- luman her kesitinden yükselen öfke, reformist işçi önderlerini ve ayrı-

calıklı devlet memurlarını bile faşizme artan çekışkileri düzeyinde bir hoşnutsuzluk içersine çekmektedir.

Faşist cuntanın bölge çapında yöneldiği maceracı ve saldırgan politikalar da bugünkü hoşnutsuzluğun aniden boyutlanmasını sağlayacak bir potansiyeli içinde taşımaktadır. Örneğin Evren generallerinin Irak Kürdistanına girişleri, daha aktif rol oynama çabası, Türkiye'yi kısa zamanda bir siyasal patlama ile karşı karşıya getirebilir.

Toplumsal ileriye açık bu gelişmelerine ve hareketlilik eğilimlerine rağmen, işçi sınıfı ve diğer emekçi kitleler mücadelelerinde henüz savunma konumundadırlar. Faşizm ve sermayenin saldırılarına karşı savunma eylemleri süren bir nitelik ve potansiyel taşımalarına rağmen, henüz bir saldırı konumuna geçecek güçlü bir kitle muhalefeti şeklinde bir hareketlenmeye dönüşmemektedir.

Bunun başlıca nedeni, güçlü bir devrimci alternatifin yönlendiricilik vasıflarını taşıyarak kitle muhalefetine önderlik edememesidir.

Bu boşluğun yarattığı durgunluk, kitlelerde de kendine güvensizlik yaratmakta, sessizliğin daha erken bir zamanda yitilmesi için gerekli çıkışlara kalkışmamaktadır. Buna rağmen bu eylemlerin sürengiği, savunmadan saldırı konumuna geçme bakımından bir potansiyel taşımaktadır.

Bu koşullarda herhangi bir siyasal örgütün tek başına bu kitle potansiyeline öncülük edemeyeceği açık bir gerçektir. Bu nedenle, Komünistler ve devrimciler güçlü bir kolektif dayanışma sağlayarak yasa, yasa-dışı ve yarı-yasal yöntemleri de kullanarak kitlelerin örgütlü birliğini yaratıp onlara öncülük etme göreviyle karşı karşıyalar.

Komünistlerin ve tüm devrimci demokrasi güçlerinin örgütlü ve birleşik hareketinin yaratılarak kitlelerin kendiliğinden gelişen eylemlerinin insiyatifinin ele alınabilmesi; varolan yönlendirme boşluğunun doldurulabilmesi için, akılcı ve aktif politikalar izleyerek, bu yolda güçlü ve kalıcı adımlar atmak zorundayız.

Toplumsal huzursuzluğun giderek boyutlanıp, hiç te beklenmedik bir anda toplumsal patlamaların gündeme gelme olasılığı büyüktür. Komünistler bu "patlayıcı toplumsal durum"un düz bir süreç izlemeyeceğini, dikkate alıp bilince çıkarmalıdır. Süreci elden kaçırmamak için bugünden çok yönlü politik ve örgütsel hazırlıklara girip, onlara bilinçli ifadeler vererek geniş ve örgütlü bir kitle eylemine geçişin hazırlıklarını yapmalıdırlar. Ayrıca kitlelerde oluşmuş olan sosyo-psikolojik ortam, onları devrimci bir ruh ile eğiterek devrimci kitle eylemleri örgütlemenin zeminlerini de olgunlaştırmaktadır.

Bütün bu iç gelişmeler ve bölgemizde devam eden, ülkemiz devrimci mücadelesine olumlu etkilerde bulunan halk hareketleri Türkiye burjuvazisini ürktürmektedir. İçe ve dışa karşı olan saldırganlığını artırmaktadır.

Barış Uğruna Mücadele

Faşist cuntanın Türkiye ve Kürdistan topraklarını emperyalist üs ve tesislerle donatması; halklarımıza karşı olduğu gibi, halklarımızın gerçek dostu ve müttefiki Sovyetler Birliği'ne ve Orta-Doğu halklarına karşı da bir saldırı üssü haline getirmesi; yıllardır körüklediği "yunan düşmanlığı"; açlık ve işsizlik büyük boyutlardayken trilyonlarca liralık askeri harcamalarla militarizmin güçlendirilmesi; artık "güvenlik" ve demagojilerle üstü örtülemez duruma gelmiş ve cuntanın kirli amaçları kitlelerin gözünde somutlaşmaya başlamıştır.

Bu durum aynı zamanda, Türkiye ve Kürdistan'da bölge ve dünya barışı uğruna güçlü bir mücadelenin örgütlenmesinin, propaganda ve afişasyonunun yaygınlaştırılmasının en önemli görevlerimizden biri haline geldiğini de ortaya koymaktadır. Bugün Türkiye ve Kürdistan'da Barış Hareketini güçlendirerek, dünya Barış Hareketi ile daha sıkı bağlar ve birlik içersine sokulması; özellikle bölgemizde bu tip kampanyaların örgütlenmesi, cuntanın bölgede oynadığı suyuüne çıkmış gerici ve saldırgan rolü dolayısıyla daha da önemli bir sorun haline gelmiştir.

Bununla birlikte, Türkiye ve T. Kürdistanı koşullarında, barış hareketinin güçlenebilmesi için: emperyalist üslaba, cuntanın saldırganlığına, faşizmin her türlü baskılarına, Kürdistan halkı üzerindeki katliamlarına, tekelci kapitalizmin yarattığı açlık ve sosyal yıkıma, anti-demokratik yasalar ve kurumlara karşı mücadele halklarıyla Barış uğruna mü-

cadele halkasının birleştirilmesi gerekir.

- ABD ve NATO'mun ülkemizde konumlandığı askeri üs ve yığınaklarına karşı mücadele, Kürdistan'daki katliamlara karşı mücadele ile;

- Emperyalizmin dünya insanlığını nükleer bir felaketle tehdit etmesi ve cuntanın saldırganlığına karşı mücadele, idamlara, işkencelere, karşı insan hak ve özgürlükleri uğruna mücadele ile;

- Askeri harcamalar ve militarizme karşı mücadele; artan hayat pahalılığı, zamlar, işsizlik ve ağır vergilere karşı mücadele ile;

- Bölge barışı uğruna mücadele, "Yunan düşmanlığı"na karşı, Yunan halkıyla dostluk propagandasıyla; Cuntanın Orta-Doğu saldırganlığına karşı mücadele, Orta-Doğu halklarıyla (Arap, Pars, Kürt) tarihi, kültürel, dostluk ve kardeşlik bağlarının propaganda ve ajitasyonu ile birlikte ele alınmalıdır.

Kitlelerin somut olarak uğruna mücadele ettikleri yakıcı sorunlarıyla birlikte ele alınmadan, sadece "barış uğruna" propagandası yolundan güçlü ve kitlesel bir barış hareketi yaratılamaz. Bu gün bu halklardan yakalayanarak ekonomik-demokratik, sosyal, ve siyasal haklar uğruna mücadele ile barış uğruna mücadelenin birlikteliğini sağlamak için bütün maddi zeminler olgundur.

İşçi sınıfı diğer mücadele alanlarında olduğu gibi, dünya barışı uğruna mücadelede de başçekici yerini almalıdır. Partimiz, bu perspektif doğrultusunda, barış uğruna mücadelede bugüne kadar yeterince doldurmadığı yerini alacak ve bütün gücüyle mücadele edecektir.

Yığın Örgütlenmesine Yöneliş

Devrimci gelişimin yeniden canlanmasının belirtileri olan kitlesel eylemler, 12 Eylül faşizminin yarattığı durgunluğun geniş kitlelerin bir kaynaşma içine girmesiyle adım adım yırtılması, örgütlü kitle hareketinin geliştirilerek devrimin politik ordusunun tahkim edilmesi için gerekli ortamı olgunlaştırmaktadır.

Yükselen kitle hareketliliğinin başında, işçi sınıfının derinden gelen fakat düzeni kökten sarsıcı bir nitelik vaadeden hareketliliği gelmektedir.

Burjuvazi, kendisi için büyük tehlike arzeden işçi kitlelerinin bu gelişimini önlemeyi başlıca çabası olarak öne çıkarmıştır. İşçi kitleleri ve onun her çeşit örgütlenmesi üzerinde baskıları alabildiğine artırmıştır. Örgütsüz ve dağınık tutmak için işçilerin birliğine yönelebilecek her gelişimin önünü bastan kesmeye çalışmaktadır. Bu amaçla, devrimci sendikal hareketin en önemli birikimlerini toplayan DİSK'i çalışamaz hale sokmuştur. Sendikalar yasasını işçi sınıfının aleyhine kökten değiştirip ücretli emeğin burjuvazi tarafından zorbaca gasbedilmesinin imkanlarını pekiştirmiştir. Sosyal yardım ve mutlak yoksullaşma sürecini derinleştirdiği gibi, örgütlü hareketini ve birliğini engellemek için anti-demokratik yasalarını dayatmıştır.

Ancak kapitalizm, doğası gereği, binlerce işçiyi büyük işletmelerde birarada çalıştırmak zorundadır. Ne kadar yasaklar ve yasalarla çevrili olursa olsun, işçilerin biraraya gelmesini ve ortak hareket etmesini engellemez.

Bu nedenle, işçilerin sermayenin ve faşizmin saldırılarına karşı birleşik cephesini ~~gerçekleştirip~~ gerçekleştirmek amacıyla, "ana çıkış noktası" olarak ekonomik, sosyal ve siyasal bakımdan güncel ve somut hakları, taleplerinden hareketle mücadeleyi geliştirmenin; işçilerin bu temel sınıfsal çıkarları etrafında birleşik eylemlerini ve örgütlenmelerini hayata geçirmenin nesnel zeminleri her zaman vardır. Ve bu gün bu zemin daha da olgunlaşmaktadır.

Sendikalarda Çalışmanın Temel Yönelişi

Tedrici bir şekilde de olsa, gençlik dönemini aşmış olgunlaşmaya yönelen devrimci hareket, 12 Eylül faşist diktatörlüğü altında geçen şu dört seneden sonra, artık bu dönemden önemli dersler çıkartarak soruna daha bilimsel ve daha tecrübeli bir şekilde yaklaşmakla yükümlüdür. Bu nedenle tüm Parti üyelerimiz, sendikaları ve diğer kitle örgütlerini sadece "ele geçirmek" gibi hatalı bir yaklaşımla değil; işçi kitleleri arasında sosyalizm bilincinin yayılması ve pekişmesi, faşizme ve sermayeye karşı örgütlü birliğin sağlanması yolunda ortak bir çalışmanın yaratılması ama-

ciyla yoğun çaba sarfedeceklerdir.

Bugün komünistlerin, varolan devrimci sendikal birikimi en iyi şekilde değerlendirecek, sermaye cephesine karşı işçi sınıfının birleşik cephesini oluşturabilecekleri olgun bir ortamda bulundukları somut bir gerçektir.

Bugünkü ortamda en geniş işçi kitlelerinin ortak sınıf çıkarları etrafında eylem birliğinin ve örgütlü hareketinin sağlanması için yakalanması gereken temel halka: Özgürce Sendikalaşma, Toplu Sözleşme ve Grev Hakkının elde edilmesi uğrunda mücadeledir. Bu mücadelenin bir yönü: her fabrikada ve işletmede gelişmekte olan sendikal mücadelenin örgütlü birliğini gerekli kılar. Diğer yönü ise: faşist iktidara ve tekellerin egemenliğine karşı işçi sınıfının siyasi demokrasi uğrunda mücadelesinin yükseltilmesi ve örgütlenmesi demektir. Birleşik Cephe hareketinin "başlangaç noktası" olarak bu halkadan yakalamak zorundayız.

Bu amaçla, Partimiz II. Kongre kararlarında vurgulandığı gibi, stratejik hedef olarak: "işçi sınıfı hareketinin kitlesel bütünlüğünü sağlayacak sendikal birliğini yeniden örgütlemek için, sermayeye ve faşizme karşı mücadele tutumunu belirleyici ilke olarak benimser". Ve, "DİSK hareketiyle yaratılmış ve bugün yaşamakta olan mücadele birikimini yeni koşullara göre örgütlenecek devrimci sendikal yapının temeli" olarak ele alıp, işçi hareketinin bir tek sendikal konfederasyonda bütünleştirilmesi uğrunda mücadeleyi sürdürür.

Uzun vadeli bir hedef olarak belirlediğimiz işçi sınıfının sermayeye ve faşizme karşı örgütlü mücadelesinin tek sendikal konfederasyonda birleştirilmesi hedefine ulaşmak için, bugünden somut taktik görevleri ve mücadele yollarını tespit edip yoğun bir çalışmaya koyulmak zorundayız.

Bugünün koşullarında, bir yandan özgür sendikalaşmanın somut ifadesi olan DİSK'in yeniden açılması uğrunda işçilerle omuz omuza örgütlü bir kavgayı geliştirmek; diğer yandan TÜRK-İŞ içinde çalışmaya ağırlık vermek; orada toplanan DİSK birikimiyle birlikte daha da gelişen demokratik işçi muhalefetini örgütlü hale getirerek, işçilerin TÜRK-İŞ'in her düzeydeki yönetim kademelerinde etkinliğini kurmak ve buna karşı direnen sarı ve işbirlikçi yöneticileri yönetimden uzaklaştırmak yolunda zorlu bir mücadeleye girişmek gerekir. Amacımız, farklı alanlardan veya mevzilerden gelecek devrimci sendikal muhalefetin tek bir potada ve tek bir hedef doğrultusunda bütünleşmesini sağlamaktır. Var olan bağımsız sendikalar içinde de bu perspektife uygun bir politika izlemek gerekir.

Bugün, yöneticilerinin çoğunluğu burjuva işbirlikçi ve gerici olmasına rağmen TÜRK-İŞ, en geniş işçi kitlelerini bağrında toplayan bir sendikal konfederasyon durumundadır. Komünistler ve devrimci işçiler açısından, geri işçi kitlelerinin sınıf bilincini geliştirmek; sendika demokrasisi uğrunda mücadeleye çekmek; faşizme ve kapitalistlere karşı sınıfın çıkarları temelinde birleşik mücadele cephesini yaratmak yolunda TÜRK-İŞ en geniş ve en önemli mücadele mevziini oluşturmaktadır. TÜRK-İŞ içinde çalışmaya gereken ağırlığı vermek, işçi sınıfının "öncü azınlığının geri işçilerle işbirliğinin" sağlanmasına yönelik önemli bir hareketi doğuracaktır.

Aynı zamanda DİSK'in açılması uğrunda mücadeleye ağırlık vermek zorundayız. Tüm işçi kitlelerine, DİSK'in yeniden açılması ve örgütlenme hakkı için mücadele vermeksizin, Özgür Sendikalaşma, Toplu Sözleşme ve Grev Hakkının elde edilmesi yolunda kalıcı başarılar sağlayamayacağımızı anlatmalıyız. Özgür sendikalaşma yolunda DİSK'in açılması talebini, DİSK'li TÜRK-İŞ'li ve bağımsız sendikalardaki tüm işçilerin ve içiden yana sendika yöneticilerinin ortak mücadele hedefi haline getirip, bu talep uğrunda eylem birliğinin örgütlenmesi için çalışmalıyız.

Böylece TÜRK-İŞ içinde tabandan yükselen, yönetim kademelerine ve Genel Kongreye kadar tımanan bir demokratik muhalefet hareketini örgütlemek; DİSK'in yeniden açılması uğrunda mücadele; varolan veya doğabilecek bağımsız sendikalar ve diğer küçük sendikal konfederasyonlar içinde çalışma, bir bütün olarak, bir tek sendikal konfederasyon temel hedefi doğrultusunda yürütülmelidir.

Sendikalar içinde, onu, bir parti ya da örgüte tünden bağlamak için yönelimi ele geçirme, veya bir Partiye tünden bağımlı sendikalar kurup, bunlara "sınıf sendikası" adını takma gibi anlayışların bilimsel yünden olduğu gibi, yaşanan somut hayat tarafından da yanlışlığı iyice ortaya çıkarılır.

Aynı zamanda Türkiye ve Kürdistan'daki kitle örgütleri bazında, sınıf bilinçli işçilerin hala en geniş kitleyi oluşturan bilinçsiz işçilerden

uzak ve ayrı kalmaları: "hareket için o kadar önemli" olan "işçi sınıfının öncüsü ile ardıcısı geri işçiler arasındaki işbirliğinin" sağlanmasına yol açtığı gibi, geri işçilerin sari, reformist ya da gerici sendika yöneticilerinin, dolayısıyla burjuva anlayışlarının etkinliğinde kalmasına da sebep olmuştur.

Hayat tarafından da somutlaşmış olan bu olguları gözönünde bulunduran komünistler olarak; en geniş işçi kitlelerini devrimci bilinçle donatma,; sınıf hareketinin sosyalizme bileşimini pekiştirme; sendikaları tüm den partiye bağlama değil, üzerinde politik ve ideolojik etkinliği arttırarak yönlendirme; kapitalizme karşı emek cephesini oluşturma yolunda işçilerin eylem birliğini örgütlenme politikasını önümüze koymak durumunda - yız. Gerçek sınıf sendikacılığı politikası budur.

Bu bakımdan, işçi sınıfının sendika demokrasisi temelinde sermayeye ve faşizme karşı mücadelesini sürdüreceği "Birleşik Sınıf Sendikaları Konfederasyonu" oluşuncaya kadar, BİR TEK SENDİKAL KONFEDERASYON çiarı komünistlerin gündeminden kalkmamalıdır.

İşçi Komiteleri Anlayışı Yaygınlaştırılmalıdır

İşçi sınıfının eylem birliğini sağlamanın diğer önemli aracıda: işçi komiteleri, işçi heyetleri, işçi komisyonları vb. şekillerde oluşan parti-dışı sınıf organlarıdır. Bu sınıf organları da, işçilerin güncel ve temel çıkarları etrafında faşizmin ve kapitalizmin saldırılarına karşı mücadele cephesini hedefleyerek oluşturulmalıdır.

İşçi komitelerinin herşeyden önce proletaryanın demokratik işleyişine ve geleneklerine dayanmak zorunda olduğu; sendikal demokrasi bilincinin yaygınlaştırılmasında önemli görevler üstleneceği açıktır. Her fabrikada, her işletme de ya da tarım alanlarında işçilerin güvendiği ve önder kabul ettiği kişilerden oluşacak bu komitelerin, her yerde kitlelerin ortak çıkar ve taleplerini savunan HAZİR SÖZCÜLERİ haline gelmeleri için çalışılmalıdır.

Öncü işçilerin ulaştığı bilinç düzeyi,; bu sınıf örgütlerinin ne Parti komiteleri ne de sendikalar yerine konmaması gerektiğini kavrayabilecek olgunluktadır.

Bu komiteler esas olarak:siyasi görüşü ve dinsel inancı ne olursa olsun kurulduğu alandaki en geniş işçi kitlesinin eylem ve hareket birliğini sağlama amacına gütmelidir. Gözetilmesi gereken şey: somut ve güncel talepler için eylem halkalarından yakalayarak,koşullara uygun başlangıç noktaların dan hareket ederek ,geniş kitlenin faşizme ve sermayeye karşı eylem birliği cephesinde birleştirilmesidir.

Sınıf bilinçli işçiler ve komünistler, diğer alanlarda olduğu gibi,bu tür parti-dışı sınıf organlarının oluşturulması ve yaygınlaştırılmasında da girişimci ve öncü rol oynamak durumundadırlar. Böylece onlar,işçi komiteleri aracılığıyla ,daha geri işçilerle ortak çalışma, onları ortak eylem içinde bilinçlendirme,sosyalizm amacını onlara da kavratma,devrimci bir ruhla eğitme ve onları da proletaryanın nihayi kurtuluşu kavgasına kazanma olanağına kavuşabilirler.

İşçi Komiteleri ve Sendikalar İçinde Sosyal-Demokrasiye Karşı İzlenmesi Gereken Politika

Türkiye'de sosyal-demokrat siyasi akım , II.Enternasyonalin Partileri gibi ,sosyalizm bilincini çarpıtıp,işçi sınıfının doğal eğilimi olan kendiliğinden sosyalizme çekilmesini istismar edecek bir ideolojik ve köklü tarihi geleneklere sahip değildir. Bu politik yapısından dolayı sosyal-demokrasi işçi sınıfı içinde derin kökler salan,ideolojik-politik olarak şekillendirdiği büyük bir güçte sahip değildir. Ancak işçi sınıfı içinde kendiliğinden varolan iki eğilimden reformist eğilimi,Bolşevik bir partinin ve sınıf sendikacılığının zayıflığından faydalanarak,çegitli reformcu vaadlerle sendikal planda kendi peşinde sürüklemektedir.

Bu nedenle sosyal-demokrasinin işçi kitlelerinin kendiliğinden reformist eğilimini sendikal planda etkilediği ölçüde,siyasi parti planında da örgütleyip kendisine bağladığını iddia etmek mümkün değildir. Gerek sendikal planda olsun, gerekse işçi komiteleri örgütlenmelerinde olsun,hem

tabanda, hem de yönetim kademelerinde sıkı bir güç ve eylem birliği politikası güdüp, , sarı sendikacılığa olduğu gibi, reformizme karşı da güçlü bir ideolojik mücadele vererek, reformizmin etkinliğini işçi sınıfı içinden söküp atmak için yoğun bir mücadele verilmelidir.

Kuşku yokki, reformizma işçi sınıfı içersinde etkisiz hale getirilmeden bağımsız çıkarları temelinde birliği sağlanamaz. Bunun için işçi sınıfının birliği uğruna aktif bir ittifak politikası izlenirken, aynı zamanda reformizmin bütün yüzünü açığa çıkarıp sergileyerek işçi sınıfı içinden söküp atmak için güçlü bir mücadele verilmelidir. Bu görev: bilinçsiz ve geri işçilere değil, onlarla hareket birliği sağlamak için çalışan komünistlere ve sınıf bilinçli işçilere düşmektedir.

Sendikalar ve diğer işçi örgütlerinde çalışan komünistler ve sınıf bilinçli işçiler bu görevleri yerine getirmek zorundadırlar.

Türkiye ve Kürdistan proletaryasının öncü kadroları, Demokratik Halk Devrimi, Halk İktidarı ve kesintisiz olarak Sosyalizme varma temel amaçlarını: işçi sınıfının en yüksel ve ileri örgütlenme biçimi olan politik portisinin yönlendiriciliği altında , parti-dışı sınıf ve kitle örgütleriyle varabileceklerinin ve doğası gereği birbirinden farklı olan bu iki ayrı aracın görevlerini birbirine karıştırmadan kullanabileceklerinin bilincindedirler.

Proletarya partisi, işçi sınıfını proletarya diktatörlüğüne hazırlamak evresinde, diğer ezilen emekçi kesimleri de kucaklamasını sağlamak amacıyla en başta işçi-yoksul köylü temel ittifakının temel taşlarını bugünden atmak zorundadır.

Tarım proletaryasını, işçi sınıfının kirlardaki bileşimi olarak kent proletaryasıyla birliği temelinde örgütlerken, yoksul köylülüğü de proletaryanın en yakın müttefiki olarak örgütlemek; üretici köylülüğün bugünden canlanmaya yüz tutmuş protesto hareketleri içinde yer almak; onları faşizme ve tekellere karşı yönlendirmek; köylü kooperatifleri içinde çalışmak; emekçi köylülüğün de çoğunluğunun desteğini almak gerekir.

Özellikle, gerçek kurtuluşu sosyalizmde olan, ve proletarya diktatörlüğü döneminde de proletaryanın en yakın müttefiki olan yoksul köylülüğün örgütlenerek, işçi-yoksul köylü başlaşıklığının kurulması, proletaryanın sınıf savaşının en temel sorunlarından birisidir. Bu amaçla, yoksul köylülüğün örgütlenmesi için her yonteme başvuruarak, sınıf mücadelesi kirlara doğru yaygınlaştırılmalıdır.

Emekçi Kitle Örgütlerine Yaklaşım

Komünistler açısından, diğer kitle örgütlerine yaklaşım: anti-faşist geniş yığın hareketlerinin oluşturulması ve işçi sınıfıyla ortak mücadeleye kazanılması doğrultusunda olmalıdır. Onlar, işçi sınıfının politik partisinin , sadece işçi sınıfının çoğunluğunun değil ama aynı zamanda proleter olmayan emekçi kesimlerin de çoğunluğunun kazanılması gerektiği bilinciyle hareket etmelidirler. Diğer emekçi toplumsal kesimlerin kendi kitle örgütlerine sahip olmalarına destek sağlamak, bu kitle örgütlerinin en geniş birliği için mücadele etmek komünistlerin en önemli görevleri arasındadır.

Sendikal planda olduğu gibi, proleter olmayan emekçi kitle örgütleri planında da, fraksiyoncu bir politika izleyerek kitlelerin gücünü bölmenin ne kadar yanlış olduğunu sadece bilimsel sosyalizm değil, z yaşamın hatırlatması göstermiştir. Komünistler ve devrimciler geçmişin hatalarından dersler çıkartarak, her devrimci örgüt ve partinin kendine bağlı dar bir kitle örgütü yaratması yerine, her toplum kesiminde (gençlik, kadınlar, köylülük, aydınlar vb.) bir tek anti-faşist kitle örgütü oluşturma veya varolan kitle örgütleri içinde birlikte çalışma ilkesine sahip olmalıdırlar.

Komünistlerin Birliği

Yoldaşlar;

Komünistlerin birliği sorunu, Partimizin en önemli sorunlardan biri olarak ele alıp, uğruna mücadele ettiki bir sorundur. Parti öncesi dönemden buyana girişmiş olduğu birlik çalışmalarından önemli dersler çıkarıp birikimler elde ederek; komünistlerin birliği perspektifini II. Kongrede ilkesel sonuçlara bağlamıştır. Sağladığı deneyim ve dersler, vardığı ilkesel çözümler, geleceğe ışık tutacak boyuttadır.

Türkiye ve T. Kürdistanı mücadele hayatının gerçekleri, komünistlerin birliği sorununun, sadece Türkiyeli komünist güçlerin birliğinin sağlanarak çözümlenemeyeceğini bütün çarpıcılığıyla göstermiştir.

Türkiye ve T.Kürdistanı devriminin ortak bir dinamizme ve sürece sahip olması; Türk burjuvazisinin Kürdistanı zorla ilhak edip, Kürt ulusunu ezilen ulus konumunda tutması; Kürt egemen sınıflarıyla işbirliğine girerek zoraki asimilasyon politikasıyla Kürt halkını ezmesi; Türkiye proletaryasının öncü partisinin, Türkiye işçileri ve diğer emekçilerinin toplumsal kurtuluşu yanında, Kürdistan proletaryasının emekçilerinin ulusal ve toplumsal kurtuluşu gerçekleştirme uğrunda mücadelesine destek vererek, birlikte mücadele etmek görevini yüklemiştir.

Mücadelenin somut gerçeği yine, Kürdistan halkının gerçek kurtuluşunun Kürdistan proletaryasının ulusun öncü sınıfı haline gelmesi ve bu mücadelenin ideolojik, politik ve pratik öncülüğünü üstlenmesi yoluyla gerçekleştirebileceğini göstermektedir. Elbetteki T.Kürdistanı proletaryasının kendi ulusunun öncü gücü durumuna gelebilmesi için, en yüksek örgüt biçimi olan kendi öz partisine sahip olmasının zorunluluğu ortadadır.

TEKP'in yıllar önce savunduğu, iki ayrı ülke proletaryasının partilerinin bir merkezi çatı altında birleşerek tek ve birleşik bir komünist partisi yaratması politikası, bilimsel olarak olduğu gibi, hayatın canlılığı tarafından da doğrulanmıştır. Partimiz bu politikasında ısrarlıdır. Bu amaçla, Kürdistan tarihinde ilk kez Komünist Parti ismiyle kurulmuş olan ve adına layık olma yolunda hızla ilerleyen Kürdistan'da öncü işçiler tarafından ilgiyle izlenen, tartışılan ve kısmen desteklenen, bizzat yöneticiliğine girilen Partiye Komüniste Keda Kürdistan'ı (PKKK) Partimiz TEKP sonuna kadar destekleme karar ve azmindedir.

TEKP, iki partinin eşit haklı koşullarda merkezi birleşik bir çatı altında birliğini netleştirerek, geleceğin Sovyetik Parti örgütlenmesinin bir nüvesini yaratmaktaki kararlılığını ısrarla devam ettirecektir.

Bunun yanında, Türkiye işçi sınıfının ve komünist hareketin dayanıklılığına son verilmesi için, komünistlerin birliği politikasını Kongremizin çözümlemelere başladığı ilkesel yaklaşımlardan hareketle, ayrılık ve ortak yanları netleştirip ortak noktalara doğru geliştirilmesiyle sürdürecektir.

Partimizin bu konudaki birikimleri: komünistlerin birliğine salt ideolojik planda yaklaşmanın ve sadece tavanda sorunu çözmeye çalışmanın yeterli olmadığını, görüş birliğine varılan ilkelerin tabanda, kitle örgütleri içersinde çalışarak, yığınlar içersinde politik ve ideolojik bakımdan gerçek ifadesini bulmasını sağlamanın gerekli olduğunu göstermiştir. Bundan dolayı komünistlerin birliğinin sağlanmasının temel harcı: kitle örgütleri içersinde eylem birliğini başlatarak, tabanda sıkı bir dayanışma ve eylem birliği sürecine girip, yapıcı ve birleştirici ideolojik mücadele ile tavandaki diyalogu buna uygun bir şekilde geliştirmek; fraksiyoncu ve pazarlıkçı zihniyetleri mahkum ederek, kararlı, istikrarlı ve ilkel bir politika izlemek ile atılacaktır.

"Emekçilerin öncü gücü işçi sınıfıyla, (....) proleter olmayan emekçi tabakaların ya da emekçi kesimlerin çoğu arasında yapılmış bir sınıf ittifakı biçimi" olan proletarya diktatörlüğünün hazırlanabilmesi için, komünistlerin birliğinin proleter ve proleter olmayan emekçi kesimler içinde sıkı bir eylem birliği kurarak, bu güçlerin örgütlü birlikteliğini yaratarak tırmandırılması, birlik sürecinde Bolşevikleşmenin temellendirilmesi amacıyla esas olarak alınmalıdır.

Halk Cephesinin Temeli Olacak Olan Komünist, Devrimci ve Demokratik

Güçlerin Birliği

Faşist diktatörlüğün önünü alamadığı ve daha da derinleştirdiği ekonomik politik bunalım ve sosyal yığın, sadece geniş halk yığınlarının faşizm ve burjuva sistemle olan ilişkisini derinleştirmekle kalmadı. Burjuvazinin kendi arasında da çeşitli ilişkiler yarattı. Cuntaya ve onun örtüsü durumunda olan ANAP iktidarına karşı çeşitli ilimli burjuva muhalefetlerin doğmasına neden oldu.

Söz konusu burjuva muhalefetler: liberal burjuvazi (onu temsilen DYP), sosyal-demokrat muhalefet (mevcut durumda EP-SODEP ve DSP gibi üç parti kendisini sosyal-demokrat parti olarak ilan ediyor) ve islami RP olarak üç akımdan oluşmaktadır. Bu üç burjuva akımı temsil eden partiler birbirlerinden farklı programlara sahip olsalar dahi, ilimli muhalefetlerini mevcut ~~anayasasının~~ faşist anayasanın çizdiği sınırlar içersinde sürdürmektedirler. Bu bakımdan mevcut koşullarda bunların herhangi birisiyle tavanda kalıcı ittifak kurmanın nesnel olanakları yoktur.

Ancak, kitlelerin devrimci muhalefetine gelişerek güçlenmesi, halk hareketinin boyutlanması sonucu, sosyal demokrasinin sağ kesiminin faşizme uzlaşma ve uyuma dönmüş olan tutumu karşısında sol kesimin tabanlıyla birlikte anti-faşist cepheye çekilmesinin olanakları vardır.

Bu bakımdan sosyal-demokrasinin tabanında bir ittifak politikasının izlenmesi; her toplumsal olayda tabandaki kitlelerle birlikte hareket edilmesi; bunlar yapılırken, en geniş halk kitleleri nezdinde sosyal-demokrasinin burjuva aldatmacı yüzünün daha iyi açığa çıkması için tavana açık çağrılar yapılması ve geçici anlaşmalara kapının açık tutulması şeklinde bir perspektifle hareket edilmelidir.

Ancak, sosyal-demokrasinin ayrışmasını hızlandırarak, anti-faşist halk cephesine çekilebilecek sol kesimleriyle ve anti-faşist anti-emperyalist konumda mücadele ettiği ölçüde islami burjuva siyasetle belli ittifaklara gidilebilmesi için, önce komünist devrimci ve demokratik güçlerin alternatif platformlarının yaratılması gerekir. Bu bakımdan komünistlerin ve devrimci demokrasi güçlerinin kalıcı bir platformunun oluşturulması, en geniş güçlerin anti-faşist birliğinin bu temel etrafında örülmesi için çalışılmalıdır.

Partimiz bu perspektif doğrultusunda, FKEDC içinde yer aldıkça FKEDC ile diğer devrimci ve komünist güçlerin birliğini sağlamak amacıyla TKP, TIP, TSİP, PPKK, TESP ile de işbirliğine girdi.

Nevarkı, FKEDC faşist askeri diktatörlükten sonra oluşturulmuş en ilerleri ve geniş bir kolektivite olduğu halde, FKEDC'nin işçi sınıfının Birleşik Cephesinin adım adım örgütlenmesi zemininde gelişememesi; Türkiye'de herfün gelişen toplumsal muhalefetin hareketliliğini esas dayanaklar olarak kabul etme yerine, yurt-dışındaki anti-faşist protesto hareketleriyle yetinmesi; sadece bu alanda kendi organlarını oluşturmaya yönelmesi nedeniyle zayıf ve yetersiz kalma konumunu aşamadı. Bu durum kendi içinde fraksiyoncu hesapların ve grup çatışmalarının ağır basmasına yol açtı; bir bunalım ve dağılma yüzüne geldi.

Buna rağmen Partimiz bundan önemli dersler çıkarmıştır. Bu derslerin en önemlisi: oluşacak herhangi bir platform Türkiye'de işçilerin, aydınların, gençlerin, köylülerin vb. somut muhalefet hareketleri üzerine temellendirilmeye çalışılmaz; tabanda kitle önderleriyle birlikte örgütlenmeye gidilmez; işçi sınıfının yürüyen mücadelesinin temel desteğini kazanmazsa, yaşama şansına sahip olamaz. Bugün Partimizde içinde yer aldığı ve henüz eylembirliği düzeyinde olan Altı siyasi Partinin platformu da yurtdışında oluşturuldu. Bu konumu değiştirilerek, ülke topraklarındaki yığın eylemlerine ve tabanda bir eylem birliği temeline oturtulmazsa, geleceğinin garanti vaaletmesi şüphelidir. Partimizin bugüne kadarki birlik deneyimlerinden edindiği birikimi: işçi sınıfı ve diğer emekçi kesimlerin günlük hareketliliğine dayanan bir platformun yaşama şansının olamayacağını ortaya koymaktadır.

Nevcut durumda bu dayanışmaya, platformu oluşturan altı Siyasi Partinin taban örgütlerinin sendika muhalefetlerini, veya yönetimlerini birlikte oluşturma, kitle örgütleri içinde çalışmalar, işçi komitelerinin örgütlenmesi vb. gibi eylem birliklerinden başlayarak geliştirip, emekçi kesim içersinde yaygınlaştırmadan, sadece tavanda bir takım anlaşmalara vararak geliştirmek mümkün olmayacaktır.

Partimizin ortak platformlar sorununda edinmiş olduğu diğer bir deneyim de program sorunudur. Her partinin kendi programını dayatması ya da programsız siyasi yönelimlerin kendi programını o platformun programı olarak oluşturmaya çalışması bu gibi platformların gelişimini bastırarak engellemektedir. Aynı şekilde, platformu oluşturan güçler için de, henüz nasıl bir muhalefet ettiği ve bir cepheye katılıp katılmayacağı bile belli olmayan ismarlara burjuva güçler için ve onları hayali bir şekilde cepheye çekmek amacıyla, program önerisi getirmek gibi davranışlarda platformların oluşumuna engel teşkil etmektedir.

Bu iki eğilimden birincisi darlık yaratarak, en geniş devrimci demokratik güçlerin katılımını engelliyor. ikincisi ise, burjuvazi ile devrimci güçler arasındaki politik ayrım hattını bulanıklaştırıp, belirsizleştirerek, devrimci güçlerin platformlardan uzak kalmasına neden olduğu gibi devrimci güçler adına burjuvazinin gıyabında, burjuvazinin hesabına bir program yapıldığı için hiç bir siyasi gücü ilgilendirmeyen bir kağıt parçası olmaktan öteye gidemiyor.

Bu bakımdan devrimci-demokrasi güçlerinin oluşturacağı platform: belirleyeceği temel maddelerle, başta işçi sınıfı olmak üzere, faşizmin ve tekel-lerin ezdiği en geniş halk kitlelerinin taleplerini dile getirmelidir.

Birhangi bir darlığa ya da belirsizliğe düşmeden politik çizgisini nete leştirerek iktidar alternatifi bir gücün programı olduğu düşüncesini bur-juva sistemden umut yitirmiş olan en geniş halk kitlelerinin gözünde so-mutlaştırabilmeli; gelecekte yapılacak siyasal, toplumsal ve ekonomik düzen değişikliğinin anahtarını halkların eline verecek bir niteliğe sahip olmalıdır.

Çünkü burjuva toplumsal düzenin giderek çözülmeye yüz tuttuğu bu koşul-larda, geniş halk kitleleri iki eğilim göstermektedir. Birisi ve giderek azınlık olanı: sessiz kalma ve sinme durumunu devam ettirmektedir. Diğeri ve giderek belirleyici olanı ise: sadece ekonomik-demokratik, sosyal hak-larını elde etmek değil, (sosyal yaşamında görüp öğrenerek), onların gele-ceğini garanti altına alma zihniyetini de geliştirmektedir. Türkiye ve T. Kürdistanında yaşanan bunalım, patlayıcı toplumsal durumu üst momentlere doğru tırmadıkça, geniş halk kitlelerinde gelişmekte olan ikinci eği-limi; yani haklarını siyasi olarak da garantiye alma düşüncesi kitle ey-lemeni yansıtarak somut bir olgu haline gelmeye başlayacaktır. Bu bakı-mdan bir devrimci platformun sadece bugünü değil, geleceği de temel anah-tar noktalarıyla yansıtması mevcut toplumsal durum açısından da bir zo-runluluktur.

Programın, geleceğin temel noktalarını yansıtması, Kürt ulusal sorunu açısından da bir zorunluluktur. Türk şovenizminin ağır baskıları altında yıllardır ezilen, on milyondan fazla bir nüfusa sahip Kürt halkının sade-ce ulusal demokratik haklarını istemek ve almakla yetinebileceği düşünü-lemez. Bu hakların geleceğinin teminatı Kürt halkının temel ve vasgeçil-mez sorunudur.

Bütün bunlardan dolayı, Kürt ve Türk halkının ve işçi sınıfının temsil-cisi siyasi partilerden oluşturulacak birleşik devrimci demokratik plat-form: ekonomik alanda, politik alanda, toplumsal alanda, ulusal sorun a-lanında ve dış politika alanında, bugün uğruna mücadeleye seferber ettiği kitlelerin hak ve istemlerini yarın nasıl garantileyeceğini temel ilke-lerle belirlemelidir.

Koşullara uygun olarak Kürdistan Özgünlünde de Kürdistanlı komünist, devrimci, demokrat ve yurtseverlerin oluşturacakları platform Türkiye ve Kürdistan genelini kapsayacak Birleşik Halk Cephesi ile uyum içersin-de kolektif olarak hareket etmesi devrim süreci iç içe olan iki ülkenin Özgünlüne denk düşen bir perspektiftir.

Partimiz bu cephe politikası doğrultusunda, dayatmacı bir anlayışla de-mil, fakat esnek ve temel ilkelere taviz vermeksizin en geniş devrimci demokrasi güçlerinin birliğini sağlamak amacıyla bugüne kadar olduğu gi-bi bundan sonrada bütün gücüyle çalışacaktır.

Ülkemiz koşullarında kitlesel bir komünist parti perspektifini bizzat, anti-faşist cephe eksenini etrafında toplanacak kitle hareketlerinin bir-liği vermektedir.

Bu bakımdan ülkemizde tek ve Birleşik Komünist Partinin kitleselleş-mesi: tüm emekçi kesimlerin acil ve ortak talepleri etrafında eylem birli-ninin cepheleşme yolunda güçlendirilmesiyle; bu süreçte II. Kongremizin belirlediği asgari temel ilkelere etrafında komünist güçlerin birliğinin sağlanmasıyla; bu birliğe dayanarak işçi kitleleriyle kaynaşmanın iler-lemesiyle; ve çeşitli burjuva siyasi akımların, başta reformizmin etki-si altındaki işçi ve emekçi kesimlerin proletaryanın bağımsız politik hattına doğru çekilebilmesiyle, bir gerçeklik konumuna yükselecektir.

ÖRGÜTSEL DURUM

Yoldaşlar,

Örgütsel durumun diğer sorunlarına geçmeden önce, Parti sorunlarının başında gelen, 1983 Plenumunda ortaya çıkmış olan bunalım ve vardı-ğı nokta üzerinde durmak gerekir.

TKSP MK 1983 Plenumunda Ortaya Çıkan Bunalım ve Ulaştığı Düzey

Yoldaşlar,

Bilindiği gibi, 1983 MK Plenumunda ideolojik-politik ayrılıklar çık-mış; Plenum bu sorunu çözmemiş ve çözmek amacıyla Açık Tartışma kana-lıyla Partiye iletme kararı almıştır.

İdeolojik-politik ayrılığın ilk açılımı KOMÜNİST Ek-2'de Plenum Karar

ları ve Reddedilen karar tasarılarının birlikte yayınlanmasıyla başlatılmıştır. Daha sonra KOMÜNİST 9-10'un Türkiye baskısıyla Açık Tartışmanın ikinci açılımı Parti ve Devrimci komitelerine sunulmuştur. Aynı zamanda ileri sürülen görüşler hakkındaki tutum ve görüşlerini yazılı olarak MK'ne göndermişlerdir. Politik Büro'nun "Ön açıklaması"nda belirtilen kistaslardan hareketle bir seçim yapılarak, gelen belgelerden bir bölümü KOMÜNİST Ek-3'de yayınlanarak Partiye ve devrimci komitelerine iletilmiştir.

Politik Büro, herseyde olduğu gibi, 1983 MK Plenumunda ortaya çıkan bunalım ve kargaşasında nesnel nedensiz olmadığı sonucuna varmıştır. Ve bunalımın nesnel nedenleri olarak şunları tespit etmiştir:

BİRİNCİSİ: Her komünist partisi gibi, Partimiz de doyar doğmaz geniş kitleleri yönlendirme yeteneğine sahip bir siyasi güç haline gelemezdi. Çeşitli gelişim evrelerinden geçmesi gerekirdi. Nitekim, Partimiz de sık sık propaganda gruplarının ortaya çıktığı; bunların daha çok Partinin kendi üyeleri arasında çalıştığı; ideolojik birliği sağlamak, kadroları oluşturmak, daha iyi örgütlenmek ve "kitleye gitme evresi"ne hazır olmak için gerekli olan gelişim dönemini yaşamıştır. Kitleye gitme, işçi sınıfının grev mücadelesini ve kitle eylemlerini yönetme, daha sonra da sadece işçi sınıfının çoğunluğunu değil, aynı zamanda büyük halk kitlelerini peşisıra götürmeye yetenekli bir Bolşevik parti olma evresine ulaşabilmesi için birinci dönemden zorunlu olarak geçmesi gerekirdi.

Partimiz bu evrelerden birincisinin önemli bir bölümünü partiye öngelen örgütlenme döneminde yaşamış ve I.Kuruluş Kongresinde Marksist-Leninist temellerde hazırlanmış programını oybirliği ile onaylayarak, ideolojik birliğini pekiştirmiştir. Bu nedenle I.Kongre sonrası Partimiz nesnel olarak ikinci evre olan "grev mücadelesini ve işçi sınıfının kitle eylemini yönetme" evresine geçiş aşamasına varmıştır.

Ancak I.Kongreden kısa bir süre sonra askeri faşist diktatörlüğün gelmesiyle başlayan ağır baskı koşulları, Partinin ağır darbeler yemesi, Partiye "sağ" ve "sol" grupçu zihniyetten gelen saldırı, vb. nedenlerle de Partinin geline evreye denk bir kitle çizgisi belirleyememesi, Partileşme sürecinden beri süregelen "sol komünizm" dar kitle çizgisini ve sendikal politikasını II.Kongreye kadar devam ettirmiştir.

II.Kongre eski dar kitle politikasını mahkum etmiş; ikinci evreye geçişin güçlü bağlarını kurmuş, geline evreye denk düşecek bir kitle hareketlerine yaklaşım politikasını, taktiklerini ve çalışma tarzını açıklama görevini MK'ne vermiştir. MK birçok nedenden dolayı bu görevi yerine getirmede yetersiz kalmıştır. Açılması gereken evrenin objektif yanının olmaları bir açılım getirememesi sonucu içten içe bir kaynaşma giderek bir bunalıma dönüşmeye başlamıştır.

İKİNCİSİ: Partimiz enternasyonalizmi ideolojik planda yeterli bir bilinç düzeyine çıkarmıştır. Ancak bunun eyleme geçirilmesi konusunda yeterli verileri yakın zamana kadar elde edememiştir. Bu konuda elde edilmiş olan bazı mevziler ise bir kısım parti üyesini, özellikle de MK içindeki kimi yoldaşları tatmin edici düzeyde görülmemiştir. Verili durumu yeterince değerlendirip çözüm getiremeyen kimi yoldaşlar, uluslararası komünist hareketle bütünleşme yolunda TKEP'i bir engel olarak kabul etmişler ve Partimizi atlayarak Dünya Komünist Hareketine ulaşma hatalı tutumuna düşmüşlerdir. Böyle bir yönelişin nesnel gelişmelere denk düşmeyen bir çıkamaz yol olduğu bugün daha açık görülmektedir.

ÜÇÜNCÜSÜ ise, ağır baskı koşullarıdır. Faşizmin ağır baskı koşullarının da örgütlü faaliyetini sürdürmekle birlikte peş peşe güç kayıpları önlenememiştir. Gelinmiş olan evreye denk kitle çizgisinin belirlenememesine engel teşkil etmiştir. Bu nedenle de faşizmin vuruşları karşısında Parti daha çok iradi bir dirence dayanmak zorunda kalmıştır. İradi bakımdan yeterli direnci gösteremeyen ve tahakkükünü getiremeyeceğine, mevcut bunalımı ve ekaikliklerini giderebileceğine inancını yitiren; kendilerine olan inancıda zayıflayan unsurların bir çıkışsızlık içine girmelerine neden teşkil etmiştir.

Bu olumsuz nesnel nedenlerin bütün ağırlığıyla devam ettiği bir ortamda 1983 MK Plenumuna gidilmiştir. İdeolojik bakımdan yeterli sağlama yapı gösteremeyen, Partinin çözülmemiş bazı önemli sorunlarının ve

aşırı baskı koşullarının iradi direnç güçlerini de zayıflattığı bazı MK Üyeleri, Partiye ve Parti yönetimine olan inancını yitirerek "karşıt Üyeler" platformu oluşturmuş, sağ eğilimli tepkici bir çıkışla bir hizipleşme içine girmişlerdir.

Bu hizipleşme, Partinin strateji ve taktikler bütünlüğünü içeren Programının karşısında alternatif bir program ya da henüz programlaşmamış bir kuramsal çizgi geliştirip, Partinin politik çizgisini değiştirmeye de yönelmemiştir. Bunun yerine, Partinin temel belgelerini yanlış yorumlayıp çarpıtarak, sağ bir bakış açısıyla Partinin politik çizgisini muğlaklaştırma; çeşitli iddialarla Partinin bir bütün olarak tarih-sel görevlerini yerine getiremeyecek bir organizma olduğunu ispata çalışma; Parti önderliğini gözden düşürerek yıpratma; bir bütün olarak Parti Üyelerini kötüleyerek Parti yıkıcılığı yapma konumuna düşmüştür.

Parti yıkıcılığına tırmanan bu eylem Menşevik ve liberal yöntemlerle birlikte yürütülmüştür.

Parti organlarına ÜB Dış Kol'u imzasıyla gönderilen bir çok yönergede Parti Tüzüğü, Programı ve II. Kongre Kararları rastgele eleştirilerek, Partinin Demokratik-Merkeziyetçi ilkeleri çiğnenmeye, liberalizm yaygınlaştırılmaya çalışılmıştır.

MK Plenumunda alınan kararlar, Plenum'dan sonra MK toplantısı dışında oluşturulan "çoğunluk" imzalarıyla bozulmuş, Politik Büro'da çoğunluk sağlama anlayışından hareketle kendi hizip görüşleri Parti görüşüymüş gibi imzasız yayınlanarak, Parti merkez yayın organı bir hizbin görüşlerinin propaganda aracı şeklinde kullanılmıştır. Partinin yönlendirilmesinde Plenum Kararları değil, Plenumda reddedilen karar tasarıları esas alınarak menşevik bir yöntem işlenmiştir.

Politik Büro, bunalımın nesnel nedenleri, oluşan hizipçiliğin varlığı boyutlar, ve izlenen yöntemleri genel olarak belirledi. Ve nesnel nedenlerin ağırlığına dayanamayarak iradi ve ideolojik bakımdan yeterli sağlamlığı gösteremeyen ve sağ sapma bir eğilime yönelen muhalefet unsurları ile, Parti birimlerinin yeniden örgütlenerek sağlamlaşması; bu düzeyden geçen bir ideolojinin üretilmesi; Parti içinde fraksiyon kavgalar ve çeşitli grupların ortaya çıktığı dönemlerde politik uyanıklık arttırılmadığı taktimde Parti yıkıcılığını bilinçlice devam ettirmek isteyen unsurların arasındaki ayrıma dikkat çekti. Bu iki ayrı eğilimi objektif kıstaslarla belirledi.

Yapılan belirlemeye göre:

1) Söz konusu hizipleşme içersine giren yoldaşlardan, Açık Tartışma sonucu ortaya çıkmış olan Parti iradesine bağlı kalıp, hizipleşmenin varmış olduğu Parti yıkıcılığı boyutlarını bütün somutluğuyla görüp kavramış ve bu yönelişten geriye dönmüş olanların Parti önünde açık ve inandırıcı bir özeleştiri vermelerinin şart olduğunu kabul etmiştir.

2) Politik Büro toplantısında bulunan ve söz konusu hizipleşme içersinde yer almış olan ve yoldaşların Politik Büro belirlemesine katılıp, açık ve yazılı özeleştiri vermenin gerekliliğini belirtmelerini ve içine düştükleri sağ eğilimi bugün bilinçlice reddederek savunmadıklarını gören ve kabul eden Politik Büro, bu yoldaşların yeniden Parti hattına bağlandıkları sonucunda görüş birliğine varmıştır.

3) Bütün bunlara karşın aynı hizipleşme eylemlerinde yer alan fakat bunlara "dur" diyen Parti iradesini "karalama ve çarpıtmaların ürünü" olarak niteleyen; menşevik yöntemlerin tümünü kullanmaya devam ederek Partinin temel belgelerini Partiyi yıpratma amaçlarının aleti haline getirmeye çalışan; Parti yıkıcılığını bilinçlice devam ettirmek isteyen ve amacında bilinçli ve ısrarlı olduğu tespit edilen'in hizipçiliği devam ettirmekte olduğu konusunda görüş birliğine varılmıştır.

4) Söz konusu bunalımı nesnel nedenleriyle ele alan; hizipleşmenin varlığı yıkıcılık boyutlarını, bunu devam ettirmek isteyen kasıtlı unsurların belgelerle somutlaştırarak; ideolojik planda olduğu gibi, Partimizin tasfiyecilik saldırılar karşısında önemli dersler çıkartarak gelecekte doğabilecek bu tip ortamlarda uyanıklığı elden bırakmaması amacını taşıyan ve G. Sekreterin hazırladığı bir tezi, Partiye yayınlamak üzere Plenumun onayına sunma konusunda görüş birliğine varılmıştır.

Politik Büromuz, 1983 MK Plenumunda ortaya çıkan ve giderek yıkıcı boyutlara varan hizipleşmenin nesnel nedenleriyle ortadan kaldırılması konusunda kararlıdır.

Bu amaçla, bunalıma nesnel zemin teşkil eden eksikliklerin ortadan kaldırılması için ideolojik-politik ve pratik olarak yoğun bir faali-

yet sürdürülecektir. Bunalımın nesnel nedenlerinin boyutları ne olursa olsun, hiç bir Parti ve MK üyesinin yıkıcılık boyutuna tırmayacak bir hizipleşme içersine girmesine haklılık kazandırmak. Bu nedenle böylesi bir hizipleşme içine girip, ancak bunun parti yıkıcılığı düzeyine çıktığını görüp, Parti hattına yeniden bağlanan yoldaşlar, açık özeleştirisi yanında, tüzüksel olarak cezalandırılmalıdır. Ortaya çıkmış olan Parti iradesine rağmen yıkıcılığını bilinçlice sürdürün ve bu eylemini ısrarla devam ettirmekle Parti dışına düşen olan unsurun nesnel komumu Tüzüğün uygun maddesine sabitleştirilmelidir. Tüzüksel ceza yönteminin bu iki perspektif doğrultusunda işletilmesini; bunalımın nesnel nedenlerine köklü çözüm getirecek politik ve örgütsel açılımları sağlayarak bunalımı objektif ve subjektif eğilimleriyle birlikte ortadan kaldırmasını, 1984 MK Plenumuna önerme konusunda Politik Büromuz görüş birliği içindedir.

Bunalımın Aşılmaşlık Düzeyi

Yoldaşlar,

Partimiz yüzyüze geldiği bunalım nedeniyle, son bir yıllık politik ve örgütsel çalışmalarında dengesizliklerle karşılaşmış; gelişen toplumsal ve siyasal sürece daha aktif müdahalesinin önüne engel teşkil etmiştir.

Ancak başlatılan Açık Tartışma sürecinde Partinin ezici çoğunluğu ideolojik, politik ve örgütsel değerlerinin savunulması konusunda sa- silmaz bir Parti tavrı koymuştur. (.....) (x) Türkiye ve T. Hindistanı komünist ve devrimci güçlerinin belirleyici çoğunluğu ve öncü işçi grupları da bu bunalımı kullanarak Partimize karşı yıkıcı ve yıpratıcı bir tutum içersine girmemiştir. Partimize yana ya da tarafsız bir konum olmaları, bunalımla birlikte ortaya çı- kan hizipçiliği tam bir kışkırtma altına almıştır.

Parti Örgütleri ve tek tek Üyeleri, MK Plenum Kararlarıyla ortaya konan ayrılık sorunlarını ve Açık Tartışmayı, 1980 bunalımından nite-likel olarak çok farklı bir olgunluk ve serinkanlılıkla karşılamış-lardır. Parti Üyelerinin hemen hemen tümü, bu ayrılık sorunlarını Parti- nin gelişimine ve varolan sorunlarının çözümüne katkıda bulunmak zemi- ninde ele almışlardır. MK içinde çıkan ayrı işleyiş ve hizipçi faali- yetin Parti Örgütlerine olduğu gibi yansımaları önlemek için hemen he- men tüm Parti Üyeleri bilinçli ve duyarlı bir yaklaşım göstererek, or- gan bütünlüğü ve işleyişinin korunmuşlardır.

Parti Üyelerinin Açık Tartışmaya aktif katılımı ve ortaya koydukları tutarlı tavır, Parti değerlerinin büyük oranda özümlediğini; Marksist Leninist doğrultulardan sapmalara karşı duyarlı olduğunu ve niteliksel olarak ileri bir düzey elde ettiğini göstermektedir.

Bütün bunların belirleyici ağırlığı altında, daha önce hiziyleme içinde yer almış olan yoldaşlardan bazılarının hatalarını görüp, özele tirişlerini yapılarıyla, Parti, nicel bakımdan da herhangi bir kayıp vermeden bunların ana halkasını aşmayı başarmıştır.

Partimiz, belli ölçüde sekteye uğrayan politik ve örgütsel çalışmalarını önümüzdeki siyasal süreçte daha güçlü sürdürebileceğini kanıtlamıştır.

Buna rağmen kabul etmeliyizki, bunanın ancak sonuçları belli bir çözüme bağlanmıştır. Konuyla ilgili bölümde belirtilmiş olan bunanın nesnel nedenlerinin ise ana halkası yakalanmış fakat henüz kesin sonuca varacak boyutta çözüme bağlanamamıştır.

Üç nedenden birisi olan : ağır baskı koşullarının yaratmış olduğu depresyon ve Parti Ünderliğinin ve bir bütün olarak Partinin sorunları çözemeyeceğine dair doğan inançsızlık ile, ikinci neden olan Partimizin Dünya Komünist Hareketiyle bütünleşmede yetersiz kalacağı düşüncesi, (.....) (x) etkisiz hale gelmiştir.

Üçüncü neden olan: kitle hareketlerine yaklaşım ve onunla bütünleşme politikaları, bir bütünlük halinde belirlenip Parti tarafından özüm-lenerek işçi sınıfına ve kitlelere mal etme düzeyinde bir çözüme bağla-namamıştır. Heki sorunun ideolojik, politik ve pratik yönü üzerinde bir yoğunlaşma sağlanmış; çözümü yönünde temel olan adımlar atılmıştır. Bu

(#), (#) Gizlilik nedeniyle çıkarılmıştır.

nemli yoğunlaşma adımımdan sonra, üzerine yoğunlaştığı her konuda olduğu gibi bu konuda da Partimizin Leninizm ışığında köklü çözümler getireceğinden kuşku yoktur.

Partinin Sınıf Çekirdeğinin Güçlendirilmesi

Yoldaşlar,

Partimiz, 1983 Plenumundan buyana yaşamış olduğu şiddetli bunalıma ve faşizmin ağır baskı koşullarının devam etmesine rağmen, II. Kongremizin belirleyerek önümüze koyduğu "partinin sınıf temelini güçlendirme" hedefine yaklaşımda önemli adımlar atmıştır. Bu konuda hem faşizmin baskılarına ve kovuşturmalara karşı, hem illegalite şartlarının zorluklarına karşı kıyasıya bir mücadele veren, hem de Parti içersinde çıkmış bunalımın giderilmesi için aktif çaba sarfeden Parti örgütleri genel olarak büyük bir kıvançla karşılanacak bir çalışma ortaya koydular.

Bir çok sınıf bilinçli önder işçi ya Parti saflarına katıldı, ya da aktif taraftar konumuna geldi. Partinin bu kazanımları sadece sınıf çekirdeğini güçlendirmekle kalmadı; aynı zamanda Partimizin daha geniş işçi çevreleriyle ilişki kurmasını sağladı. Parti-dışı sınıf örgütleri içersinde etkinliğini önemli ölçüde arttırarak, kitlesel politikaların sadece ideolojik planda değil, pratikte de vücut bulmasının koşullarını yarattı.

Partinin sınıf çekirdeğinin güçlendirilmesi uğrunda ısrarlı çabalarla kazanılan bu değerler, kitlesel politikaların doğan her yeni koşula göre esnek bir ~~xxxx~~ tarzda hayata uyarlanması imkanını bize verdiği gibi, Partiyi kitle örtüsünün altına biraz daha çekerek, dört yıldır ağır faşizm koşullarında ara vermaksızın sürdürdüğü mücadelenin deneyim ve birikimleriyle daha fazla sayıda işçi ve emekçi yoldaşı kaynaştırdı. Partimizin militanlık yeteneğini daha da arttırdı.

1983 MK Plenumundan bu yana önemli bir polis darbesinin alınmaması, Başarılar hanesine kaydedilmelidir. Ancak, (.....) (M) polisin darbe vurmasını bertaraf etmek için gerekli tedbirler alınmışsa da henüz tehlike ortadan kaldırılamamıştır. Şimdi tüm Partililer uyanıklığı ve titizliği bir kat daha artırmak zorundadır.

Tutulmuş olan bu önemli nitelik düzeyin daha da ilerileri tırmandırılması, Partinin gelişimini hızlandıracaktır. Bu bakımdan Partimiz çok önemli ve hassas bir noktada bulunmaktadır. Bu hassas noktayı sıbhatlı bir şekilde aşabilmesi için bütün Partililer gereken dikkatli çaba ve azimliliği daha da artırmak durumundadır.

Bütün bu olumlu gelişmelerin yanında, hala olumsuzluklar tümüyle aşılmış değildir. 12 Eylül faşizminin darbeleri sonucu bozulmuş olan, bütünüyle organlı ~~faaliyeti~~ Parti faaliyeti sürdürme düzeyi hala tutturulamamıştır. Bir çok alanda organ düzenleri bozulmuş; yenilenmesi sağlanamamıştır. Bu alanlarda Parti faaliyetleri tekil parti üyeleri tarafından sürdürülmektedir.

Merkez Komitesinin iç görev taksimi ve faaliyet sürdürdüğü alanlar arasında, aynı zamanda kendi iç işleyişinde yeterli bir organizasyon sağlanarak, MK kolektivitesi (esas olarak MK'de çıkmış olan ayrılıklar nedeniyle) etkin bir faaliyet yürütür hale getirilememiştir. Kolektif bir şekilde ideolojik-politik üretimi kesintiye uğratmadan sürekli kalacak bir eksenin yaratılması; yayın faaliyetinin daha üst düzeyde örgütlenmesi ve böylece Partinin ideolojik-politik çizgisinde "sağ" ya da "sol" herhangi bir yalpalanmaya meydan vermeyecek tam istikrarlı bir düzey henüz tutturulamamıştır. Bu alanda kalıcı kurumlaşmayı henüz yeterli düzeyde gerçekleştirememiştir.

Partinin bu güne kadar karşılamadığı kadar büyük sorunlarla yüzyüze olduğu bir dönemde; ideolojik-politik önderliğin kolektif ve kurumsal bür çözüme bağlanıp, ~~Kurtuluş~~ bir eksen yaratılmadan sürdürülecek ayrı ve dağınık faaliyetler Partiye tehlikeli boyutlarda zarar verir.

1984 MK Plenumu, Parti açısından hayati bir önem taşıyan bu sorunu da ciddi bir şekilde ele alıp kesin çözüm getirmelidir.

(.....) (M)

(M), (M) Gizlilik nedeniyle çıkarılmıştır.

TÜRKİYE SOSYAL TARİH ARAŞTIRMA VAKFI
TÜSTAV

BİRLİK BELGESİ

emeğin
birliği

kitle

10 Lira

GİRİŞ

KİTLE ve EMEĞİN BİRLİĞİ, bir parti çatısı altında ideolojik, programatik, siyasi ve örgütsel birliği sağlamak amacıyla, Şubat 1979'dan bu yana sürdürdükleri ortak çalışmaları plümlü ve somut bir aşamaya ulaştırmışlar ve her yönden birliğin sağlanması yolunda nihai ve kesin adımları tamamlamayı karara bağlamışlardır.

Aşağıdaki metin Emek'in Birliği ve Kitle'nin üzerinde görüş birliğine vardıkları ve bir parti içinde program birliği için yeterli gördükleri kuramsal görüşlerin özetini sunmaktadır. Sunulan görüşler bir program değildir. Bu nedenle bir proletarya partisi programının kapsamı gereken bütün görüşler bu metinde yer almamıştır. Bunlar, hazırlanacak parti programı için temel teşkil eden görüşler olarak değerlendirilmelidir. Kuşkusuz burada genel ve kabahatlarıyla bir çerçeve çizilmekte, devrimci mücadele için gerekli ideolojik ve siyasi düşüncelerin temel nirengi noktalarına çözümler getirilmektedir. Bu görüşlerin çeşitli yönlerden geliştirilmesi ve derinleştirilmesi, eksiklerinin tamamlanması önümüzdeki mücadele ve birlik döneminde gerçekleştirilecektir.

Programa temel teşkil edecek kuramsal görüşlere geçmeden önce, işçi sınıfı partisi içinde ideolojik, siyasi ve örgütsel birliğin sağlanması konusundaki görüşlerin kısaca özetlenmesinde yarar vardır.

«Birlik» sözcüğünün, bizzat pratik hayatında edindiği tecrübeler nedeni ile, proletarya için canlı ve maddi bir

anlamı vardır. Üretim içindeki yeri nedeniyle de, işçi sınıfı, toplumun kolektif mücadele yeteneği ve karakteri en yüksek sınıfıdır. Şu ya da bu nedenle birliğin sağlanması veya çözülmesi halinde, basit bir grev kırıcılığının dahi kendilerine neye mal olduğunu her bilinçli işçi, kendi deneylerinden bilir. Bu nedenle, bizzat kendi maddi çıkarları için birliğe en çok ihtiyaç duyan, onun uğruna en çok mücadele eden ve birliği tarih boyunca gelmiş geçmiş herhangi bir sınıftan çok daha kolay elde edebilen biricik sınıf proletaryadır.

Ancak her konuda olduğu gibi, «Birlik» konusunda da proletarya ve onun siyasi temsilcileri doğal olarak ilkeli davranırlar. Küçük burjuvazinin sözcülerinin, ya da işçi hareketi içerisindeki burjuvazinin oportünist uzantılarının kullandığı gibi «birlik» sözcüğü rastgele, soysuzlaştırılarak, iyi niyetli bir temenni düzeyine indirgenerek hangi somut hedef uğruna kime karşı ve nasıl gerçekleşeceği muğlak bırakılarak kullanılamaz. Zaten kapitalist toplumda aynı sözcükler farklı sınıfların temsilcilerinin ağızında farklı anlamlara ve muhtevalara bürünür. Burjuvazi birlikten bahsediyorsa, bu demektir ki, yükselen sınıf mücadelesi kendi çıkarlarını tehdit ettiğinden ulusallık, bütün ulusun kardeşliği, çıkar birliği v.b. yalanlarla sınıf mücadelesinin üstünü küllelemeye çalışıyor. «Birlik» sözcüğünden bilinçli işçilerin anladıkları ise, sınıf mücadelesinin herhangi bir düzey ve alanında, işçilerin somut ekonomik, sosyal ve siyasi hedeflerine ulaşmak için; düşman sınıfın bir kesimine ya da tümüne karşı mücadeleye proletaryanın ve emekçi kitlelerin en geniş müfrezelerini mümkün olan en yüksek mücadele azmi ve moral gücüyle katmaktır. Bu nedenle birlikten bahsedildiğinde sınıf bilinçli bir işçi için açıklık kazanması gereken noktalar, sağlanmak istenen birliğin ne için, nasıl ve kime karşı gerçekleşeceği.

Ancak daha karmaşık ve daha üst bir mücadele dü-

zeyi olan siyasal mücadelede ve bir parti içerisinde sınıf bilinçli işçilerin birliğini sağlamak, sendikalarda ve grevlerde işçilerin birliğini sağlamaktan nisbeten daha zordur. Bunun çeşitli nedenleri vardır: En başta, örgütlenmenin en üst düzeyi olarak işçi sınıfı partisi, ekonomik mücadelenin herhangi bir düzeyine uygun düşmez. Bu nedenle parti, subjektif etkenin, insanın iradi ve bilinçli eyleminin daha ağır bastığı bir örgütlenmedir. Diğer yandan işçi sınıfının siyasal eylemi ve örgütlenmesi başlangıçta kaçınılmaz olarak kendi dışında başlar. Böylece proletaryanın siyasal hareketine, kendi dışındaki sınıf ve tabakaların, özellikle burjuva ve küçük burjuva aydınların bir dizi hastalığı ve sınıfsal anlayışları taşınmış olur. Bunlardan sıyrılıp arınarak mücadeleyi gerçek sahiplerinin kendi ellerine alması başlı başına bir sürecin ürünüdür.

Bu yüzden proletaryanın siyasi hareketi dünyanın hemen her ülkesinde dağınıklık, ayrılık; toparlanma ve birlik dönemlerini yaşamıştır. Siyasal birlikler ve siyasal ayrılıklar mücadelenin belli bir gelişkinlik düzeyine, sınıfsal ayrışmanın ve tek tek sınıfların kendi istemlerini ulusal planda belirgin bir biçimde ortaya koyuşlarının belli düzeylerine tekabül eder. Proletarya açısından kendi sınıfsal birliğinin sağlanması ne kadar hayati bir sorunsal, proleter hareketin bağımsızlığını ve arılığını korumak amacıyla, işçi hareketi içerisindeki burjuva ve küçük burjuva etkilere karşı mücadele edilerek proleter hareketle bu akımlar arasındaki ideolojik ve politik ayrılıkların net bir şekilde ortaya konması ve bu akımların işçi hareketinden tecridi için aralıksız mücadele edilmesi de o kadar hayati bir zorunluluktur. Lenin'in de belirttiği gibi «işçi sınıfının birliği bu grupların çözülmesiyle ve onların proletaryadan tecrit olmalarıyla ortaya çıkmaktadır». Bu nedenle proletarya için birlik ve ayrılık sorunları her durumda birbirini dışlayan şeyler değildir. Tam tersine aynıların aynı yerde, ay-

rıların ayrı yerde olmasını sağlamak ve gerçekte sınıfsal, siyasal çıkar ve mücadele birliğine dayanan birliklere vücut buldurmak için önce mümkün olan her düzey ve alanda mevcut ayrılıkları ortaya koyup buna uygun hesaplaşmaları sağlamak zorunludur. Çünkü siyasette ilkesel tutum ve buna uygun mücadeleler, oportünizmin bulanık su da balık avlama hesaplarına son verir, herkesi safını ve yerini açıkça belirlemeye zorlar. Ayrıca sınıf bilinçli işçilere de olup bitenleri bütün açıklığıyla gözleme olanakları sağlar. İşte bu yüzden ki oportünistler, siyasal mücadelede her zaman bulanıklıktan; marksistler ise varolan bütün ayrılıkların ortaya konmasından, açık ve ilkesel tutumlardan yanadırlar. Çünkü, istenildiği kadar üzerleri küllenmeye çalışılsın, ayrılıklar sınıf mücadelesinin belli bir evresinde, artık örtbas edilemeyecek bir şekilde kendilerini belli ederler. Ve bizzat sosyal ve siyasal mücadele sıhatsiz, hav iplikle bağlı ve ayrılıklar geçirtililerek korunan birlikleri eninde sonunda dağıtır (TKP içinde patlak veren son ayrılıklar, bunun en canlı ve ibret verici örneğidir). Gerçekten sağlam ve çözülmeyecek şekilde kenetlenerek sağlanan birlikler, sınıf mücadelesinin gelişimine paralel olarak ortaya çıkan sorunlar ve ayrılıklar gündeme geldiklerinde, çözümlenerek sağlanan birliklerdir. İşçi sınıfı açısından, ancak bu tür birlikler güven vericidir ve ileriye açıktır.

Türkiye'de işçi sınıfı siyasal hareketinin birliği sorunu, kendisini, dağınık ve merkezi bir yönlendirmeden yoksun olan mahalli grupların tek bir merkezi hareket etrafında birleştirilmesi biçiminde ortaya koymamaktadır. Tersine, Türkiye'deki siyasal akımların büyük bir kesimi mahalli olmaktan çıkmış, kendi çapında ve çeşitli biçimlerde merkezileşmiştir. Dolayısıyla, siyasal birlik sorunu, kendisini, artık iyice belirginleşmiş, olgunlaşmış, siyasal ve örgütsel planda ortaya çıkmış oportünist akımlara karşı ulusal plan-

da varolan tüm bolşevik akımların, giderek bolşevizme yönelen akımların ya da kanatların birliği biçiminde ortaya koymaktadır. Türkiye'de birlik sorununun çözümü devrimci mücadelenin şimdiye kadarki gelişimi içinde açığa çıkan tüm ideolojik, siyasal ve örgütsel sorunlar üzerine Marksist tutum belirleyerek, oportünizme karşı mücadeleden, onunla her planda açıkça hesaplaşmaktan geçer.

Bu demektir ki, parti ve birlik sorununun çözümü, ülkemizde, devrimci mücadele içinde küçük - burjuvazi ile proletaryanın sınıfsal ve siyasal ayrışması ve işçi sınıfının siyasal mücadelesini kendi ellerine alma dönemine denk düşmektedir. Ancak bundan, küçük - burjuvazi ile proletarya arasındaki bütün köprülerin atılması gerektiği sonucu çıkarılamaz. Aksine, küçük - burjuvazi demokratik halk devriminde proletaryanın vazgeçilmez müttefikidir. Ve proletarya, bir yandan kendi bağımsız siyasal gücünü, örgütlenmesini geliştirirken, diğer yandan da, küçük burjuvazi ile ittifakını sağlamlaştırmak için çaba sarfeder. Zaten, iki sınıf arasında böylesi bir köklü güç birliğini sağlamak için de, yani küçük - burjuvazi temsilcilerinin proletaryanın sosyalist hareketinin içinden, gerçekte bulunmaları gereken yere itilmeleri için de, işçi sınıfı ile küçük burjuvazi arasındaki siyasal ve örgütsel ayrışma mutlak bir zorunluluktur.

Böyle bir ayrışmanın belli ölçüde gecikmesinin ülkemizin özgül sosyal ve siyasal koşullarından kaynaklanan belli sebepleri vardır. Birincisi, geçmişten miras kalan bağımsız, burjuva ve küçük - burjuva ideolojik etkilerden kendini koruyabilmiş, siyasal ve örgütsel bakımdan belli ölçüde de olsa netleşmiş bir siyasal işçi hareketi geleneği yoktur. Türkiye işçi sınıfı hareketi son yıllarda kendi gücüne ve kısa dönemli tecrübelerine dayanarak yolunu bulmaktadır. Öte yandan, son otuz yıl içinde hızlı bir gelişme içinde bulunan kapitalist üretim ilişkileri ve ulaştığı te-

kelcilik, son derece hareketli ve değişken bir sınıf ilişkileri ortamı doğurmuştur. Hem tekelciliğin baskıları altında ezilmekte olan ara tabakalar hızla ve büyük bir potansiyel güçle toplumsal muhalefet saflarına katılmıştır; hem de toplumun diğer kesimlerinden gelen yüzbinler, başlangıçta, proleter harekete yabancı olan karakterleri, alışkanlıkları ve ön yargılarıyla işçi sınıfı hareketine katılmışlardır.

Bu karmaşa ve toplumsal hareketlilik içinde, proletaryanın sınıf hareketi, bir yandan kendi bağımsız siyasal çizgisini oluştururken, bir yandan da kaçınılmaz olarak kendi dışından gelen küçük - burjuva devrimciliği ve her türlü oportünizmle hesaplaşmaktadır. Şimdiye kadar daha çok tek tek her örgüt veya grubun kendi iç hesaplaşması şeklinde gündeme gelen bu ayrışma, bundan böyle, artık oportünist eğilimlerden arınmış olan akımların birlik sürecini geliştirmeleri, ve bu birliğin sağlayacağı siyasal ve örgütsel güçle diğer akımları etkilemeleri, ya da onlar içindeki ayrılıkları ve iç hesaplaşmaları derinleştirmesi biçiminde devam edecektir.

Kuşkusuz, işçi sınıfı sosyalistlerinin birliğe yönelik çalışmalarını, bolşevik akımların birleşmesi ve oportünist, milliyetçi, reformist akımların ideolojik ve politik mücadele içinde proletarya hareketinden dışlanmasıyla sınırlı değildir. Çünkü, sınıf bilinçli işçi kitlesinin büyük bir kesimi henüz bugünkü siyasal hareket içinde aktif olarak yerini almamıştır. Bu nedenle, işçi ve diğer emekçi kitleler arasında ideolojik - siyasal çalışmayı hızlandırmak, onları parti örgütlerinin içinde ya da etrafında toparlamak, yaygın eylemlerini kucaklamak ve yönlendirmek, her zaman olduğu gibi, birliğe yönelik çalışmalarda da temel görevlerdir. Çünkü birlik, kendisine en fazla ihtiyaç duyan sınıf bilinçli işçi ve emekçiler tarafından kazanılabilir ve korunabi-

lir. Partinin yığınlar içindeki etkisini artırmak, parti örgütlerini sağlam sınıf temeline dayanarak çoğaltmak, yığınları bu örgütler etrafında mücadeleye kazanmak, doğrudan doğruya birliğin sağlanması demektir.

İşte, Kitle ve Emegin Birliği de, yukarıda değindiğimiz koşullar içinde siyasal evrimleri boyunca oportünizme karşı iç ve dış mücadelelerden, ayrışmalardan geçmiş, bu evrim sonucunda birbirlerine kuramsal yönlerden yakınlaşmış akımlardır. Bu yakınlaşmanın kendisi, siyasal birlik için ilişkilere girilmesini sağlamış, bu ilişkiler de birliğin sağlanmasıyla neticelenmiştir.

Görüşmelerinin ilk dönemlerinde, kamuoyuna yayınladıkları açıklamada, her iki siyasal akım, sorunu pazarlık, taviz ya da iltihak sorunu olarak görmediklerini, tersine önce siyasal birliğin üzerine inşa edileceği ideolojik temel ortaya konulacağını duyurmuşlardı. İdeolojik ve programatik birlik sağlanmadan parti birliğine adım atmak mümkün değildir. Ama tek başına ideolojik birlik de, kaynaşmış, merkezi ve bir bütün olarak hareket edebilen bir siyasal organizma yaratamaz. Kelimenin gerçek anlamında parti birliğine ulaşabilmek için başlıca şu aşamalardan geçmek bir zorunluluktur: 1 — İdeolojik birliğin gerçekleştirilmesi süreci; 2 — Bu süreç içinde, ideolojik - programatik yakınlaşma düzeyine uygun olarak bütün örgütsel yapıların siyasal eylemde birliği; 3 — Bu sürecin yeterli düzeye ulaştığı aşamada, örgütlerin birleştirilmesi.

Bütün bu süreç içerisinde, siyasal hareketler, karşılıklı olarak, birbirlerinin siyasal ve örgütsel bakımdan gelişkin yönlerini benimsemeye, bu bakımdan karşılıklı özümleme ve özümlemeye hazır olmalıdırlar. Emegin Birliği ve Kitle, birlik süreci boyunca bu görüşlerden hareket etmişlerdir. Şimdi, yeterli ideolojik, programatik ve siyasal birliği sağladıkları bu aşamada, bir proletarya partisi içinde

birliğin, ancak söz konusu ideolojik hat etrafında örgütsel birlikle gerçekleştirilebileceğinin bilincindedirler.

Ancak, nasıl bir örgüt içinde, nasıl bir parti içinde birlik? Bu soru, sağlanacak ideolojik birliklerin, gerçek bir işçi sınıfı partisi örgütlenmesine ulaştırılabilmesi açısından, hayati bir sorudur. Kitle ve Emeğin Birliği bu soruya da açık ve net bir cevap getirmiştir. Proletarya hareketinin siyasal birliği, Türkiye'nin somut koşullarında, ancak ve ancak, illegal bir parti örgütlenmesi temelinde sağlanabilir. Günümüzde, legal planda yer alan bazı «sosyalist» partilerin sözünü edip sağlamaya çalıştıkları «birlik», devrimci proletaryanın kendi siyasi partisi etrafında birliğini değil, olsa olsa, küçükburjuva sosyalizminin birliğini temsil edebilir.

Lenin'in Rusya koşullarında belirttiği, «çünkü asıl sorun yeralının, yasa dışı sosyal-demokrat partinin, RSDİP'nin ve onun yığınlar arasındaki devrimci çalışmalarının birliğidir», ve «birlik sorununu çözecek olan şey yasal bağda 'birlik' hakkında yer alan anlamsız sözler, sürüden ayrılmış çeşitli küçük gruplarla ya da aydınlarla yapılan anlaşmalar, ya da yurt dışındaki görüşme diplomasisi değildir; **sadece bölgelerdeki birliktir, RSDİP'nin tüm işçi üyelerinin bütünlüğü olan yasa dışı bir örgütte kaynaştırılmasıdır**», görüşleri, ülkemiz koşullarında da geçerlidir. Bir parti çatısı altında örgütsel birliği sağlama düzeyine ulaştıkları bu dönemde, E. Birliği ve Kitle, bu Leninist gerçeğin önlerine koymuş olduğu görevlerinin bilincindedirler.

1 — TÜRKİYE DEVRİMCİ HAREKETİNİN GENEL DURUMU

Kurtuluş Savaşı yıllarında ve bunu izleyen dönemde Türkiye komünistlerinin ulusal burjuvazi ile ittifak politikası

kası izlemesi gerekli ve zorunlu idi. Ancak Türkiye komünist hareketi başlangıcından beri ulusal burjuvazi ile ittifaklar konusunda ilkel, bilimsel tavırlar belirlemekte güçlük çekmiştir; işçi sınıfının ideolojik politik ve örgütsel bağımsızlığını koruyup geliştirememiş, burjuvazinin kuyruğuna takılmıştır. TKP'nin tarihi, Kemalist iktidarla ilişkileri bunu gösterir. II. Dünya Savaşı sonrasında Türkiye kapitalizminin ve dolayısıyla işçi sınıfının ve genel toplumsal muhalefetin gösterdiği oldukça hızlı gelişim, 1960'lara gelindiğinde ilerici ve sosyalist akımların güçlenmesi için elverişli bir zemin yaratıyordu. Bu dönemde ortaya çıkan TİP, başlangıçta tüm ilerici, sosyalist kadroları bağrında toplamış olmakla birlikte izlediği revizyonist, reformist ve oportünist politika sonucunda 1960'ların sonlarında köklü bir ayrışma ve parçalanma konağına varmıştır. TİP'in oportünist, pasifist politik hattına, mücadele anlayışına karşı yükselen tepkileri bağrında toplayarak güçlenen MDD hareketi de, küçük-burjuva sınıf temeline dayanan, burjuva kuyrukçuluğu, cuntacılık ve milliyetçiliğin damgasını vurduğu bir başka sağ sapmayı ve pasifizmi temsil ediyordu. Bu yüzden kısa zamanda parçalanması kaçınılmaz oldu.

Gerek TİP'in, gerek MDD'nin sağ oportünist ve burjuva kuyrukçusu çizgilerine karşı derinleşen siyasi-toplumsal bunalımın şartlarına bağlı olarak, 1969'da ve 1970'lerin başlarında bir tepki olarak gelişen THKO ve THKP-C hareketleri, devrimci özellikler içermekle beraber sol bir savrulmaya işaret ediyordu. Bu hareketler bir sosyal tepkiyi ifade etmekteydi, ama bu tepki bilimsel bir program ve doğru bir örgütlenme muhtevasına kavuşturulamamıştı. 12 Mart faşizminin yarattığı koşulların da etkisiyle bu hareketler bir sol ihtilalciliğe itildiler. Bu dönemde, THKP-C'nin küçük burjuva maceracılığı Mahir Çayan'ın yazılarında belirginleştirilirken, THKO hareketi ise belli bir siste-

matikten yoksun ve arayış içinde idi. Bu arayış THKO güçleri içerisinde bir ayrışma ve sınıfsal saflaşma ile kol kola yürüdü. Sonunda THKO içindeki bir kısım küçük burjuva unsurlar maoculuğu benimseyip karşı-devrim kervanına katılırken, proletarya enternasyonalizmini benimseyenler de THKO/MB adı altında mücadelelerine devam etmişlerdir.

Öte yandan TİP'in ve MDD'nin burjuva kuyrukçusu çizgilerine karşı bir tepki olarak ortaya çıkan ve kendisi de sağ nitelikte olmakla birlikte işçi sınıfı içinde çalışma ve partili mücadele gereğini vurgulayan Dr. Hikmet Kıvılcımlı etrafında toplanan bir çevre de 12 Mart boyunca nicel bakımdan gelişmiş ve güçlenmişti. Ancak o sıralarda ideolojik birlikten ve homojenlikten yoksundu. Daha sonra bu hareket partileşmiştir. Demokratik halk iktidarı ve proletarya diktatörlüğü hedefi doğrultusunda mücadele vermek üzere kurulup örgütlenen bir parti, önüne komünistlerin dağınlığının giderilmesi görevini koyarak TKP (Reorganizasyon) adını almıştır. Türkiye'de komünist unsurların birçok değişik odak etrafında toplanmasıyla birlikte komünist hareketin dağınlığı yeni bir evreye girmiş ve TKP (R), ortaya çıkan yeni durumun ortaya koyduğu görevin niteliği doğrultusunda adını TKP (Birlik) olarak değiştirmiştir. TKP (R) ve daha sonra TKP (B), önce doktorculuktan, sonra da çeşitli sağ oportünist eğilimlerden arınarak bolşevikleşme sürecinde ilerlemiş ve mücadelesini sürdürmüştür.

12 Mart döneminden çıkıldığında gerek küçük burjuva maceracılığının ve sol ihtilalciliğin, gerek cuntacılığın, gerekse TİP usulü reformizmin çıkışsızlığı açığa çıkmıştı. 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi, kendiliğinden gelme bir hareket olsa da, doğurduğu yansımalarla 1960-70 arasında sürdürülen «devrimde öncülük» tartışmalarını kesip at-

mış ve tek öncünün işçi sınıfı olabileceğini olanca keskinliği ile ortaya koymuştur.

12 Mart döneminin yıkımı kadrolarda bilime duyulan ihtiyacı belirginleştirmiştir. 1973'ten sonra gerek marksizm-leninizmin temel klasikleri, gerekse çağımızda marksizm-leninizm bilimini yaşatan ve geliştiren uluslararası komünist hareketin çeşitli teorik ürünleri Türkçe'ye çevrildi, genel olarak Türkiye devrimci hareketinin ideolojik düzeyinin yükselmesine yardımcı oldu. Öte yandan işçi sınıfı enternasyonalizmi politikasının ve dünya devrimci sürecinin 1970'lerde elde ettiği çeşitli somut kazanımlar Türkiye'de enternasyonalist bilincin yerleşip yaygınlaşmasına yol açıyordu.

Kitle ile Emegün Birliği bu zemin üzerinde gelişen iki siyasi hareket olmuştur. Biri Doktorculuktan ve TSİP deneyiminden geçerek gelen, diğeri de THKO hareketinden gelen ve süreç içinde bolşevikleşen bu iki çizgi; yaptıkları güçbirliği çalışmalarında yakınlaşmışlardır. Farklı noktalardan hareketle yola çıkmakla birlikte sonunda vardıkları programlarda genel olarak birbirleriyle uyumlu sonuçlara ulaşmış olan bu iki hareket siyasi birlik çalışmalarına girmiş ve ortak bir programın maddelerinin temel muhtevaları üzerinde görüş birliğine varmışlardır.

Bu konuda dikkat etmek gerekir ki, KİTLE ve Emegün Birliği'nin birleşmesi Türkiye için istisna sayılabilecek bir olaydır. Marksizm - Leninizm ve Proletarya Enternasyonalizmine bağlılık ve inançları sayesinde, birbirlerinden bağımsız olarak, büyük ölçüde ortak ideolojik-politik görüşlere varmış olan bu hareketler, bu sayede, uzun boylu bir güçbirliği, eylem birliği deneyimine ihtiyaç duymadan program birliğine varmanın mümkün olduğunu saptamışlardır.

Emegün Birliği ve Kitle siyasi birlik çalışmaları sonucunda doğacak olan partinin ve böyle bir birlik olayının

Türkiye komünist hareketi için taşıdığı önemin bilincindedir. Kitle ve Emegın Birliği'nin birleşmesi Türkiye komünist hareketinin birliğini tamamiyla sağlamış olmayacaktır. Ama hareket içindeki birlik eğilimlerinin yöneleceği bir merkez yaratacaktır. Doğacak parti, bir yandan kendi ideolojik-politik-örgütsel birliğini pekiştirirken, öte yandan komünist hareket içindeki grupların iç dinamiklerini gözleyecek ve bunlara karşı bir yandan ideolojik ayrılıkları netleştirecek bir mücadele verirken, öte yandan, güçbirliği-eylem birlikleri yoluyla aktif bir birlik politikası izleyecektir. Emegın Birliği ile Kitle arasında çeşitli gruplara karşı somut yaklaşımlar konusunda da görüş birliği mevcuttur.

Kitle ve Emegın Birliği Türkiye komünist hareketinin dağınıklılığını tespit eder, ama bu dağınıklılığın marksizmleninizm ve proletarya enternasyonalizmi ilkeleri temelinde mutlaka aşılabacağına kesin inançlıdır. Ve kendi oluşturacakları partinin bu konuda ana sorumluluğa sahip olacağına bilincindedirler.

2 — MEVCUT DÜNYA KONJONKTÜRÜ

Çağımız kapitalizmden sosyalizme geçiş çağıdır. 1917 Büyük Ekim Devrimi ile açılan bu çağ, o günden beri gerçekleşmiş (reel) sosyalizmin ve sosyalizm uğrunda mücadelenin her geçen gün daha çok gelişip güçlenmesi ile sürmektedir. II. Emperyalist Paylaşım Savaşının bitiminde Doğu ve Güneydoęu Avrupa ülkelerinde kurulan halk demokrasileri ve bu ülkelerde bunu izleyen sosyalizmin inşası, daha önce tek ülkede varolan reel sosyalizmin bir dünya sistemi haline gelmesini sağlamıştır. Dünya sosyalist sistemi, sonraki yıllarda, dünyanın dört bir yanında bağımsızlık ve demokrasi mücadelesini devrimle sonuç-

landıran çeşitli ülkeler (Kore, Vietnam, Küba vb.) halklarının sosyalizmi inşa etmeleriyle genişlemiş ve dünyanın ileriye dönük gelişiminin tayin edici gücü haline gelmiştir. Sosyalist sistemin gelişip güçlenmesine ve bu arada ulusal kuruluş hareketlerinin yükselişine paralel olarak sömürge sisteminin çöküşü emperyalizmin dünya üzerindeki etkinliğini daha da sınırlayarak onun bunalımını ağırlaştırmıştır. Bu koşullar altında uluslararası işçi sınıfı hareketinin devrimci mücadelesi de yükselerek sürmektedir. Gelişmiş kapitalist ülkelerdeki işçi sınıfı hareketlerinin yanı sıra, kapitalizmin orta ve daha geri gelişkinlik düzeyinde bulunduğu ülkelerin işçi sınıfları da, yeni müfrezeler halinde uluslararası işçi sınıfı hareketinin safılarına katılmakta ve emperyalizme, tekelci kapitalizme, faşizme ve yerli gericiliğe karşı sürdürdükleri devrimci mücadele ile dünya devrim sürecine katkıda bulunmaktadır. Dünya sosyalist sistemi ve uluslararası işçi sınıfı hareketi ile birlikte ulusal kurtuluş hareketleri de, emperyalizmin yeni sömürgecilik ilişkilerini geliştirme ve yaygınlaştırma çabalarına karşılık, gitgide derinleşen toplumsal muhtevaları ile, dünya devrimci sürecinin bir başka bileşenini meydana getirmektedir. Emperyalizme ve kapitalizme karşı geniş bir devrimci güçler cephesi oluşturan bu süreç içerisinde sosyalist sistem öncü ve belirleyici bir rol oynamaktadır.

Günümüzde emperyalizm konusunda da Lenin'in tezleri geçerliliğini korumaktadır. Emperyalistler arası çelişkilerin temel kaynakları, Lenin'in de ortaya koyduğu gibi, pazar alanları, sermaye yatırım alanları, hammadde kaynakları için mücadeledir. Temel karakteristikleri bugün de aynı olan bu çelişkilerin muhtevaları: emperyalist-kapitalist sistem ile sosyalist sistem ve diğer dünya devrimci güçleri arasındaki mücadele, tekelci devlet kapitalizminin varmış olduğu gelişkinlik düzeyi ve bu yöndeki eğilimler,

emperyalistler arası yeni ilişki ve entegrasyon biçimleri, çokuluslu tekellerin emperyalizmin iç çelişkilerinin derinleşmesinde önemli bir etken olarak ön plana çıkması ile zenginleştirilmektedir.

Günümüzde emperyalist güçlerin kendi aralarındaki çelişkileri çözümlmek için bir 3. paylaşım savaşına baş vurabilmeleri zayıf bir ihtimal olarak gözükmektedir. Bunun nedeni sosyalist sistemin başını çektiği dünya devrimci güçlerinin ve dünya barış hareketinin her geçen gün yükselen mücadelesi ve bunun karşısında emperyalistler arası ilişki ve çelişkilerin kazandığı giriftliktir. Ancak bu durum, emperyalizmin saldırganlığını ve savaş kışkırtıcılığını ortadan kaldırmayıp tersine azdırmaktadır. Günden güne gerileyip çöküşe giden emperyalizmin dünya halklarının tüm devrimci kazanımlarını yok etmek amacıyla sosyalist sisteme karşı bir III. Dünya Savaşını başlatma ihtimali ise, zayıf da olsa —savaşın bu kez getireceği dehşet ve yıkımın boyutları gözönünde tutulduğunda— küçümsenemez. Bu bakımdan kalıcı bir dünya barışı için aralıksız mücadele vermek devrimci güçlerin başlıca görevleri arasında yer almaktadır.

PROLETARYA ENTERNASYONALİZMİ

Günümüzde sosyalist sistem, kapitalist ülkelerdeki demokrasi ve devrim hareketleri, ulusal kurtuluş hareketleri ve dünya barış hareketi temelinde geniş bir anti-emperyalist cephe mevcuttur. Dünya çapında yükselerek süren anti-emperyalist mücadelenin kazandığı boyutlar ve çok yönlülük, enternasyonalist dayanışma ve eylem birliğinin kapsamının genişlemesine, muhtevasının ve somut biçimlerinin zenginleşmesine yol açmaktadır. Kuşkusuz proletarya enternasyonalizmi her türlü enternasyonalist

dayanışma ve yardımlaşmanın çekirdeği, ana eksenidir. Gelişmiş kapitalist ülkelerde, bağımlı ve yarı bağımlı ülkelerde yeni toplumsal katmanların, konumlarında meydana gelen değişiklikler sonucunda, işçi sınıfının saflarına katılmaları veya onun davasına yakınlaşmaları, sınıf mücadelesinin gelişip güçlenmesini, proletarya enternasyonalizminin de muhtevasının ve biçimlerinin zenginleşmesini sağlamaktadır. Bununla birlikte proletaryanın sınıf mücadelesine yeni katılan bu güçler, hareketi güçlendirmelerinin yanında, kendi ön yargılarını, burjuva ve küçük burjuva ideolojik etkilerini de beraberlerinde getirebilmekte, birtakım oportünist ve milliyetçi eğilimlerin yeşermesi ve güçlenmesi için uygun bir zemin oluşturabilmektedirler.

Enternasyonalist dayanışmanın kapsadığı güçlerin ve ortak mücadele konularının gitgide genişlemesi, proletarya enternasyonalizminin muhtevası ve somut biçimleri bakımından zenginleşmesinin yanında dünya anti-emperyalist ve barış güçleri cephesi içerisinde komünist hareketin ideolojik ve politik saflığını, dünya komünist hareketinin sağlam ideolojik politik birliğini ve saflığını korumak ve güçlendirmek de önem kazanmaktadır. Dünya komünist hareketinin sağlam ideolojik politik birliğini korumak ve güçlendirmek amacıyla, komünist hareket içinde doğan oportünist ve milliyetçi eğilimlere karşı mücadelede, Sovyetler Birliği'ne ve Sosyalist sisteme karşı takınılan tavır dün olduğu gibi bugün de proletarya enternasyonalizminin mihenk taşıdır.

Komünist hareket içindeki ayrılıkları gidermek ve komünist hareketin birliğini güçlendirmek ise aşağıdaki yollardan geçmektedir:

Emperyalizme, tekelci kapitalizme, faşizme, her türlü

şovenizm ve gericiliğe karşı uluslararası ortak eylemlerin hazırlanması

Komünist ve İşçi Partilerinin faaliyetlerinde koordinasyonun güçlendirilmesi için partiler arasındaki ilişkilerin geliştirilmesi

Partilerin bilimsel çalışmalarının ve pratik deneylerinin genelleştirilmesi, sistematik bir görüş alış-verişi, oportünist ve milliyetçi eğilimlere karşı sürekli ideolojik eleştiri ve bütün bunların yapılması için ikili, çok taraflı ve ya dünya çapında konferansların düzenlenmesi.

3 — TÜRKİYE'NİN EKONOMİK, SOSYAL VE SİYASAL YAPISI

Ülkemizde emperyalist işgale ve onunla uzlaşma halindeki feodal Osmanlı Saltanatına karşı verilen ulusal kurtuluş Savaşı toprak ağalarıyla ittifak içinde olan ulusal burjuvazisinin önderliğinde yürütülmüş ve zafere ulaştırılmıştı. Ulusal Kurtuluş Savaşı'nı saltanatın yıkılması ve burjuva cumhuriyetinin kurulması izlemiştir. Burjuva Devrimi, sınıfsal yapısı ve öncülüğünün zorunlu bir sonucu olarak, anti-emperyalist ve anti-feodal çizgisindeki tutarsızlıktan dolayı, tamamlanmamıştır. Emperyalizmin kavulmasından ve saltanatın yıkılmasından sonra ülkede ulusal bir kapitalizmin geliştirilmesi çabaları gündeme gelmiştir. 1930-40 arasında «devletçilik» adı verilen devlet kapitalizmi uygulaması, burjuvazi yeterli önsermaye birikimine bile sahip olmadığından, hem kapitalist ekonomik sistemin yerleştirilmesi, hem de ülkede kapitalizmin gelişimi için gerekli sermaye birikiminin yaratılması doğrultusunda burjuva devletin bilinçli bir ekonomi politikasıdır.

II. Paylaşım Savaşı koşulları Türkiye burjuvazisine sermaye birikimi için büyük olanaklar sağlamıştır. 1940'ların ikinci yarısından itibaren, burjuvazinin emperyalist sisteme bağlanma yönündeki açık ve kesin tercihi ve emperyalizmin ülkeye açıktan açığa ve yoğun giriş ile, Türkiye kapitalizmi emperyalizme bağımlı bir rotaya girmiştir. 1950-60 dönemi sanayide kapitalizmin gelişimi yanında, kırsal alanlarda kapitalistleşme sürecinin büyük bir hız kazandığı ve sonraki kapitalist gelişme için gerekli altyapı yatırımlarının gerçekleştirildiği bir dönem olmuştur.

27 Mayıs bu bağımlı kapitalist gelişmenin kaçınılmaz sonucu olan bir toplumsal patlama şeklinde gündeme gelmiştir. 27 Mayıs hareketi bir yarıyla küçük burjuva aydın kesimlerinin ve emekçi halkın DP dönemine karşı hoşnutsuzluğunun ifadesidir, ama aynı zamanda DP iktidarına damgasını vuran büyük toprak mülkiyetinin nüfuzunun kırılması ve emperyalizme bağımlı işbirlikçi kapitalist sanayinin geliştirilmesine yöneliktir. Sonuçta küçük burjuva özelemler karşılıksız kalırken emperyalizmin güdümünde bir kapitalist sanayileşme için önemli düzenlemeler gerçekleştirilmiştir.

1960'larla birlikte hızlanan kapitalist sanayileşme, montajcı karakterine uygun olarak, baştan itibaren tekeldi ve emperyalizme bağımlı bir nitelik göstererek gelişmekteydi. 1960-70 dönemi içinde işbirlikçi-tekeldi sermaye ekonomik egemenliğini giderek büyük ölçüde kurmuştur. 1970'lere gelindiğinde tekeldi sermaye devlet aygıtını kendi çıkarlarına tabi kılarak ekonomik egemenliğini siyasi egemenlikle pekiştirmek ve bu egemenliği tüm toplum kesimleri üzerinde yaygınlaştırmak amacındaydı.

Bu doğrultuda tezgahlanan 12 Mart faşizmi; bir yandan işçi ve emekçiler üzerinde yoğun bir baskı ve terörün uygulandığı, siyasi gericiliğin derinleştirildiği bir dönem olurken, aynı zamanda tekeldi sermayenin tüm devlet aygıtını

kendi çıkarlarına tabi kıldığı, tekelci devlet kapitalizmine geçiş aşamasına tekabül ediyordu. 12 Mart'tan çıkıldığında, artık tekelci sermaye tüm diğer toplum kesimleri üzerindeki egemenliğini pekiştirmiş, burjuvazinin diğer kesimleri ve büyük toprak sahiplerine de kendisinin egemen olduğu ittifak ilişkilerini dayatmış bulunuyordu.

Türkiye devleti baştan itibaren gerici ögelere sahipti. Burjuva iktidarı Osmanlı Despotizmini devralarak yaşatmıştır. Türkiye'de kapitalizm, feodal toprak mülkiyeti tasfiye edilmeden büyük toprak sahipleriyle ittifak halinde geliştirildiğinden, daha sonraki süreçte de feodal gericiliğe karşı köklü burjuva demokratik dönüşümler gerçekleştirilememiş ve devletteki gerici eğilimleri güçlenerek sürmüştür. Ayrıca Türk burjuvazisinin Kürt ulusunun ve azınlıkların ulusal hakları karşısında başından beri takındığı tutum şovenizmin devletteki gerici eğilimlerinin temel unsurlarından birini oluşturmaya yol açmıştır. 1940'ların ikinci yarısından itibaren yoğun sermaye ihracı temelinde emperyalizmle olan ilişki ve etkileşimler sonucu gelişen tekellilik ve daha sonra da tekellerle devletin bütünleşme süreci hem devlette geçmişten beri varolagelen güçlü gerici ögeleri devralmış, hem de kendi ekonomi-politikasına uygun olarak devlete yeni gerici öge ve karakterler katmıştır.

12 Mart sonrasında tekellerin devlet üzerinde egemenliğinin tesisi siyasi gericiliği bir devlet politikası olarak derinleştirmiştir. Türkiye'de faşizmin başlıca kaynağı devlet teki bu siyasi gerici eğilimleridir. Bu yüzden Türkiye'de faşizme karşı mücadele, sadece bir faşist partiye karşı mücadele değil, aynı zamanda devletin faşist ve gerici eğilimlerine karşı mücadele olmaktadır. Bu anlamda Türkiye'de anti-faşist mücadele ile demokratik halk devrimi mücadelesi birçok noktada çakışmaktadır. Devletteki siyasi gericiliğe karşı mücadele, faşist tehditlere karşı demok-

raşiyi koruma ve geliştirme mücadelesini içerirken, bu mücadelenin nihai başarısı, siyasi gericiğin ve faşizmin tehlikesinin kökten ortadan kaldırılması, ancak demokratik halk devrimi ile gerçekleşebilir. Bu yüzden anti-faşist mücadele ile demokratik halk devrimi mücadelesi birbirini dışlayan değil, tersine bütünleyen şeylerdir. Ama birincisi için daha geniş bir ittifak zemini mevcuttur.

4 — KÖYLÜLÜK

Türkiye'de tarımda kapitalizmin gelişimi, yükselen burjuvazi ile büyük toprak sahipleri arasındaki ittifakın T.C. tarihi boyunca değişimine uygun düşer. Bu gelişim boyunca, büyük toprak sahipleri toprak üzerindeki mülkiyetlerini korumayı başardılar. Köylülük mülksüzleşerek farklılaşması feodal toprak mülkiyeti belirleyici ölçüde tedricen kapitalist mülkiyet ilişkilerine dönüşmüştür. Bugün bazı bölgelerde pre-kapitalist ögelerin varlığına rağmen, tarım alanında kapitalizm egemen üretim biçimi olmuştur. İşbirlikçi-tekelci sermaye, gelişimi içinde, tarım alanını kendine bağımlı kılacak mekanizmalar yaratmıştır: ilaç, makina, gübre, tarımsal krediler; ayrıca üretilen ürünlerin işlenmesi ve pazarlanması üzerindeki etkinliği ile Tarı, Çukobirlik, Panko Birlik, Fisko Birlik, Çay-Kur, vb. ticari tarım tekelleri devletle bütünleşmiş işbirlikçi-tekelci sermayenin tarım üzerindeki egemenliğinin ana unsurlarındandır. Ticari tarım tekelleri, aynı zamanda, hem büyük toprak kapitalistlerinin tarım ürünleri üzerindeki ortaklaşa tekellerini sağlamakta, hem işbirlikçi-tekelci sermayeye tarım ürünleri piyasasını kontrol altında tutma ve sanayi yatırımları için gerekli olan tarımsal hammaddeleri sağlama olanağını vermekte, hem de işbirlikçi-tekelci sermaye ile büyük toprak kapitalistleri arasındaki ortaklığın

simgesi olmaktadır. Bunun yanında, belirgin bir özellik durumunu kazanmış olmamakla birlikte yer yer tekeli ve tekeli-devlet tarım işletmelerine de rastlanmaktadır. İşbirlikçi-tekeli sermaye, bunun dışında, vergi, taban fiyatı, tarımdaki sınai girdi fiyatları vb. mekanizmalarla da tarım üzerindeki egemenliğini sürdürmektedir. Köylü nüfusu içinde az topraklı ve topraksız köylülük önemli bir oran oluşturmaktadır. Bunlar her gün mülksüzleşmekte ve durumları sürekli kötüye gitmektedir. Büyük toprak kapitalistleri ve yoksul köylülük dışında orta büyüklükte işletmeler de Türkiye tarımında önemli bir yekun tutmaktadır. Bunlar da işbirlikçi - tekeli sermayenin, büyük toprak kapitalistlerinin tahakkümü altında ezilmektedir. Gerek yoksul, gerekse orta köylülüğün yarattığı değerin bir kısmına da işbirlikçi - tekeli sermaye ile belli bir uyum ve bağımlılık içinde faaliyet sürdüren tüccar ve tefeciler el koymaktadır.

Türkiye'de emekçi köylü hareketi kendi siyasal - demokratik ve ekonomik örgütlenmelerini henüz yaratmamıştır. Özellikle orta - köylülük kısmen KÖY - KOOP gibi ekonomik örgütler etrafında toplanmakla birlikte, köylülüğün en geniş kesimlerini ve proletaryanın en yakın müttefiklerini oluşturan küçük üretici ve yoksul köylüler hemen her türlü bağımsız örgütlenmeden yoksundurlar. Bu nedenle köylü hareketinin demokratik örgütlenmesinin gerçekleştirilmesi ve bu örgütler etrafında köylülüğün tekelciliğe ve büyük toprak sahiplerine karşı ekonomik ve siyasal mücadele içine sokulması işçi - köylü ittifakı açısından bir zorunluluktur.

Proletarya partisi, demokratik halk iktidarının gerçekleştirilmesiyle nihai çözümünü bulacak olan şu temel hedefler doğrultusunda demokratik ve köklü bir toprak ve tarım reformu uğrunda mücadele edecektir :

Büyük kapitalist tarım işletmelerinin ve bütün büyük mülk sahiplerinin topraklarının zorlamı gerçekleştirilecektir. (Orta ve küçük köylülük için zorlama başvurulması sözkonusu olamaz.)

Tüm topraklar millileştirilecektir.

Zorlamı gerçekleştirilen topraklardan bir kısmı kamu mülkiyetine, bir kısmı emekçi köylülerin kolektif mülkiyetine, bir kısmı da yoksul ve küçük köylülüğün tasarrufuna devredilecektir. Bu dağılımı köylü komiteleri gerçekleştirecektir.

Demokratik halk iktidarı bunların dışında köylülüğün tarım araç ve gereçleri, kredi ve pazarlama, sosyal güvenlik konularındaki diğer ekonomik ve demokratik taleplerini yerine getirecektir.

5 — ULUSAL SORUN

Türkiye somutunda ulusal sorunla ilgili olarak işçi sınıfı partisinin önündeki görevler şöyle sıralanabilir.

Ayrı devlet kurma hakkı dahil, Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkı kayıtsız şartsız savunulacak ve bu uğurda her türlü şoven, militarist ve faşist baskı ve düşüncelere karşı mücadele edilecektir. Ayrıca ulusal azınlıkların kendi ulusal haklarını elde etmeleri için mücadele edilecektir.

İşçi sınıfı öncülüğünde devrimci güçlerle Kürt ulusal demokratik güçlerinin birleşik halk cephesinde örgütlenmesini parti önüne görev olarak koyar. Sınıfsal sömürünün yanında ulusal baskının varlığından dolayı Kürdistan'dan birleşik halk cephesine katılacak güçler daha

farklı bir sınıfsal - sosyal yapıya sahiptirler. Bu cephe temelinde birleşen güçler Kürt ve Türk halklarının ortak kurtuluşu demek olan demokratik halk devrimini gerçekleştireceklerdir.

Kürt ve Türk proletaryası tek bir komünist partisinde birleşeceklerdir. Bu parti Türkiye çapındaki devrim sürecine öncülük yaparken, Kürt ulusu üzerindeki ulusal baskıya karşı mücadelesiyle, Kürt ulusal güçlerinin de öncülüğünü kazanmayı önüne hedef olarak koyar.

Şimdiden Türk ve Kürt komünistlerini bünyesinde birleştiren parti, kendi dışındaki Kürt komünistlerine yönelik olarak da birlik politikası takip eder. Bu birliğin farklı süreçlerden geçerek ve ancak karşılıklı göreve bağlı olarak gelişebileceğini göz önünde bulundurur.

Partinin örgütsel bütünlüğü içerisinde Kürdistan'da özerk bir örgütlenme gerçekleştirilecektir. Bu özerk örgütlenmenin nasıl bir şekil alacağı somut sürecin izlenmesi sonucu kararlaştırılacaktır.

6 — DEMOKRATİK HALK DEVRİMİNİN MUHTEVASI

Anti-emperyalist, anti-tekel, anti-faşist demokratik halk devrimi, işbirlikçi-tekelci sermayeyi ve büyük toprak kapitalistlerini iktidardan edecek, emperyalizme bağımlılık ilişkilerine son verecek, halkın demokratik iktidarını gerçekleştirecektir. Demokratik halk iktidarı proletarya diktatörlüğüne geçişin özgül bir biçimidir. İktidarın aldığı önlemler ve devrimin sürekli olarak derinleşen sosyal muhtevası, demokratik devrimi kesintisiz olarak sosyalist devrime varıracaktır.

Anti-tekelci bir mücadele platformunda gerçekleşen demokratik halk devrimi, kapitalist üretim ilişkilerinin tamamına hemen son veremeyecektir. Ancak demokratik halk iktidarı daha başlangıcından itibaren, kapitalist üretimin ilişkilerine tedricen son vermeye yönelik bir ekonomi politikası izleyecek ve devrimin anti-kapitalist niteliği gittikçe derinleşecektir. Proletarya diktatörlüğüne geçiş, halk devriminin derinleşen ve ön plana çıkan anti-kapitalist niteliğine uygun olarak gerçekleşecektir.

Demokratik halk iktidarı gerçekleştirilinceye kadar verilecek olan demokrasi mücadelesi, demokratik halk devriminin ön koşullarını hazırlayacaktır. Acil demokratik hedefler uğruna mücadele içinde bir yandan kitleler kendi deneyimleri ile devrimin kaçınılmaz gerekliliğini kavrayacak, öte yandan bu mücadele, devlet mekanizmasının iktidar alınmadan önce kısmen parçalanmasını ve felce uğratılmasını amaçlayacaktır.

Demokratik halk devrimi işçi sınıfının öncülüğünde, işçi sınıfı ve yoksul köylülüğün temel ittifakı etrafında şekillenecek, kent ve köy küçük burjuvazisini içine alacak bir halk cephesi eliyle gerçekleştirilecektir. Parti bu süreç içinde orta köylülüğü ve tekelci sistemle çelişkileri derinleşti ölçüde orta burjuvazinin çeşitli kesimlerini de anti-emperyalist, anti-tekelci ve anti-faşist mücadeleye çekmeyi veya en azından tarafsız kılmayı amaçlar.

Türkiye Komünist Emek Partisi Kuruldu

Türkiye Halklarına

Türkiye Komünist Emek Partisi faşist terörün azgınlığı, burjuvazinin devrimci örgütleri dağıtmak için sistemli saldırılara giriştiği, tutuklamaların, koğuşturmaların ve işkencelerin yoğunlaştığı sıkıyönetim koşullarında, birinci kongresini (kuruluş) yaptı. Böylece Türkiye işçi sınıfı ve emekçi halkları 1980'in 1 Mayıs'ı gibi tarihi bir güne TKEP'nin kuruluşuyla birlikte girmektedirler.

TKEP, Türkiye işçi sınıfının öncü siyasi gücüdür. Faşizme ve tekelci kapitalizme karşı yıllardır sürdürülen mücadelenin ve bu mücadele içerisinde izlenen partileşme sürecinin yarattığı birikimin artık bir parti aşamasına geçişi zorunlu kılması nedeniyle TKEP oluşmuş ve bundan böyle bir parti olarak siyasi mücadele alanındaki yerini almıştır. TKEP Hüseyin'lerin, Deniz'lerin, Sinan'ların, Cihan'ların kurduğu THKO'nun daha sonra siyasi ve sınıfsal bir ayrışmaya uğramasıyla ortaya çıkan THKO/MB'yi oluşturan proleter güçlerin önderliğinde kurulmuştur. [THKO/MB] kuruluşundan itibaren Türkiye işçi sınıfının öncü devrimci partisini yaratmayı önüne hedef olarak koymuş ve bu yöndeki çalışmalarını hızlandırmak amacıyla ilk olarak

1977 Aralığında bir konferans toplamıştır. THKO/MB ortaya çıkışından itibaren Türkiye komünist hareketinin dağınıklığını gözönünde bulundurarak, komünist hareketin birliğini sağlayarak partileşmeye büyük önem vermiştir. Ancak kendi iç dinamizminin, örgütsel gelişiminin ve aynı zamanda işçi sınıfı hareketinin gelişim düzeyinin partileşmeyi zorunlu kılması nedeniyle ve bundan böyle komünist hareketin birliğini sağlamaya yönelik çabaları parti eliyle sürdürmek kaydıyla THKO/MB'ne iltihak eden güçlerle birlikte TKEP oluşturulmuştur.

TKEP uluslararası komünist hareketin evrensel ilkelerinin tavizsiz savunucusu bir parti olarak proletarya enternasyonalizmine sonuna kadar bağlıdır. Kendisini uluslararası komünist hareketin bir parçası sayar ve bunun verdiği sorumluluk bilinciyle hareket eder. Burjuva devlet aygıtını tamamen parçalamak, kapitalist unsurların direnişini ezerek burjuvaziyi tamamen gidermek ve emekçi halk çoğunluğunun burjuva azınlık üzerinde egemenliğini kurmak için proletarya diktatörlüğünü vazgeçilmez bir araç olarak kabul eder. Proletarya diktatörlüğü hedefine ulaşabilmek için TKEP il-

legal temellere dayalı yasa dışı bir parti olarak örgütlenmiştir.

Proletarya enternasyonalizmine bağlılığın bir sonucu olarak TKEP SBKP'nin önder konumunu tanır ve uluslararası komünist hareketin SBKP önderliğinde sağlanacak en sıkı dayanışmasından ve birliğinden yanadır. Ayrıca diğer sosyalist ülkelerin komünist partileri ve yeryüzündeki bütün leninist partilerle en sıkı enternasyonal dayanışmanın hayata geçirilmesi için kendi sorumluluğunun gerekli kıldığı görevleri yerine getirir. Proletarya enternasyonalizminin temellerini teşkil eden ve gücünün kaynağını oluşturan uluslararası komünist hareketin ideolojik politik arıtlığını korumak ve pekiştirmek için bütün gücüyle çalışır. Bu nedenle başta artık emperyalizmin yedegine düşmüş olan Maoculuk ve bu yolda ilerlemeye devam eden Avrupa Komünizmi olmak üzere bütün antileninist ve anti-sovyet akımlara karşı mücadele eder. Proletarya enternasyonalizminin varoluşu sebebini oluşturan uluslararası komünist hareketin ideolojik politik birliğini bozmaya yönelik her türlü çabanın ve her türlü akımın karşısında durmak TKEP'nin vazgeçilmez düsturudur.

TKEP savaş kışkırtıcılığına, emperyalizmin saldırgan politikasına karşı dünya barışı ve uluslararası yumuşama uğruna ve militarizmin güçlendirilmesine karşı silahsızlanma uğruna aralıksız mücadele eder.

TKEP bütün anti-emperyalist güçlerin, dünya komünist hareketinin öncülüğünde dünya çapında oluşturacakları bir anti-emperyalist cephenin oluşturulmasından yanadır ve bu uğurda mücadele eder.

TKEP proletaryanın emekçi halk çoğunluğuyla kurduğu ittifaka dayanan proletarya diktatörlüğünü kendi stratejik hedefi sayar. TKEP işbirlikçi tekeldi kapitalizmin ekonomik ve siyasi planda egemenliğini kurduğu devletle bütünleşen tekellerin emekçi halk

kitleleri üzerinde estirdikleri faşist terörün dozunu sürekli olarak arttırdıkları, emperyalist ülkelerin ve uluslararası finans kuruluşlarının yarı bağımlılık kışkacındaki ülkemizde birinci planda bir demokratik halk devrimini öngörür. Demokratik halk devrimi emperyalist bağımlılık ilişkilerine, faşizme, Kürt ulusu üzerindeki her türlü ulusal baskıya, tekellerin ekonomik ve siyasi egemenliğine son vererek proletarya diktatörlüğünün yolunu açacaktır. Böyle bir devrimin zafere işçi sınıfının önderliğinde bütün emekçi sınıf ve tabakaların, bütün devrimci ve demokratik güçlerin birleşik örgütlü gücü olan halk cephesinin oluşturulması, bu cephe eliyle mücadelesinin sürdürülmesi ve silahlı halk ayaklanması yoluyla tekellerin siyasi egemenliğine son verilmesi ve faşizmin kökünün kazınmasıyla mümkündür. Halk güçlerinin örgütlü birliği bir halk cephesi içerisinde sağlanmadığı sürece demokratik halk devriminin zafere ulaşması ve iktidarın zaptedilmesi olanaksızdır.

TKEP demokratik halk devrimini gerçekleştirip, diğer emekçi toplum kesimleriyle ittifak içerisinde, burjuvazi üzerinde kendi diktatörlüğünü kurmak için, işçi sınıfını tekeldi kapitalizme karşı savaşan bütün toplum kesimlerinin mücadelesinin önderliğini ele almak, demokratik devrim mücadelesinde proletarya hegemonyasını sağlamak üzere, kendi partisinin içerisinde ve etrafında birleşmeye çağırır. Bunu sağlamak için TKEP işçi sınıfının siyasi ve sendikal birliği uğruna sürekli olarak mücadele edecektir.

TKEP tekeldi kapitalizm koşullarında her geçen gün mülksüzleşen, ürünlerine tekeldi kapitalizm tarafından yok pahasına el konulan kır emekçilerinin yerinin işçi sınıfının yanı sıra olduğuna inanır. Emekçi köylülüğü kendi kurtuluşunu sağlamak için tekeldi kapitalizme karşı mücadeleye çağırır. TKEP işçi sınıfıyla emekçi köylülüğün

ittifakına büyük değer verir. Halk cephesinin temel direğini oluşturacak olan bu ittifakı ortak çıkarların gerektirdiği sağlam bağlarla sarsılmaz bir şekilde oluşturarak, köylülüğün çıkarlarını işçi sınıfının çıkarlarıyla birleştirmeyi temel görevleri arasında sayar.

TKEP kapitalizmin kendisine hiç bir gelecek vaad etmediği, ayrıcalıklı eğitim sisteminin çarkları arasında ezerek yeteneklerinin gelişimini baltaladığı, çocuk denecek yaşta insafsız bir sömürüye tabi tutarak bedeni gelişimini engellediği, faşist terörün başlıca hedeflerinden birisi haline getirdiği gençliğin, devrimci enerjisini yüce sosyalizm davası uğruna seferber ederek işçi sınıfını ve onun partisinin gösterdiği hedefleri izlemeye çağırır. TKEP gençliğin muazzam devrimci potansiyelini ve enerjisinin yanlış hedeflere sapıtılarak harcanmadan, demokratik halk devriminin zaferi uğruna seferber edilmesinin taşıdığı büyük öneme inanır ve bu amaçla anti-faşist en geniş gençlik yığınlarının birliğinin sağlanmasını savunur.

TKEP üretimdeki konumlarının gittikçe benzeşmesi nedeniyle, sınıfsal çıkarları hergün biraz daha fazla işçi sınıfının çıkarlarıyla çakışmaya başlayan aydınları ve kafa emekçilerini sahip oldukları bilim gücünü burjuvaziye karşı kullanmak, toplumun emekçi çoğunluğunun sosyal ve kültürel gelişimini sağlamak amacıyla işçi sınıfının sosyalizm uğruna sürdürdüğü mücadeleden hizmetine sunmaya ve bu mücadeleye bütün gücüyle omuz vermeye çağırır. TKEP aydınların tekelci kapitalizme karşı mücadelede ve sosyalist kuruculukta taşıdığı öneme inanır bu amaçla halk cephesinin örgütlü güçlerinden birisi haline getirmek için aralıksız çaba sarfeder.

TKEP tekellerin baskısı altında ezilen ve büyük üretim tarafından sürekli olarak saf dışı edilen esnaf ve zanaatkarların kurtuluşlarının işçi sınıfıyla birlikte mücadele etmekle mümkün ol-

duğuna inanır ve bu amaçla bu kesimleri tekelci kapitalizme karşı işçi sınıfıyla ortak mücadeleye çağırır.

TKEP burjuvazinin biçimsel eşitliğinin, toplumsal eşitsizliklerine son vermediği ve veremeyeceği kadınların gerçek kurtuluşlarının üretim araçlarının özel mülkiyetine ve ücretli kölelik düzenine son vermekle mümkün olduğuna inanır. Bu amaçla emekçi kadınların tam hak eşitliği uğruna mücadelelerini bütün gücüyle destekler ve bu mücadeleyi demokratik halk devrimi mücadelesine bağlamayı temel görevleri arasında sayar.

TKEP Türk şöven burjuvazisinin her türlü ulusal haktan yoksun bıraktığı Kürt ulusunun ulusal baskıya ve zulme karşı mücadelesini sonuna kadar destekler. Kürt ulusunun ve diğer ulusal azınlıkların kendi kaderini tayin hakkını savunur ve bu uğurda mücadele eder.

TKEP Kürt işçi sınıfını ve emekçilerini, ulusal ve sosyal kurtuluşlarını birlikte gerçekleştirmek ulusal kurtuluş mücadelesini sosyal kurtuluş mücadelesine bağlamak üzere Türk işçi sınıfı ve emekçileriyle ortak bir mücadeleye girerek, birleşik halk cephesi eliyle demokratik halk devrimi gerçekleştirmeye çağırır. TKEP başka bir ulus-ezen ulusun özgür olamayacağı ve ulusal ayrıcalıkların işçi sınıfının uluslararası birliğini zedeleyip tahrip ettiği gerçeğinden hareketle Türk işçi sınıfı ve emekçilerini her türlü ulusal ayrıcalığa karşı inatçı bir mücadele sürdürmeye ve Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkı uğruna sürdürdüğü mücadeleyi desteklemeye çağırır.

TKEP erleri içerisinde çıktıkları emekçi halka karşı zulme başvurmaya, burjuvazinin emekçileri birbirine kırdırma oyununa alet olmamaya, silahlarını mazlumlara değil, zalimlere ve komutanlarına çevirmeye çağırır. Erler kışlaların insan onurunu hiçe sayan düzenine boyun eğmemeli, baskı ve zorbalığa karşı mücadelelerini

yükseltmelidirler.

TKEP I. kongresi ayrıca bugün ül-
kemizin bir devrimci durum ortamında
bulunduğunu, bunun ulus çapında bir
bunalıma doğru tırmanış gösterirken
devrim ve karşı devrim güçleri arasın-
daki çatışmayı sertleştirip yaygınlaş-
tırdığını karar altına alır ve bununla
ilgili görevleri şöyle saptar (1) TKEP
kitlelerin mücadelesine yön verecek, on-
ları kucaklayacak bir bolşevik parti ol-
mayı başlıca görevleri arasında sayar.

Bu görev bugünkü siyasi koşullarda
kitlelerin kabarış gösteren kendiliğin-
den mücadelelerinin önderliğini ele ge-
cirmeyi, bu mücadeleleri devrimci he-
deflere kanalize ederek siyasi iktidara
yöneltmeyi gerekli kılmaktadır.

(2) TKEP burjuvazinin emekçi
halka yönelttiği gerici faşist saldırıla-
rı püskürtmek, can güvenliğini sağla-
mak, faşist yuvaları dağıtmak demok-
ratik kazanımları ve mücadeleleri te-
minat altına almak için silahlı örgüt-
ler kurmayı ve halk kitleleri arasında
sistemli bir silahlanma çalışması sür-
dürmeyi mevcut siyasi koşulların ge-
rekli kıldığı en önemli görevler arasın-
da sayar. Silahsız halk sürekli olarak
köle kalmaya mahkumdur. Bu nedenle
halk kitlelerini burjuvaziye ve faşizme
karşı silahlanmaya çağırır (3) TKEP
devrimci kabarışların hız kazandığı gü-
nümüz koşullarında, halk kitlelerinin
mücadelesine yön verecek ve siyasi ik-
tidarın üzerine yöneltecek subjektif
ögenin taşıdığı önemi göz önünde bu-

lundurarak komünist hareketin birliği-
ni sağlamaya yönelik çabaları aktif
sürdürmek kararındadır.

1 MAYIS MESAJI

Faşist zorbalığın, zulmün ve sefa-
letin tahammül sınırlarını aştığı bir
devrimci durum ortamında Türkiye iş-
çi sınıfı ve emekçileri işçi sınıfının
uluslararası dayanışma ve mücadele
günü 1 Mayıs'ın mücadele görevleriyle
karşı karşıyadırlar. Burjuvazi diğer de-
mokratik haklar karşısında olduğu gi-
bi 1 Mayıs karşısında da kesin tavrını
almış bulunmaktadır. Ülkemiz fabrika-
larıyla, okullarıyla, caddeleriyle, so-
kaklarıyla adeta işgal altındadır. De-
mokratik kazanımlarımız ve insan hak-
ları ayaklar altına alınıyor. İşkence
odaları her gün biraz daha fazla kana
bulanıyor. Hapishaneler toplama kamp-
larına çevrilmiş durumda. Kürt halkı
üzerinde katliam provaları yapılıyor.
Resmi ve sivil faşist güçler uyum içeri-
sinde kan dökmeye devam ediyorlar.

TKEP 1 Mayıs'ta Türkiye işçi sını-
fını ve emekçilerini selamlarken bur-
juvazinin yasaklarını tanımamaya, her
turdan mücadele yöntemiyle direnerek
ve savaşarak burjuvazinin saldırılarını
püskürtmeye ve 1 Mayıs'ı faşizme ve
tekellere karşı genel direnişe giden yol-
da önemli bir basamağa dönüştürme-
ye çağırır.

YAŞASIN 1 MAYIS!

YAŞASIN TKEP.

TKEP Merkez Komitesi

"İŞÇİ GAZETESİ" NİN GEREKÇESİ, AMAÇLARI, YAYIN MUHTEVASI VE
ÖRGÜTLENME PLANI ÜZERİNE TKEP'İN ÖNERİLERİ

T K E P: İşçi sınıfının mücadeleci öncü güçlerinin, bağımsız işçi gruplarının ve proletarya davasında yerini alan siyasi örgüt ve grupların, eylem birliği temelinde dayanacak bir "İşçi Gazetesi"nin yaratılmasının, işçi sınıfı hareketinin mevcut koşulları içerisinde kaçınılmaz bir görev haline geldiğine işaret ederek bu öneriyi gündeme sunar.

12 Eylül askeri faşist darbesiyle birlikte, emperyalizmin güdümündeki tekelci kapitalist egemenlik, işçi sınıfının ve diğer emekçi halk kitlelerinin gelişen devrimci hareketini büyük ölçüde bastırmıştır. Faşist diktatörlük, zor yoluyla işçi sınıfını, o güne kadar kazandığı sendikal, demokratik ve siyasi mücadele mevzilerinden püskürtmüş; örgütlenme ve mücadele düzeninin bozmuştur.

Dahası, tekelci kapitalist egemenlik, bu gün toplumun faşist yasallık çerçevesi içerisinde yeniden şekillendirmeye çalışırken, işçi kitlelerine, geniş, esnek mücadele zeminleri sağlamayacak kadar derin bir ekonomik ve sosyal bunalım içindedir. Gündeme getirdiği faşist anayasa ile dayatılan toplumsal düzen, işçi sınıfı başta olmak üzere tüm çalışan kesimleri, mücadele ve örgütlenme imkanları bulamayacakları dar bir çember içersine sıkıştırmaya; ekonomik, siyasi bütün kazanımlarını ortadan kaldırmaya yönelmiştir.

Varılan bu aşamada, tekelci egemenliğin saldırılarının uluğu bu boyuta rağmen, işçi sınıfı hareketi, yasal ve yasa-dışı mücadeleyi iyi bir biçimde bütünleştiren güçlü bir merkezileşme yaratamamış ya da bir diğer ifade ile, Komünist Hareketle yeteri bir bütünleşme temin edilerek güçlü bir siyasi alternatif oluşturulamamıştır.

Sınıf hareketi; belirleyici bölümlü 1961 anayasası ile belirlenen toplumsal ve siyasal düzen içersinde hızlı bir gelişim kaydeden ve 12 Eylülle kadardayanan süreçte esas olarak burjuva devlet yasallığı çerçevesinde ve birçok yasal çerçeveleri ileriye doğru zorlayan bir sendikal hareket geliştirmiş; fakat bu hareketin Komünist Hareketle bütünlüğü sağlanamamıştır.

Ne varki; 12 Eylül darbesiyle açılan bu yeni dönem, bir taraftan Komünist Hareketin merkezi güçlü bir hareket düzeyine ulaşmasını zorunlu kılarken, bir bakıma bunun koşullarını oluştururken bir diğer taraftan da işçi sınıfını burjuva egemenliğinin yasal çerçevesini aşmak zorunda olan geniş bir kitle temeli yaratma görevi ile yüzyüze getirmektedir. Bugün, sınıfın öncü kesimleri sınıf hareketinin bugüne kadar yarattığı devrimci birikimlerin, öğelerin ve örgütlerin dağınıklığını giderme; bir derleniş ve eylem birliği gerçekleştirme zorunluluğunu açıkça görmektedirler. Özetle; tarihi şartlar, sınıfa birleşik eylemini örgütleyebileceği zeminleri ve birleşik güçlü bir siyasi önderliği yaratma görevini kaçınılmaz bir biçimde dayatmıştır.

Dolayısıyla, Türkiye işçi sınıfı bu tarihi görevin üstesinden gelebilmek için, sermayeye ve faşizme karşı mücadele ve örgütlenmesinin esaslarını ve biçimlerini bugünkü dönemin koşullarına uygun olarak yeniden ve bir üst düzeyde üretmek zorundadır.

Bu aşamada:

-Sınıf, sınıfın geniş kesimleri bu tarihi görevin ve çıkış yollarının arayışına yönelmektedir. Bu yöneliş aynı zamanda geçmiş mücadele sürecinin kendi tarihi şartları ve bütünlüğü içerisinde kesin bir muhasebesinin yapılması eğilimini de güçlendirmektedir. Geçmişin muhasebesinin yapılmasına ve hareke-

tin gelişimi yolunda atılması gereken adımların atılmasına, çıkış yollarının yaratılmasına geniş işçi kitlelerinin katılımını temin etmek için;

-Ayrıca, sadece işçi sınıfından değil ama diğer ^{emgici} kitlelerden de kaynaklanan ve karmaşık bir bütünlük arzeden devrimci-demokrat hareketin, daha bu günden tekelci egemenliğe, faşizme karşı mücadelede cepheleşme ve birlik eğilimleri derinleşmektedir. Bu eğilimlerin güç kazanması ve başarısı herşeyden önce işçi sınıfının mücadelecî güçlerinin eylem birliğinin ve toparlanması-nın düzeyine bağlı olacaktır. Özellikle yurt dışındaki faaliyetler içerisinde gelişen ve belli düzeylere ulaşan eylem ve cephe birliğinin en başta dayanmak zorunda olduğu işçi sınıfının geliştireceği mücadele ve örgütlenme zeminine dayanabilmesi için;

-Faşizmin dayattığı burjuva sendikacılığa işçikitleleri içerisinde geliştirdiği, yaygınlaştırmaya çalıştığı örgütsüzlüğe karşı, devrimci sendikal örgütlenmenin bugünün koşullarına uygun bir şekilde yaratılması için;

-Bir diğer taraftan, bugün işçi sınıfının, mücadele süreci içerisinde yarattığı devrimci gelenekler ve birikim yoğun bir faşist burjuva ideolojik saldırı altındadır. Bu saldırılar bir taraftan bir bilinç bulanıklığı yaratırken, bir diğer taraftan da geniş işçi kitlelerinde püskürtülme eğilimlerini ve ihtiyacını doğurmaktadır. Faşist, şoven milliyetçi, ideolojik propagandalara karşı enternasyonal bilinci korumak ve yükseltmek, devrimci birikim ve gelenekleri savunmak ve geliştirmek, faşizmin örmeye çalıştığı kültürel gerilik çemberini geniş kitlelerin aşmasını temin etmek için ;

Bugün işçi sınıfının mücadelecî öncü kesimleri, yukarıda belirttiğimiz temel hedefler ekseninde esas olarak, 'işçi sınıfının burjuva egemenliğine yasal çerçevesini aşmış geniş bir kitle temeli' yaratılması amacıyla, bir "İŞÇİ GAZETESİ" aracına ihtiyaç duymaktadırlar.

Elbette "İŞÇİ GAZETESİ" sınıfın, bu yeni dönemde uygun mücadele ve örgütlenme araçlarından sadece bir tanesidir. Ve ana ekseninin sınıfın ekonomik, sendikal mücadele sorunları olacaktır. Geniş kitlelerle diyalogunun ancak böyle bir zemin üzerinde sağlayabilir. Ne varki, bu gazete burjuva yasal sınırların aşan ve sınıfın ekonomik, demokratik, sendikal sorunlarını yukarıda sözünü ettiğimiz hedeflere bağlayarak, geniş kitlelere ulaşan bir işlev yürütecektir. Böylece mücadelecî işçi kitleleri arasındaki iletişimi, düşünce alışverişini, tecrübe aktarımını temin edecek, herhangi bir grubun ya da siyasi hareketin yayın ~~organlarında~~ organından da öteye sınıfın bütün mücadelecî kesimleri arasında yayılabilecek onların çabaları ile geliştirilebilecek ve Komünist Hareketle sınıf arasındaki bütünleşme temel ihtiyacına cevap verebilecektir.

YAYIN MUHTEVASI

Yukarıda sözünü ettiğimiz amaçlar doğrultusunda örgütlenmesi gereken İşçi Gazetesinin, mevcut koşullarda sınıf hareketinin ihtiyaçlarına cevap verebilecek bir şekilde biçimlendirilebilmesi için yayın muhtevasında şu çizgiler temel alınmalıdır:

1-Tekelci kapitalist egemenliğin, faşist iktidarın sınıfa karşı giriştiği ekonomik, siyasi saldırıların teşhiri. Sınıfın etkin ve yaygın olan talepleri uğrunda sürekli bir yönlendiriciliğin, propagandanın, ajitasyonun yürütülmesi.

2-Fabrika ve işletmelerdeki günlük mücadele sorunları, işçi gruplarının giriştikleri mücadelelerin yansıtılması, yorumu.

3-Devrimci hareketin eylem ve cephe birliği çalışmalarını sürekli ve düzenli bir tarzda aktarılması, birlik ve cephe sorunları üzerine işletmelerden, fabrikalardan, işçi gruplarından gelen görüş ve düşüncelerin bu doğrultudaki çalışmaların yansıtılması.

4-Sınıfı uluslararası mücadelesinden haberler. Dünya ilerici, demokrat ve Komünist Güçlerin mücadelelerinden ve çalışmalarından haberler.

5-Artı-değer sömürüsü, ücret-fiat-kâr, kapitalizmde üretimin ve paylaşımın niteliği, sınıfla burjuvazi arasındaki antagonizma ve çözülmesi, kapitalizmde devlet ve devletin kimlere ait olduğu, sosyalizmin ekonomik, toplumsal, siyasal yapısı vb. Marksist ekonomi ve politik üzerine tarihi materyalizm üzerine dersler.

6-Burjuva sendikacılığının sürekli teşhiri, sınıf sendikacılığı anlayışının kitlelere maledilmesi, buna denk düşen sınıf geleneklerinin bilince çıkarılması. Sınıf hareketinin tarihi gelişimi, önemli ekonomik, demokratik örgütlerin, bu örgütlerin geçirdiği süreçler, karşılaştıkları önemli tarihi dönüm noktaları. Sınıfın hareketine damgasını vuran önemli tarihi olaylar, 1967 Zonguldak, 15-16 Haziran direnişleri vb. eylemlerin, toplumsal, sosyal, politik değerleri ve anlamları.

7-Sınıfın kültürel, sanat ve edebi değerlerinin yansıtılması, geliştirilmesi, güçlendirilmesi.

8-Diğer emekçi kitlelerin, küçük üreticilerin, köylülerin, aydınların gençliğin ve emekçi kadınların mücadelelerinin sınıfa iletilmesi, sorunlarının duyurulması vb.

ÖRGÜTLENMESİ

Gazetenin örgütlenmesi iki planda ele alınmalıdır.

a-Yayın yönteminin örgütlenmesi:

Böyle bir gazetenin yönetiminin ve geniş kitleler içerisinde dalbudak salacak muhabir ağının oluşturulmasını tek bir siyasi grubun ya da partinin eliyle gerçekleştirilmesi düşünülmemelidir. Çünkü, bir taraftan, sınıf hareketinin 12 Eylül'le açılan, yeni dönemin, sınıfın burjuvaziye politik alanda kesin kopuşmasının ifadesi olacak olan "burjuva egemenliğin yasal çerçevesini aşmış geniş geniş kitle temsili yaratma" ihtiyacının ve zorunluluğunun "tek elden" karşılanabilmesi mümkün değildir. Hareketin mevcut niteliği, güçlerin dağılımı bu sonuca yol vermez. Bir diğer taraftan yine böyle bir çıkış, ihtiyacı karşılayamayacak olan güçsüz bir çıkış olmaktan öteye, yeni dönemde Türkiye ve Kürdistan sınıf hareketinin olgunlaşmasının sonuçlarından olan Komünist Hareketin, diğer mücadele güçlerinin birlik ve merkezileşme eğilim ve gelişimlerine de ters düşer. Başlıca bu iki önemli ve temel nedenden dolayıdır ki "İŞÇİ GAZETESİ" parti ve siyasi grupların müşterek eylem alanı olmalıdır.

Ne varki bu alana yalnızca parti ve siyasi grupların katılımı yetmez. Katılımı yalnızca bununla sınırlamamak gerekir. Böyle bir sınırlama, dönemin işçi sınıfı hareketi açısından taşıdığı bir diğer özelliğe denk düşmez. Çünkü; şimdiye kadar oluşmuş olan parti ve örgütlerin nicel ve nitel bakımdan yetmezlikleri ve etkili olmuş olan sektör eğilimleri, militan duruma gelmiş çok sayıda öncü işçinin örgütsüz kalmalarına yol açmış, onlarda "örgüt-dışı kalma" düşüncesini geliştirmiştir. İşçi hareketinin, mücadelesini yeniden ve bir üst düzeyde üretmekle yüz yüze olduğu bu yeni dönemde söz konusu işçi ö-

derlerinin ve işçi gruplarının Komünist Hareketle bağlarının kurulması en temel görevlerden birisidir. Bu nedenle, kitlelerin derlenişinin önemli araçlarından biri olan "İŞÇİ GAZETESİ"nin örgütlenmesi eylemi de bu önderlerin ve grupların iştirak etmedikleri bir eylem olarak düşünülmemelidir. Böylece "İŞÇİ GAZETESİ"nin örgütlenmesine işçi gruplarının da katılımı ile hareketin güç kaybına yol açan bu tarzdaki üretkenliğine son vermek Komünist Hareketle bu tip önder ve gruplar arasındaki bağları pekiştirmek ve güçlendirmek yönünde önemli bir adım atılmış olacaktır.

Yukarıda değindiğimiz nedenlerden hareketle, bu aşamada, gazetenin oluşturulmasına ortak bir katılım sağlayacak olan parti, örgüt ya da işçi gruplarının temsilcilerinin bir araya gelerek:

Gazetenin; amacı, yayın ilkeleri, örgütsel yapısı üzerinde sonuçlara varmaları, gerekli belgeleri hazırlamaları, yönetimini yürütecek bir yayın kurulu oluşturmaları gerekmektedir.

b-Teknik Örgütlenmesi:

Yayının basımı ve dağıtımı bakımından bütün mücadele koşullarına uygun bir teknik olması nedeniyle, T K E P'in bu gün yayınlarında kullandığı IBM-Dizgi; Serigrafi-İpek kalıp tekniği kullanılabilir.

TÜRKİYE SOSYAL T ÜSTAY ARASTIRMA MERKEZİ

TKEP'in Faşizme Karşı Birleşik Direniş Cephesi'nden "Uzaklaştırılması" Üzerine

**TÜRKİYE VE T. KÜRDİSTANI HALKLARINA,
TÜM DEVRİMCİ VE DEMOKRATİK GÜÇLERE**

FKBDC'nin Genel Komitesi'nde yer alan PKK, SVP ve THKP-C Acilciler Örgütü, Nisan 1984' te TKEP'in FKBDC'den üç ay süre ile geçici olarak uzaklaştırılması kararı almış ve bunu kamuoyuna gerekçeli bir yazı ile açıklamışlardır. TKEP MK Politik Bürosu'nda bu kararın ve gerekçelerinin somut gerçeklerle bağdaşmadığını, dolayısıyla TKEP'in bu karara katılmadığını gerekçeli olarak duyurmuştur.

Ekim 1984'de toplanan FKBDC Genel Komitesi ise, bu sefer TKEP'in FKBDC'den tümüyle uzaklaştırılması kararını almış ve Kasım 1984 DİRENİŞ CEPHESİ yayınında kamuoyuna iletmiştir.

Konu ile ilgili yayınlanan "FKBDC ÜYESİ TKEP'İN DURUMU ÜZERİNE AÇIKLAMA" yazısında Genel Komite'nin kararı şu gerekçeye dayandırılmaktadır:

" Ekim ayı içinde yapılan toplantıda durum değerlendirmesi yapan FKBDC güçleri, FKBDC üyesi olan ve daha önce gerek programa ters düşüşü gerek işleyiş kurallarına uymayışı açısından üç aylık uzaklaştırma cezası verdiği TKEP'ni, bu olumsuzluklardan arınmaması, faaliyetlerde yer almaması ve bu eğilimini daha da derinleştirmesi nedeniyle bünyesinden uzaklaştırmaya; çalışmalarını her alanda ve biçimde daha fazla yükseltmeye, devrimci güçlerin birliği için girişimlerde bulunmayarakar vermiştir."

TKEP bu gerekçeli karara katılmamakta; gerekçelerini önyargılı ve somut olarak yaşanan siyasi gerçeklerden uzak olarak değerlendirmektedir. Çünkü:

BİRİNCİ OLARAK;

TKEP FKBDC'nin Programına hiç bir zaman ters düşmemiştir. Diğer deyişle FKBDC Programı TKEP'in Programı ve yönelişlerine ters değildir. FKBDC Programı TKEP Programı'nın "Acil Demokratik Hak Ve Hedefler" bölümündeki temel taleplerle büyük ölçüde çakışmaktadır.

Aynı şekilde FKBDC'nin kuruluşundan bir ay önce Nisan 1982'de sonuçlanan TKEP II.Genel Kongresi'nin "Birleşik Halk Cephesi Üzerine" Kararının somut mücadele hedefleri bölümünde, Politik, ekonomik, toplumsal, ulusal sorun ve uluslararası alanlarda belirlenen politik hedefler de FKBDC Programında çok az değişikliklerle yer almaktadır. FKBDC içinde yer alan hiç bir örgütün programı veya politik hedefleri, TKEP'in Programı ve Kongre Kararları kadar, bu uyumu sağlayamaz. Bu nedenle "TKEP'in FKBDC Programına ters düştüğü" iddiası sadece gerçek dışı değil, aynı zamanda akıl dışı bir önyargının sonucu olabilir.

İKİNCİ OLARAK;

Bunun yanında FKBDC, sadece bir program oluşturmakla kalmamış; politik mücadele perspektifini, iç işleyiş kurallarını, daha geniş devrimci ve demokratik güçlerle eylem birliğini geliştireceği "Eylem Birliği İçin Somut Önerileri" belirleyerek, FKBDC'nin cepheleşme yolunda daha ileri ve geniş bir yapılanmaya ulaşması için önüne bir çalışma programı koymuştur.

FKBDC önüne, o gün için katılım sağlayan sekiz parti ve örgütün cephesi olarak kalma, bu darlık içine sıkışıp kuruma hedefini koymamıştır. Tersine Türkiyeli ve T.Kürdistanlı devrimci-demokratik ve ulusal güçlerden daha geniş bir katılım sağlayarak, esneme, genişlemeyi ve devrimci sürece zenginlik edebilecek bir Birleşik Halk Cephesi düzeyini yaratmayı hedeflemiştir.

FKBDC Genel Komitesi, DİRENİŞ CEPHESİ dergisinin üçüncü sayısında yayınlanan ve Aralık 1982'de hazırladığı "FKBDC'YE YÖNELTİLEN ELEŞTİRİLER ÜZERİNE" yazısında bu temel hedefi şu şekilde açıklamıştır:

" FKBDC'nin Program ve Mücadele Platformunun açıklanmasıyla birlikte bu ilk adım, irademiz dışında, cephe örgütlenmesini tamamlanmış son biçim olarak yorumlandı ve yoğun bir eleştiri kampanyası başladı. FKBDC bugün kuruluş aşamasındadır. Bizler, Cephe örgütlenmesinde bir süreci başlattık, FKBDC, kapsamı gereken siyasal güçleri bütünüyle kapsamamaktadır. Ve henüz toplumsal muhalefetin tümünü seferber edebilecek konumda değildir. Buna karşılık Programı ve Platformu itibarıyla bu görevleri yerine getirmeye adaydır. "

"..... " Sınıf mücadelesinin gelişim sürecinde FKBC hem giderek maddi bir güce dönüşecek, hem de toplumsal muhalefetin diğer kesimlerinin katılımıyla yeni biçimler alacaktır. Böylesi bir süreçte çeşitli güçlerin, grupların ve çevrelerin katılımıyla biçim değiştirecek ve gelişecek; giderek temsil etmeye aday olduğu tüm kesimleri kapsayarak son biçimini alacak olan (ve bu gelişimin sonucu devrimi gerçekleştirecek sınıfların ittifakını ve bunların siyasi seferberliğini sağlamış olacak) Cephe örgütlenmesinin sadece ilk çekimdeki atılmıştır."

FKBC'nin bu çok açık ve anlaşılır belirlemesi, TKEP'in sonuna kadar savunduğu, uğruna mücadele verdiği bir politik yönelişi içermektedir. TKEP, altında kendi imzasının da bulunduğu bu FKBC kararlarına hem uyan, hem de bu amaçla yoğun bir çalışma sürdürmüştür.

FKBC, bu politik yönelişinin ilk adımı olarak kendi dışındaki devrimci ve demokratik güçlerle de eylembirliğini gerçekleştirmek ve sonuçta tek bir cepheleşme doğrultusunda bütünleşebilmek için, kendi programı dışında "EYLEM BİRLİĞİ İÇİN SOMUT ÖNERİLERİMİZ" belgesindeki mücadele hedeflerini de benimsemiştir.

FKBC aynı zamanda bu geniş güçbirliği platformunun adım adım yaratılması yolunda, devrimci-demokratik güçlere Ağustos 1983'de ortak bir platform ve Eylem Birliği Programı oluşturma önerisi götürmüştür. Bu amaçla FKBC ve dışındaki parti ve örgütlerin "DEMOKRATİK GÜÇBİRLİĞİ" çalışmaları başlamıştır. TKEP bu adımı da tüm gücüyle desteklemiştir. Bu geniş platformda, tüm sol güçlerin kabul edebileceği bir Eylem Programı'na ulaşılması için çaba sarfetmiştir.

Bu dönemde TKEP, FKBC'nin bu eylem kararı gereğince, böyle bir Eylem Programı temelinde FKBC'nin programatik ve örgütsel yapısının daha geniş, ve esnek bir "yeni biçim" alarak gelişmesi uğruna mücadele etmiştir. Böyle bir eylem programı Mart 1984'de ortaya çıkarılmış; ancak imzalanma aşamasında, Avrupa'daki siyasal merkezlerin hala üzerlerinden atamadıkları dar, grupçu çıkarlar ve çekişmeler nedeniyle sonuçlanamamıştır.

Bütün bu somut gerçekler ışığında görülür ki, TKEP, FKBC Programına "ters" bulmamaktadır. Aksine fazlasıyla "kendisine ait" bulmaktadır. FKBC nin cepheleşmeyi genişletme, yeni biçimler almasını sağlama ve kucaklanabilecek tüm toplumsal muhalefeti yönetir düzeyde bir platform oluşturma direktifi doğrultusunda değişiklikler önermektedir.

TKEP'i FKBC'den "uzaklaştırma" karara alan örgütler ise, işte FKBC'nin bu politik direktifine karşı direnmekte; FKBC'nin kendi dar çıkarlarının sınırı içinde sıkışıp kurumasından yana bir tutumu derinleştirmekte-dirler. FKBC'nin bu gün düştüğü kısır yapılanma ve hiç bir politik açılımın, genişlemenin ve esnemenin gerçekleştirilememesi bundan kaynaklanmaktadır.

Dolayısıyla, FKBC içindeki hiç bir örgüt, TKEP kadar, bu platformun programı ve politik direktifleri doğrultusunda çaba sarfettiğini, ona uyduğunu iddia edemez.

ÜÇÜNCÜ OLARAK;

TKEP'in FKBC'nin "faaliyetlerinde yer alması" iddiası da hiç bir gerçekle bağdaşmamaktadır.

TKEP, FKBC'nin Avrupa ve Orta-Doğu'daki tüm faaliyetlerinde, en az diğer örgütler kadar, yer almış ve çalışmıştır. Ama TKEP, bununla da yetinmemiştir.

FKBC & Genel Komitesi'nin Aralık 1982 toplantısının en temel belirlemelerinden biri olarak: "Cephe, Türkiye'deki sınıflar mücadelesinde maddi bir güce dönüşme göreviyle karşı karşıyadır."

Bu belirleme temelinde TKEP, FKBC'nin sadece yurt-dışı çalışmalarıyla yetinmemesi; tüm politik bildiri ve yayınlarının Türkiye'de anti-faşist çevreler ve emekçi halklar içinde dağıtılması; FKBC olgusunun en geniş kitlelere tanıtılması; Türkiye'de gelişen işçi ve emekçi kitle muhalefetinin adım adım kucaklanması; bu amaçla FKBC içindeki örgütlerin Türkiye'deki üye ve çevrelerinin planlı bir ortak çalışmaya sokulması; FKBC komitelerinin sadece yurt-dışında değil, esas olarak Türkiye'de giderek oluşturulması görüşünü ısrarla öne sürmüş ve Türkiye topraklarında bu amaçla yoğun bir çalışmaya girmiştir.

Çünkü TKEP inanmaktadır ki, Türkiye topraklarında gelişen toplumsal muhalefetle kaynaşmayan işçi sınıfı mücadelesinin eksenine oturtamayan kitle hareketlerinin içinden kaynaklanan bir örgütlenmeyi inşa edemeyen bir cephe hareketi kalıcı olamaz, z ciddiye alınamaz,

yığınlar tarafından benimsenmez.

Bu doğrultuda TKEP, Türkiye ve T.Kürdistanı'nda DİRENİŞ CEPHESİ yayınlarının basımı ve ~~giz~~ dağıtımını çalışmalarını üstlenmiştir. FKEDC belgeleri ülke topraklarında sadece TKEP tarafından basılıp dağıtılmıştır.

FKEDC ismi, Programı, politik amaçları fabrikalarda, kırlarda, aydın ve gençlik çevrelerinde, TKEP'in bu çalışmaları eliyle daha yakından tanınabilmektedir.

TKEP, FKEDC yayınlarını faşist diktatörlüğün cezaevlerine de sokmuştur. Tüm örgütlerden devrimci tutukluların FKEDC'den haber almasını sağlamıştır. Aynı zamanda TKEP'in Türkiye ve T.Kürdistanı cezaevlerindeki üye ve çevreleri, diğer FKEDC üyesi örgütlerin cezaevlerindeki unsurlarına yurt-dışındaki bu cepheleşme çalışmasına paralel olarak cezaevlerinde cephe komiteleri kurma ve ortak çalışma önerisini götürmüşlerdir. Bu öneri bir çok direnmeyle karşılaşmışsa da, önemli bazı cezaevlerinde bu yönde olumlu yaklaşımlar sağlanmıştır.

TKEP ülke topraklarındaki bu çalışmaların tüm cephe örgütlerinin katılımıyla gelişmesini önermişse de, bu örgütlerin yurt-dışı çalışmalarının sınırı dışına çıkaramamıştır.

FKEDC'nin bugün içine düştüğü bunalımın en temel ve en önemli nedenlerinden biri de budur. TKEP, kuruluşundan itibaren, kendi politik ve örgütsel varlıklarını garantiye alma, diğer örgütlerle yurt-dışında bir dar dayanışma sağlayarak kendi geleceklerini koruma çabasını öne çıkaran grupçu zihniyetler tarafından FKEDC'nin "sığınabilececek bir liman" haline getirilmemesi gerektiğini ısrarla belirtmiştir. FKEDC Kürt, Türk ve Arap halklarının ortak mücadele örgütü olmalıdır, görüşünü temel almıştır.

Ne gariptir ki, şimdi, bugünkü görüşler doğrultusunda FKEDC'yi güçlendirmeye, genişletmeye ve ülke topraklarındaki kitle mücadelesiyle bütünleştirmeye en fazla çalışan TKEP, "faaliyetlerde yer almama" ile suçlanmaktadır. Halbuki, bu iddiayı ileri sürenler TKEP'in FKEDC'den "uzaklaştırılması" kararını, Türkiye ve T.Kürdistanında FKEDC olgusunu TKEP'in çalışmaları nedeniyle tanıyan ve takip eden geniş emekçi kitlelere bile kendi elleriyle ulaştıramayacaklardır. Bu görev de yine TKEP'in üzerine düşecektir.

DÖRDÜNCÜ OLARAK:

"Uzaklaştırma" kararında yer alan, TKEP'in "işlerlik kurallarına uymayı" iddiasında gerçeklerle bağdaşmamaktadır. Çünkü, TKEP, bugünkü gerekçeyi somut olarak gösteren örneklerin sıralanmasını, FKEDC genel komitesinden tam altı aydır ısrarla istemektedir. Buna da hiç bir cevap verilememiştir.

SONUÇ OLARAK:

İleri sürülen gerekçeleri kabul etmeyen TKEP Merkez Komitesi Politik Bürosu: Partimizin FKEDC'den uzaklaştırılması kararının esas olarak dar grupçu yaklaşımlardan kaynaklandığını; FKEDC'nin resmi olarak yayınlanmış Politik Mücadele Hedeflerine ters mücadele ve eylem anlayışlarını uygulama yolunda TKEP engellerinden kurtulma amacını taşıdığını; FKEDC'nin daha geniş ve daha esnek bir zeminde gelişmesi ve ülke topraklarındaki toplumsal muhalefetin tümünü kucaklayan bir yapılanmaya yükselmesi hedeflerine karşı direnen bir zihniyetin dar ve sektör politikasını temsil ettiğini vurgular.

FKEDC, Ü TKEP'i dışalarsa, kendi programına, politik hedeflerine, gelişim perspektifine mücadelesini Türkiye topraklarına taşıma kararına TKEP'ten daha iyi uyum sağlayabilecek HİÇ BİR politik gücü bulamayacaktır. Böyle CEPHE ANLAYIŞI olmaz.

TKEP, FKEDC'nin Türkiye ve Kürdistan halklarının mücadelesi sürecinde cepheleşme yolunda atılmış önemli bir adım olarak kabul eder. Cepheleşme gibi uzun süreçte adım adım gelişecek bir politik yapılanmanın yaratılması yolunda çok önemli değer ve birikimleri Türkiye ve Kürdistan halklarına sunduğunu belirler.

Ve TKEP, kendi üzerinde taşıdığı FKEDC'nin bu politik ve örgütsel değerlerinin, birikimlerinin hiç bir "uzaklaştırma" kararı ile ortadan kaldıramayacağını tüm Türkiye ve T.Kürdistanı iççilerine, emekçilerine ve ilerici güçlerine bildirir.

KASIM 1984

TKEP Merkez Komitesi
Politik Bürosu

FAŞİZMİN YOL AÇTIĞI GELİŞMELER, GÖREVLERİMİZ

Dünya devrim güçlerinin dev boyutlara ulaşan kazanımları, emperyalizmin doğuşunda varolan çelişkileri üst boyutlara tırmadığıdır. Emperyalizmin, 1980 lere doğru ulaştığı ekonomik çöküşsüzlük ortamında, her gün yeni bir pazarını kaybetmesi, nüfuz alanlarındaki denetiminin gelişen mücadeleler karşısında gittikçe tehlikeye girmesi sonucu, daha da hırçınlaşmış ve gelişimi durdurabilmek için daha saldırgan bir stratejik yöneliş içerisine girmiştir. Dört yıllık süre içerisinde silahlanma yarışını üst boyutlara çıkarmış, sosyalist sisteme karşı yoğun bir soğuk savaş başlatmıştır. Bölgesel savaşları kışkırtmayı, çıkarlarının tehlikeye girdiği ülkelerde gerici faşist yönetimler oluşturmaya, bu stratejik yönelişinin vazgeçilmez bir parçası olarak uygulamıştır ve uygulamaktadır.

Ne varki, ABD'nin başhekimliğinde uygulanan bu saldırgan yöneliş, bu süre içerisinde kısmi başarılar elde etse de, dünya genelinde devrim ve demokrasi güçlerinin sert direnişiyle karşılaşmıştır. Ve bu gün bu yöneliş aleyhine dönüşen bir gelişim halini almaya başlamıştır. Bu süre içerisinde savaş karşıtı güçlerin toplumsal tabanı alabildiğine gelişmiş dünya barış hareketi dev boyutlara ulaşmış, kapitalist metropollerdeki sınıf mücadelesi keskinleşmiş ve bir dizi geri bıraktırılmış ülkede devrim mücadeleleri ivme kazanmıştır.

Nitekim emperyalist saldırganlığın sürdüğü bu ortamda, iki dünya sistemi arasında en önemli stratejik noktalardan birinde bulunan, geri kalmış bağımlı Türkiye, emperyalizm desteğindeki faşist diktatörlük altında girdiği çok yönlü ağır bunalıma paralel olarak, devrim mücadelesinin yeni bir ivme kazanacağı ülkesi konumundadır.

12 Eylül 1980 yılında kapitalist sistemin yaşadığı buhranın bir ürünü olarak yoğunlaşan iç, ekonomik, sosyal ve siyasal bunalım ortamında tezgahlanan Türkiye faşist cuntası dört yıldır uyguladığı politika ile sistemin çöküşünü göstermekten "başka" bir şey yapamamıştır.

Dış kredi imkanları iyice daralmış, dış pazarlara açılma hevesi artan rekabet ve gümrük kotalarıyla suya düşmüş, faiz hadlerinin yükseltilmesi, konut ve rantiyer (spekülatif) kazançla yönelik devlet girişimlerinin, savurgan ve dolandırıcı niteliği görülerek, yoğun tepkilere yol açmış ve bazıları uygulanır olaktan çıkmıştır. Yurt dışından gönderilen işçi dövüzleri, dış pazarlara açılan KİT'lerin özel sektöre aktarılması vb. yönelişler, dört yıllık başarısız döneme rağmen, bugün bile tekeli burjuvazinin tek umut kaynağı durumundadır.

Geçen bu süre içerisinde, burjuva kampın iç çelişkileri yoğun bir şekilde siyasal alana yansımış, siyasal alandaki istikrarsızlık, oluşturulan tüm faşist hükümetlerde hızlı yıpranmalara ve geri düşüşlere yol vermiş ve siyasal istikrarsızlığın önu alınamamıştır. Yoğunlaşan iç çelişkiler ortamında gelişmeye başlayan yığın muhalefeti, siyasal alternatifsizlik içerisinde olan tekelin daha açık yeni iç ve dış saldırganlıklar içine sokabilecek bir zemine itmiş tir.

Bölge genelinde ABD emperyalizminin saldırgan piyonu, misyonu ile hızla silahlanmış, bölgedeki devrimci gelişmeleri boğma yöneliş içerisine girmiştir. İran ve Irak Kürdistanı'nda gelişen devrimci mücadelenin, Türkiye ve Türkiye Kürdistanı'nda yaratacağı kıvılcımlarla ila doğabilecek bir devrimci gelişimi engellemek amacıyla yoğun tedbirlere başvurmakta Kürt halkını baskı ve zulüm altında tutup, (son aylardada görüldüğü gibi) Kürdistan'ın diğer parçalarında gelişen devrimci mücadeleyi doğrudan boğma teşebbüsüne girmektedir. Elbette artan tüm bu saldırganlıklar, her geçen gün varolan son dayanaklarını da yitire rek güçsüz düşmesinin bir ürünüdür.

Zulüm ve terör rejimi, işçi ve emekçi yığınlarında devrim mücadelesi için gerekli ruh halinin tüm öğelerini yehiden hızla geliştirmektedir. Dört yıllık süre içerisinde işçi sınıfının içerisine girdiği mutlak yoksullasma, daha da artarak devam etmiş, hayat pahalılığı, devasa boyutlara varan işsizlik, toplum sal yapıyı çöküşün eşiğine getirmiştir. Geniş yığınlar oluşan ruh haline ter otman olabilecek devrimci bir alternatif arayışı içerisinde dirler. Yığınların demokrasi eğilimi hızla gelişmekte, yığın eylemleri kendiliğinden uç vermeye başlamakta, burjuva siyasete itibarsızlık artmakta, kitleler nezdinde kapitalist list değer yargıları yıkılmakta, devrimci mücadeleye çekilmenin zeminleri gelişmektedir. Bütün bunlar nesnel bakımdan süren devrimci durum ortamında, üst

düzeyde bir gelişimin, (devrimci dalgada bir kabarışın) olabileceğinin açık göz tergeleridir.

Bu gelişmelerin daha da artması halinde, işçi sınıfının artık önemli ölçüde politik bir nitelik gösterecek olan ekonomik bir grevi; emekçi köylülüğün dayanılmaz yaşam karşısında gireceği bir eylem; öğrencilerin, aydınların, memurların insanlık onurlarının çiğnenmesine karşı bir çıkışı; cezaevlerindeki bir toplu isyan; faşist cuntayı alaşağı edecek bir yığın mücadelesinin kıvılcımı olabileceği gibi, Kürdistan genelinde gelişen ulusal mücadele de aynı sonuçlara yol a çabılır.

Emperyalist-kapitalist sistemin baş karakollarından biri durumuna getirilerek, dünya barışını ve insanlığı tehdit eden bir konuma yükseltilen insanlık dışı bu rejime son verecek mücadelenin koşulları olgunlaşmaktadır.

Bu koşullar, bir yandan, egemen sınıfın çeşitli kesimlerini, çıkarıfaşizmde yatan bir avuç tekelci burjuva gurupla karşı karşıya getirirken; öte yandan da, Türkiye ve Türkiye Kürdistanı'nda işçi sınıfı ve emekçi yığınları, burjuvaziden bütünüyle bağımsızlaştırıp, sisteme alternatif iktidar güçleri bilinciyle donatacak zeminleri geliştirmektedir. Şimdi görev, Türkiye ve Türkiye Kürdistanı halklarının kendi iktidar alternatiflerini oluşturacak yolu dösemektir!

Türkiye ve Türkiye Kürdistanı'nda faşizme karşı örgütlü bir yığın mücadelesi ni geliştirip, Kürdistan'daki ulusal mücadele ateşini sınıfsal mücadeleyle eşg düme bağlamak, önümüzde duran ivedi temel bir görev durumundadır.

Türkiye ve Türkiye Kürdistanı'ı tüm devrimci demokrat ve komünist güçlerini, ortamın gerektirdiği görev bilinci ve sorumlulukla davranmaya çağırıyoruz....

PARTİYA KOMÜNİSTE KEDA KÜRDİSTAN, TÜRKİYE KOMÜNİST EMEK PARTİSİ

MERKEZ KOMİTESİ

MK POLİTİK BÜROSU

TKEP GENEL SEKRETERİ, HAYDAR YOLDAŞ'A

Partimiz aldığı darbeden sonra gereken önlemlerin nasıl nasıl alınacağı üzerine TKEP MK ÖB'nun kararı uyarınca sizin yanınıza gelmiş bulunmaktayım. Bu sorunlar üzerinde konuşmamızı ve çalışmaya başlamamızı tek taraflı olarak siz ortadan kaldırmış olduğunuz için bu mektubu sizlere yazmayı kendime bir görev olarak kabul edip yazıyorum.

Partimizin aldığı darbenin hemen akabinde bir araya gelen MK ÖB'su darbenin ideolojik, politik, örgütsel ve diğer nedenlerinin araştırılıp açıklanması için en kısa zamanda MK'nin toplanmasının zorunlu olduğu sonucuna vardı.

Buna bağlı olarak böylesi bir toplantıyı gerçekleştirmek, polis darbesine maruz kalması muhtemel olan parti üyelerinin (belli bir döneme kadar) güvenliğini sağlamak amacıyla benim buraya (sizin yanınıza) gelmeme karar verildi. ÖB'nun oy birliğiyle almış olduğu bu karar uyarınca, KKP MK üyesi bir yoldaş ve yedek üyesi diğer bir yoldaşla yeni içeriden çıkan bir parti üyesi yoldaşlarla birlikte yola çıktık. KKP MK üyesi ve yedek üyesi yoldaşlardan birinin içeride kalmasını Hasan Abdo yoldaşa söylediğim zaman, H. Abdo yoldaş, "iki yoldaşın da çıkması daha yararlı olur." dedi. Bunun üzerine biz 8.8.1986 günü sözü edilen yere geçtik. Geçtikten sonra oranın güvenlik kuvvetlerince gözetim altına alındık. Burada 62 gün tutuklu kaldık. 8.10.1986 günü bizi serbest bıraktılar. Tutuklu kalmamız üzerine bende uyanan endişeleri burada dile getirmeyeceğim.

Biz serbest bırakıldıktan sonra yapmayı planladığımız parti görevlerinin örgütlenmesi için sizlerin gelmesini beklerken, bu günün koşullarında hiç bir sağ duyulu insanın kabul edemeyeceği, doğrudan bölücülük olan "Çağrı"nızla karşılaştık. "Çağrı"nızın doğru olup olmadığını sonraya bırakarak bazı sorunlara işaret etmekte yarar görüyorum.

Biz bir çok zorluk ve tehlikeleri aşarak buraya kadar geldikten sonra ideolojik olarak neyi düşünmüş olursanız olun, sizlerden hoş geldiniz, geçmiş olsun ziyaretini bekliyorduk. ama ne yazıkki böyle bir uygar davranışı sizlerden göremedik. Sizinle senelerce mücadele etmiş arkadaşlığı yapmış bir yoldaşına yada yoldaşlarına hoş geliniz demek sizleri "yüce onurundan" birşeyler kayıptettirmezdi. Sizin bu davranışlara "resmiyet" adına girdiğiniz bildirildi. Oysaki seneler önce başka insanlar sizi resmiyete davet ederken siz bunları "Robotlaşma" olarak görüp reddediyordunuz. Bu soruna olan yaklaşımınız böyle olduğu halde, şimdi ise, "Resmiyet" adına almış olduğunuz tutumlarla tehlikeli bir konuma savrulmakla yüz yüze olduğunuzu hatırlatmayı görev sayıyorum. Çünkü, "Resmi" olmak başka olaydır, uygar ve insani ilişkilere sahip olmak başka olaydır. Kaldı ki, uygarlığa göre davranmanız önemli değil, parti görevi gereği bunu yapmanız gerekirdi.

Sizler "Resmiyet" adına bu davranışlara girmeye devam ederseniz, Türkiye devrimci hareketinin defalarca reddettiği olumsuz ve tehlikeli davranışa geçebilirsiniz. Örgütsel ayrılıklarda bu davranışların örnekleri bu güne kadar çok yaşandı. Sizin parti sorunlarına yaklaşımınızda bu olumsuz davranışlara benzerlikler görülmektedir.

Partimizin plenum ve kongre kararlarını hiçe sayarak bölünmenin başını çekmiş olmanız bende bu endişeleri uyandırmaktadır. Bunlarla beraber bu gün içine girmiş olduğunuz tutum nedeniyle (bölücülük tutumu) bu güne kadar hareketli olarak birlikçi görünme propagandalarınızda inandırıcılığını yitirecektir. Nitekim yitirmeye de başlamıştır.

Birlikçi görünme tutumunuzun inancılığını yitirmeye başladığına kanıt olarak parti tabanından gelen bir çok örnek rapordan birindeki şu aktarmayı yapmam yeterli olacaktır. Çünkü diğer raporları daha sonra parti yayınlarından okuyabilirsiniz.

Yoldaşlar şunları söylüyorlar: ".... Valla ~~xxxxxx~~ yoldaş biz bu haberlere inanmak istemiyoruz. (Yani sizin ayrılma kararında olduğunuz haberi. BN) Fakat kafamızı karıştıran başka durumlar var. Mesala bize gelen haberlerde, sizin partiyi bırakıp kaçtığınız söylendi, Ama siz buradasınız? O da iki sene önce söylendi. Baskılardan yıldıığınız söylendi. Ama siz çalışıyorsunuz. N'bileyim bir çok haberler aldık. Ama hamdolsun, hiç birinin de aslı çıkmadı. Zaten biz de, inanmamıştık. İnşallah bu haberlerin de aslı çıkmaz. Yoldaşlarımızı gene bir arada görür ve biz de seviniriz. Fakat çeşitli bahanelerle ayrılırsanız, sizlere olan inancımız sarsar. Sizin başkalarıyla birleşeceyik sözleriniz bizim yanımızda kandırma ca laftan başka anlam taşımaz. Çünkü sizlerle tanıştık tanışalı, bir zamanlar can ciğer olduğumuz, sizlerin övdüğü yoldaşlar, bir de bakıyok gene sizler tarafından kötü olarak söyleniyor. Bunu hepiniz için söylüyök. Bunlar olmasın yoldaşlar. Bizler yoldaşlarımız için nice baskılara hakaretlere katlandık. Ayrıca şunları söylüyök sizlere, bu mektubumuzu mutlaka ihtiyar yoldaşa iletin. Hala bu çağdan sonra siz yoldaşlardan ayrılır-

sa, partimizi bölerse kendine ebediyen gırgın ~~xxxxxxx~~ kalacağız ve mezarının üstünde ot bitse de çektiğimiz çileleri unutmayıp kendisine intizar edeceğiz. Çok acele birleşme haberenizle sizleri bekliyoruz." (Parti Köy Komitesinin raporundan)

Bu aktarmayı, yoldaşların bana vermiş olduğu ödevi yerine getirmek için, sizin uzaklaşmanıza karşın yazıyorum. Sonuçlarını da bu yoldaşlara ileteceğim. Ve parti yayınlarında bu mektuplarının yayınlanması için uğraşacağım.

Özel niyetlerin dışında parti tabanının bu istemini, sizin bölücülüğünüzün onaylanması olarak gösterip kamuoyunu inandırmanız sanıyorum kolay olmayacak. Devrim için bütün saf ve temizliğiyle parti saflarına katılarak hiç bir özveriden geri durmayan bu insanları atlayarak, "tabanın iradesine göre" hareket ettiğinizi iddia edemezsiniz ve edemeyeceksiniz.

Partinin içinde bulunduğu durum nedeniyle (sizin görüşlerinizi savunanlar da dahil) bir çok parti üyesi şu soruların cevabını bekliyor sizlerden. Aynı şekilde bu soruların anlaşılır olarak ve samimi olarak cevaplandırılmasını ben de beklemekteyim:

- 1 - Bu güne kadar partide gündeme gelen bunalımlara bazı unsurların tutum ve anlayışları neden olmuştur. Her bunalımda bu anlayışların mahkûm edilmesi yönünde tutum konulurken, siz de bu anlayışlara karşı olduğunuzu söylemenize karşın neden sonuçta parti iradesini değil de bu iradeye karşı olan unsur yada unsurları tercih ediyorsunuz?
- 2 - Bu tutumlara girmenizin nedenlerini en azından parti kamuoyuna açıklayabilirmisiniz?
- 3 - Mevcut durumda partimiz bir polis darbesiyle yüz yüze geldi. Bu darbe öyle sıradan bir darbe olmayıp bir çok insanın kafasında çeşitli sorulara yol açmıştır. Bunun karşısında tüm partililer alınan darbelerin nedenleri üzerinde ciddi olarak durulup kafalarında uyanan endişelerin giderilmesini en doğal hakkı olarak talep etmektedirler.

İnsanlarda uyanan bu endişeleri ise, ancak partiinin resmi platformlarında bütün sorunların samimi ve açıkça konuşularak parti iradesinin çözümü ile olanaklı olabilir. Şimdi önümüzde böyle bir tarihi görev varken, neden ayyuka çıkmış olan bazı sorunların ~~xxx~~ küllenmesini sağlamaktan başka hiç bir şeye yaramayacak olan bölücülüğü savunuyorsunuz?

- 4 - Partinin almış olduğu bu darbe üzerinde köklü düşünülmesi gereken bazı olguları ortaya çıkartmıştır. Böyle bir durum karşısında ideolojik olarak ayrılıklarımız olmasına rağmen devrimci samimiyet ve inancını muhafaza eden insanların bildikleri olaylar hakkında görüşlerini almaya yanaşmayıp neden bu güne kadar olduğu gibi tek ağızdan anlatılanlarla sonuca varmaya çalışıyorsunuz? Başka insanların görüşlerinin alınmasında kendinize güveniniz mi yok, yoksa gerek mi duymuyorsunuz? Bunun hangisi olursa olsun doğruluğunu savunabilirmisiniz?
- 5 - Parti olarak yüz yüze geldiğimiz darbe karşısında bütün ayrılıkları arka plana atıp sınıksız kenetlenmek gerekirken, herkes te bizden bu tutumu beklerken, bazı insanların bu darbeyi fırsat bilip ayrılığı savunmaları sizde ne gibi intibalara yol açıyor? Yoksa bu insanların endişe verici tutumlarını parti savunusu olarak mı görüyorsunuz? Siz bu bölücü tutumlara gönül rahatlığıyla evet mi dediniz? Zorladınız mı? Yoksa işin başını mı çekiyorsunuz? Bu güne kadar bende uyanan intiba işin başını çekiyorsunuz. Yani bölücülüğün... Ne varki bu konuda yanılmayı çok isterdim.

- 6 - Polisin elde ettiği bilgilere karşın hemen "Konferans" toplayıp bölünmeyi ilan etmeniz neyi ifade eder? Ayrıca 3. kongre kararlarını "tarihe" mi ~~xxxxxxx~~ katıyorsunuz?

- 7 - Böylesi tarihi bir dönemde, parti birliğinin sağlanması konusunda üzerine düşen sorumluluğu yerine getirmeyen insanların birlik sorunlarında gerçekten samimi davranacaklarına inanıyormusunuz? Bu gün aramızda var olan olumsuzlukların doğmasına esas olarak birlik sorunlarına ~~xxx~~ samimi yaklaşmamaya neden olmuyor mu?

Sonuç olarak; MK ÖB'nun almış olduğu karar gereğince, partinin birliği temelinde burda MK toplantısının örgütlenmesi için sizi göreve davet ediyorum.

Bu görevlerinizden geri düdüğünüz taktirde MK kararlarını çiğniyor, partinin eylem birliğini bozuyor ve suçlu duruma düşüyorsunuz. Bu davranışlarınızın hesabını bu gün ya da yarın vermeyi göze alıyorsanız, ondan ötesi sizin devrimci taktiklerinize bağlıdır.

Somut önerilerim:

TKEP MK ÖB'nun 1986/2 genelgesi gereğince durdurulmuş olan açık tartışmadan sonra acil olarak MK toplantısı örgütlenmelidir. Bu toplantıda

yapılması gerekenler;

- A) Sizin MK'den habersiz olarak yapmış olduğunuz "Çağrı"nın ~~xxxxxx~~ görüşülmesi,
- B) Partinin aldığı yaraların sarılması yönünde gerekli önlemlerin alınarak hayata geçirilmesi,
- C) Partimizin almış olduğu darbenin nedenleri üzerinde ideolojik, politiktepitlerle beraber, başında sizin bulunacağınız bir soruşturma komisyonunun kurularak köklü araştırmanın yapılması,
- D) Bu görevlere paralel olarak yarım kalan 3. kongrenin toplanması ve var olan ayrılık sorunlarının bu gönrede parti iradesiyle çözümü-
nün sağlanması. Bu kongrenin varacağı sonuçlar her yönüyle anlaşılır olup, itirazları önleyecek ve bir çok gerçeğin açığa çıkmasını sağlayacaktır. Burada yapılacak çözümler bu günle sınırlı kalmayacak, geçmişte karşılaşılan zararlara da önemli ışık tutacakve partinin geleceği aydınlığa burada kavuşacaktır.

Partinin almış olduğu darbenin bende yarattığı etki nedeniyle mektubumda kullanmış olabileceğim uygun olmayan anlatımların bağışlamanızı umar, partinin eylem birliğinin sağlanması için üzerinize düşen sorumlu ve sagduyulu davranışa geçmenizi içtenlikle dilerim.

Şunu da anımsatmada yarar var. Sizin burada almış olduğunuz tutumdan sonra, bu tutumun yarattığı durumu, partiyle olan ilişkilerinizin düzeyini ve tüzel olarak nesnel konumunuzun neyi ifade ettiğini doğal olarak dost güçlere bildireceğim Bu bakımdan bunlar üzerinde ne düşünecekseniz bu günden söylenebilsin, çünkü yarın zamanı geçmiş olur.

Devrimci selamlarımla

15.10.1986

TKEP MK ÖB ÜYESİ
Zafer YÜCEL (SAİT)

TÜSTAV
TÜRKİYE SOSYAL TARİH ARAS

S O L B İ R L İ K

PLENUMU'NA - YÖNETİM KURULU'NA

Değerli Yoldaşlar

İşçi sınıfımız ve emekçi yığınlar faşizm ve sermayenin saldırıları altında çetin mücadele koşullarından geçiyor. Sol Birlik, üyesi olan partilerimiz, bu mücadelede üzerimize düşen görevlerimizi büyük özverilerle yerine getiriyor, yükseltmeye çalışıyoruz.

Gerek Sol Birlik'in ve gerekse partilerimizin yığınlarla daha çok kaynaşması büyük önem taşıyor.

Koşulların bu özgüllüğüne karşın, partimiz Türkiye Komünist Emek Partisi bir bölünme ile karşı karşıya gelmiştir. Partimizi ilgilendiren bu gelişim karşısında Sol Birlik üyesi partilerin ilkel, dostça, tarafsız bir tutum alacaklarından kuşumuz yoktur.

Bu mektubumuzdan amaç ; Karşı karşıya olduğumuz gelişimden Sol Birlik'i haberdar etmek, ilgili konularda bilgi sahibi kılmak bundan böyle Türkiye Komünist Emek Partisinin Sol Birlik'te temsili üzerine düşüncelerimizi bildirmektir.

Yoldaşlar

Partimizin karşılaştığı ayrılık ideolojik-politik konulardan kaynaklanmaktadır. Nevar ki, bu konuların ayrılıkta doğrudan işlevi olmamıştır. İdeolojik-politik konular Demokratik Merkezi yetçi işleyiş içerisinde çözümlenebilecek niteliklerde idi. Ayrılığa, bir kesimin öteden beri çeşitli konularda sürdürdüğü tasfiye çabaları ve son olarak giriştiği bölücü tutum neden olmuştur.

Söyleki ;

Türkiye Komünist Emek Partisi ve Kürdistan Komünist Partisi delegelerinden oluşan birleşik Üçüncü Genel Kongremiz 1985 yılının ikinci yarısında toplanmıştır. Ama, oturumları "teknik ne-

denlerden dolayı" ertelenmiş ve henüz tamamlanmamıştır. Buna karşın bir dizi kararlar almıştır. Partimizin iradesi de, halen, Üçüncü Genel Kongremizin aldığı bu kararlar, öngördüğü perspektifler ışığında temsil edilmektedir. Parti örgütümüzün bütünlüğü konusunda da kongremizin kararları geçerliktir.

Üçüncü Genel Kongremizin aldığı kararlara göre :

Kongre gündemine sunulan belgeler parti tabanına ulaştırılacak,

Gündemine aldığı iki ayrı program önerisinden hangisinin parti programı olacağı, yayınlarda gerçekleştirilecek bir tartışmadan sonra düzenlenecek olan kongre oturumlarında belirlenecek ,

Kongre oturumlarının yeniden düzenlenmesine kadar geçecek sürede, eski programımız izlenecekti.

Bu süre içerisinde eski Merkez Komitemiz yetkili kılınmış ve kongre oturumlarının yeniden örgütlenmesinden sorumlu tutulmuştu.

Üçüncü Genel Kongremizin bu kararlarına karşın, Merkez Komitemizden iki üye , Merkez Komitemizin bütünlüklü çalışmasından , Üçüncü Genel Kongre oturumlarının örgütlenmesi görevlerinden geri durmuşlardır. Bu tutumlarını benimseyen bir kısım parti üyesi ile birlikte ayrı bir çevrim gerçekleştirmişler ; "parti tabanının ... muhalefetin savunduğu program taslağını mahkumettiği" ni ileri sürüp, eski programımızın "parti programı" olduğunu ilan etmişlerdir.

'Program Taslağı'nın mahkum edildiğine ilişkin öngördükleri kanıt : Program tartışmalarına katılmak amacıyla parti tabanının Örgütlenme Bürosu'na gönderdiği tartışma yazılarıdır. Bu belgelere dayanarak, parti tabanının "% 8'i'nin "program Taslağını" "% 25'i'nin de eski program çizgisini benimsediği ileri sürülmüştür.

Belirtiriz ki :

Partimizin programımızın belirlenmesinde yetki ve yükümlülükte sahip tek organ, Genel Kongredir. Üçüncü Genel Kongremiz bu konudaki yükümlülüklerini, yetkisini başka herhangi bir organ yada kuruluşa devredemezdi, devretmemiştir. Parti programımızın belirlenmesinde öngördükleri bu yöntem ve elde ettikleri sonuçlar ;

'Program Taslağı'nın mahkum edildiği ve partimizin programının belirlendiği anlamına da gelmemektedir. Gelemez.

Söz konusu yöntemin geçersizliği bir yana, bu yöntemle elde ettikleri sonuçlar bile gerçekçi değildir. Yalnızca 'Program Taslağı'nı destekleyen delegeler göz önünde bulundurulduğu zaman dahi ; kongre çoğunluğunu oluşturan bu delegelerin, parti tabanının % 15 ini oluşturduğu görülür.

Bu iddiaların ötesinde, tartışma yazılarının tümünün ortaya koyduğu gerçek sonuçlara göre 'Program Taslağı' parti tabanınca % 50' ye ulaşan bir oranla desteklenmektedir. Bu oran, ellerinde olan ve Örgütlenme Büromuza ulaştırmadıkları bazı yazılarla birlikte % 50' i de geçer. Tabandan gelen tartışma yazılarının yayınlandığı öne sürülen Komünist Ek 8 Merkez Komitesinin bütünlüklü çalışmasının ürünü değildir. Bu Komünist sayısı, ayrılık ilan etmelerinden sonra bu iki Merkez Komitesi üyesince yayınlanmıştır. Bu yazılardan ancak 7 (yedi) tanesi Örgütlenme Büromuza ulaşmıştır. Ayrılarak, basıma girmesini engelledikleri belgelere ağırlıklı kısmı ise, halen Örgütlenme Bürosunun arşivindedir.

Sonuç olarak ;

Geldiğimiz bu aşamada söz konusu iki Merkez Komitesi üyesi Merkez Komitesinin azınlığı durumundadırlar.

Öncülük ettikleri ayrılık ve öngördükleri çözümler (...!) Üçüncü Genel Kongremizin kararlarıyla, genel iradesiyle çelişiktir.

Ayrılık sonrası yayınladıkları bazı belgelerde, İkinci Genel Kongremizden (1982) bu yana çeşitli ideolojik-politik-örgütsel konulara ilişkin öne sürdükleri belirlemeler, Üçüncü Genel Kongremizin belirlemeleri değildir. Partimizin geçirdiği bunalım'dan, bazı eleştiri-özeleştiri konularına kadar ele aldıkları bu konular Üçüncü Genel Kongremizin gündeminde yer almaktadır. Belirleyici, geçerli çözümlere de Üçüncü Genel Kongremiz yetkilidir.

Bu belgelerde öne sürdükleri, "muhalefetin" tasfiye edildiği iddiaları anlamsızdır, yüzeyseldir. 'Tasfiye'nin bir yöntem olarak gündemizdeki ideolojik ve politik konuların çözümüne denk düşmesi bir yana, tüzüğümüzün öngördüğü hükümlere göre de öteden beri ne Merkez Komitesinde ne de Kongrede, 'tasfiye'ye başvurabilecek konular elle edebilmişlerdir. İddialarının aksine, yarattıkları durum tasfiye değil bir bölünmedir.

Böylece partimiz, birisi " sol ve sekter " program çizgisini savunan ; diğeri ise, (gerek Kongre ortamında ve gerekse program üzerine tartışma döneminde parti çoğunluğunca) "sol ve sekter" çizgiyi aşmış olan iki kesme ayrılmıştır.

Yoldaşlar

Bölünme sonrası gelişimleri de göz önünde bulundurduğumuz zaman Türkiye Komünist Emek Partisi Kongre Çoğunluğu'nun bundan böyle eski "sol ve sekter" program çizgisini savunması beklenemez. Türkiye Komünist ^{Emek} Partisi Merkez Komitesi adına Yusuf Ali, Zafer Yücel, Kadir Pek imzasıyla Eylül/1986 tarihinde, "Kongremizin gündemine ve kararlarına saygılı" "tüm Kongre delegelerine" bir çağrı yapmış olsak da bu kesim, Ekim/1986 tarihinde gerçekleştirdiği bir "konferans"la, Üçüncü Genel Kongremizin her iki kesimden delegelerin katılımı ile yeniden örgütlenmesi olanaklarını büyük ölçüde ortadan kaldırmıştır.

Buna karşın parti birliğinin korunması, Üçüncü Genel Kongre - nin birlik içerisinde örgütlenmesi yönelişimizdir. Nevar ki oluşan bölünme nedeniyle Üçüncü Genel Kongremize Türkiye Komünist Emek Partisi Kongre Çoğunluğu olarak yön vermek durumundayız.

Sürecin genelde 'birlik'ten yana geliştiği, gurupçuluğun ve gurupların giderek aşıldığı koşullarımızda ; Türkiye Komünist Emek Partisi Kongre Çoğunluğu olarak hareketin birliği yönünde davranacağımız bir gerçektir.

Türkiye Komünist Emek Partisinin katettiği ileri değerlerin II. ve III. Genel Kongrelerimizin kaydettiği gelişimlerin, 1983 MK. Plenumumuzun aldığı siyasi birlik kararının takipçisiyiz.

Bu konuda işaret ederiz ki :

1983 MK.Plenumumuz siyasi birlik kararını; "sol ve sekter" politik çizgimizin "özeleştirici irdelenmesi"nden ve Türkiye Komünist Partisi'nin Mustafa Suphi 100.Yıl Tezleri'yle ulaştığı 'ileri düzey'den hareket ederek almıştı. Ama, bu gün iki MK. üyesince temsil edilen kesim daha sonra, Türkiye Komünist Partisi'nin ortaya koyduğu bu ideolojik-politik hattı "oportünizm" olarak niteleyip , parti hattımızın da "sol" hatalara sahip olmadığını ileri sürerek takipçisi olduğunu iddia ettiği 'siyasi birlik' kararımızı, herhangi nesnel bir nedene dayanmayan taktik bir manevraya dönüştürmüştür. Tek yönlü olarak oy çokluğuyla alınan 'siyasi birlik' kararımızda oluşturdıkları bu dengesizliği, Türkiye Komünist Partisi'nin tüm

dostça yaklaşımlarına karşın, yersiz suçlamalara yönelerek örtbas etmeğe çalışmıştır.

Yoldaşlar

Söz konusu bölünme nedeniyle TKEP. Kongre Çoğunluğu henüz kendisini temsil eden geniş kolektivitesini toplamamıştır. Karşı karşıya kaldığımız bölünme, 'siyasi birlik' v.b. bir dizi konularda sonul kararları bu kolektivite verecektir. Hareketin birliğe daha fazla ihtiyaç duyduğu bu koşullarda yüzyüze geldiğimiz bölünme nedeniyle Sol Birlik'in çalışmalarında herhangi bir zayıflamaya karşıyız. Sol Birlik'in çalışmalarında program ve yönelişlerini benimseyen bir güç olarak, uygun düzeylerde TKEP - Kongre Çoğunluğu olarak her türlü görevi üstlenmeye hazırız. Yoldaşlarımız Sol Birlik adına görevli oldukları alanlarda Türkiye Komünist Emek Partisi-Kongre Çoğunluğu olarak hareket edeceklerdir. 25 EKİM 1986

Türkiye Komünist Emek Partisi

Kongre Çoğunluğu

TKEP MK. Üyeleri :

Yusuf Ali-Zafer Yücel-Kadir Pek

Kongre Çoğunluğu Adına

TÜRKİYE KOMÜNİST EMEK PARTİSİ'NİN BÜTÜN ÜYE VE ADAY ÜYELERİNE

Yoldaşlar,

Kuruluşundan bu yana faşist diktatörlüğe ve sermayenin saldırılarına boyun eğmeden, Türkiye ve Türkiye Kürdistanı topraklarından merkezi, örgütlü eylemini aralıksız sürdüren Partimiz, geçtiğimiz Haziran-Temmuz aylarında Kürdistan Komünist Partisinin Merkez Komitesi ve bölgesel örgütler düzeyinde verdiği polis darbesinden sonra, yeni ve çok önemli bir mücadele evresine girmiş bulunmaktadır.

Faşist diktatörlüğün, Kürdistan Komünist Partisinin örgütlenmesine vurduğu bu polis darbesi, son dört senedir partimizin yaşadığı en büyük kayba yol açmıştır. Bu darbe sonucunda, TKEP ve KKP Merkez Komitelerinden bir kısım yoldaşlarımız, aynı şekilde KKP bölge örgütlerini yöneten bazı yoldaşlarımız faşizmin eline esir düşmüştür.

Faşizmin KKP örgütlenmesine vurduğu darbenin önemi, sadece bu değerli yoldaşları -amızın kaybıyla sınırlı değildir. TKEP-KKP birliğü, iki partinin kopmaz ideolojik-politik ve örgütsel birliğin pekişmesi, ülkemizdeki sınıf mücadelesinin ezilen emekçi halkların ortak savaşı ve örgütlenmesi temelinde geliştirilmesine ve safere ulaştırılmasına yol gösteren ileri bir adımdır. Faşizm ve sermayenin yöneticileri, işte böylesi bir öncülüğün kitleleri geniş ölçüde kucaklamadan kırılması ve ortadan kaldırılması yolunda bütün çabalarını harcamaktadırlar. Doğal olarak hatcayacaklardır.

Yoldaşlar,

Faşist diktatörlüğün bu çabalarına karşın TKEP ve KKP'nin tüm örgütleri, tek tek üye ve aday üyeleri, tek bir sıkılı yumruk halinde, inançlı ve kararlı birliğini pekiştirerek, bu saldırıyı göğüslemek; saldırının yol açtığı kayıpları gidermek ve örgütsel, politik güçlenmeyi durmaksızın sürdürmek göreviyle karşı karşıyadır. Şimdi görevimiz: işçi sınıfı ve emekçi kitleler içindeki çalışmalarımıza ara vermeden, propaganda, ajitasyon ve örgütlenme çalışmalarını daha da geliştirerek, yeni kitlesel mücadele zeminlerine açılımı ve sürekli yeniden örgütlenme çalışmasını hızlandırmaktır. Mücadele içinde edindiğimiz tarihsel deneyimlerimiz: Faşizme karşı en iyi savunma ve korunmanın kitle mücadelesi zeminlerinde politik ve örgütsel çalışmayı sürekli kılmak, yaygınlaştırmak ve derinlemesine sağlam demokratik merkezîyetçi, militan bir örgüt yapısı yaratmak olduğunu göstermiştir.

Bu görevin yerine getirilmesi için, BİRİNCİ OLARAK: Partimizin faşizme karşı mücadelesinin süreci içinde aldığı polis darbeleri, kadro kayıpları ve 1983 Plenumu'ndan itibaren kendini açığa vuran parti içi bunalım merkez komitesi içinde daha bariz olarak kendini göstermesi sonucu önemli ölçüde yıpranan Merkez Komitesini yeniden örgütlemek ve sağlamlaştırmak gerekmektedir. Faşist diktatörlük koşulları altında sürdürdüğümüz mücadele, partimizin kitleler içindeki politik etkinliğini ve örgütsel zeminlerini geçmişe oranla önemli ölçüde artırmıştır. Aynı şekilde partinin taban örgütlerini oluştururken niteliksel gelişmeler, partiye sahip olmak oranda ideolojik-politik birliğ ve örgütsel tecrübe düzeyine ulaşmıştır. Partimiz, hem TKEP hemde KKP düzeyinde merkezi yapısını yeniden ve daha güçlü olarak örgütleyeceği gerekli alt yapıya sahiptir. Bunu gerçekleştirmek için tüm yoldaşlarımız, bu gün üstlendiklerinden daha büyük sorumluluk ve görevler üstlenmeye hazır olmalıdır.

İKİNCİ OLARAK: Parti içerisinde ve Merkez Komitesinde son üç senedir devam etmekte olan ideolojik ve politik ayrılıkları çözümlenmenin; bu temelde sürdürülen muhalefet hareketinin Partinin örgütlü ve merkezi eylemine yüklediği zararların ortadan kaldırılmasının ertelenemez bir görev olduğu ortaya çıkmıştır.

Partimiz, faşizmin saldırılarının üzerine yoğunlaştığı bu evrede; tüm üye ve aday üyeleriyle tek bir ideolojik-politik birlik içinde sıkı ve disiplinli örgüt çalışmasına bağlı olarak, merkezi birliğini pekiştirmek zorundadır.

TKEP Merkez Komitesi'nde azınlıkta bulunan kadroların muhalefet hareketi, tüm parti yapısı tarafından bütün yönleriyle tartışılmış ve KOMÜNİST-EK:8'de görüldüğü gibi sonuç olarak Partinin genel iradesi tarafından ideolojik ve politik olarak mahkum edilmiştir.

Bilindiği gibi, 1983 MK Plenumu'nda ortaya çıkan bu muhalefet, KOMÜNİST- 9-10'da yayınlanan açık tartışma yazılarıyla tüm partililerin tartışmasına sunulmuştur. 1984 Temmuzunda yayınlanan KOMÜNİST-EK: 3'de "Parti Örgütlerinden gelen raporların gösterdiği gibi, partinin ezici çoğunluğunun iradesi bu muhalefet hareketinin: Partinin ideolojik, programatik ve örgütsel yapısını, bunun yarattığı değerleri inkar eden, Parti yıkıcılığının açıkça ortaya seren tutumuna karşı "DUR" demiş ve benimsememiştir. 1984 MK Plenumu, Partinin bu iradesine dayanarak, bu muhalefeti aynı temelde sürdürmeye çalışan bir MK Üyesini Partiden ihraç etmiş; bir diğerinin MK Üyeliğine son vermiş, diğerlerini ise partili çizgiye döndükleri gerekçesiyle ve özeleştirilerek kaydıyla çeşitli cezalara çarptırmıştır. Aynı zamanda Merkez Komitemiz, bu muhalefetin ideolojik ve politik görüşlerini Parti nezdinde tam bir açıklığa kavuşturmak için çaba sarfetmiştir.

Ancak, III.Kongremizin yarım kalan oturumları sırasında görüldüğü üzere, bu unsurlar yeniden bir araya gelmiş; Partinin programatik ve ideolojik çizgisine dönmediklerini, benimsemediklerini açıkça ortaya koymuş ve kendi ayrı program tasarımlarını çıkarmışlardır. Böylece ideolojik ve politik çizgilerinin program düzeyinde tam olarak şekillenmesini gerçekleştirmişlerdir. Merkez Komitemiz, oturumlarına ara veren Kongremiz kararı gereğince, ayrı program tasarımlarını ve gerekli tartışma yazılarını KOMÜNİST EK:6 ile Şubat 1986'da yayınlayıp, tüm Parti örgütlerinin tartışmasına sunmuştur. Parti örgütleri Haziran sonuna kadar programatik, ideolojik ve politik ayrılığın çözümü üzerine kesin tutumlarını raporla Merkez Komitesine iletmekle görevlendirilmişlerdir.

Parti Örgütlerinin, tek tek üye ve aday üyelerin konuyla ilgili raporlarının büyük çoğunluğu Merkez Komitesine ulaşmıştır. Ancak yenen polis darbesiyle KKP örgütlerinin gönderdikleri raporlar (KKP Merkez Komitesi'nin raporları hariç) MK'nin eline geçmemiştir. Bu raporlar göstermiştir ki; KKP örgütleri haricinde TKEP örgütlerinin ve tektal üyelerinin 1955'i muhalefet hareketine ve Y.Ali, Y.Mazlum, S.Dinc imzalı program taslağına karşı kesin politik tutumlarını koymuş, bu muhalefeti "sağ bir ideolojik çizgi" olarak mahkum etmiştir. Partililerin 1955'i muhalefeti ve onun program taslağını desteklediğini belirlemiş, 1955'i ise çeşitli nedenlerle kesin bir tutum belirtmemiştir. KKP örgütlerinin ve üyelerinin politik tutumlarında yaklaşık aynı oranlarda olduğu bilinmektedir.

Bu koşullarda, MK içindeki bazı kadroların has çektiği ayrı program ve ayrı bir ideolojik-politik çizgi temelinde gelişen bu muhalefet hareketi, üç yıllık süreç içinde, partinin tüm yapısı ve sempatisan ilişkileri tarafından yeterince incelenmiş, tartışılmış ve sonuç olarak reddedilmiş olmaktadır. Leninist tipte proletarya partijik iktidarı çabaları karşın ayrı yönde derinleştirerek, Partinin politik örgütü eyleminden giderek kopuşa yönelen böyle bir muhalefet hareketini kendi içinde barındırmaması, artık mümkün değildir. Bolşevik Parti yapısında örgüt ve eylem birliğini sağlayan tek güç tüm parti üyelerinin etrafında konsantrasyonunu bulmaktadır; onun içerdiği ideolojik-politik çizgidir. İki ayrı program düzeyinde bir ayrılık, kaçınılmaz olarak örgütsel ve eylemsel-politik ayrımı da doğurur. Bu gerçeği ters yüz edip, partimizde iki ayrı program anlayışının azınlık-çoğunluk ilişkisi temelinde "demokratik" biçimde bulandırmak; onun tek, birleşik ve merkezileşmiş karakterini sulandırmak demektir. Partimiz, dayandığı Leninist örgütlenme ilkelerinin tahrir edilmesine izin vermeyecektir.

Partinin esici çoğunluğuyla tam ve kesin bir çizgi ayrımı ortaya çıkmış olan bir muhalefeti parti içinde tutmaya kalkmak, Partinin tam bir tartışma kulübüne dönmekten, örgütlü, disiplinli ve taktik birliğe dayanan eyleminin bozulmasından başka bir sonuca yol açmaz. Oysa partimiz yoğunlaşan polis baskısı ve aldığı yaralar nedeniyle her zamankinden daha fazla birlik ve disipline, güven ve otoriteye ihtiyaç duymaktadır. Zaten 1953 MK Planından beri Parti tabanı nezdinde sürekli prestij kaybına uğrayan, otoritesini ve uyumlu merkezi işleyiş tarzını yitiren MK'nin gelinmiş olunan güvenini yeniden kazanıp gerekli otoriteye ve birliğe kavuşması mümkün değildir. Dolayısıyla Partimizin, Faşizmin saldırı ve baskılarını giderek yoğunlaştırdığı ve günce aktif politik eyleminin hızlandırılması gerektiği bu dönemde; merkezi birliğini ve örgüt disiplinini zayıflatan böyle bir duruma tahammülü yoktur ve en kesin biçimde bu sorunu çözümlenmek göreviyle yüzyüzdür.

Ayrıca MK içindeki azınlık kadroları, Partinin genel iradesiyle ideolojik-politik ayrılıklarının netleşmesi; Partide çoğunluk durumuna gelmelerinin imkansız olduğunu açıkça ortaya çıkmasına paralel olarak, kendi yandaşlarıyla resmi organ işleyiş dışında yatay ilişkileri geliştirip, kendi hiyerarşilerini örgütlemeye yönelmişlerdir. Bazı MK üyelerinin faşizme esir düşmelerinden sonra ise bundan yararlanarak hizipçi hareketlenmeyi pekiştirip MK yönetimini ele geçirme çabasına girişmişlerdir. Bu muhalefetin artık, Parti içi ve hiyerarşik organ işleyiş içinde barınması mümkün değildir. ve partiye daha büyük zararlar verir.

Yoldaşlar,

Bu gerçekler ışığında tüm Parti Örgütleri ve tektal üyeleri:

1- Partiyle ideolojik ve politik birliği kalmamış olan muhalefet hareketinin Partiyi daha fazla uğraştırmasına engel olmalı; Partiyle tüm ilişkilerinin kesilmesi tedbirinin örgütlü düzen içinde hayata uygulanmasına aktif ve sorumlu olarak katılmalıdır.

2- Yenen polis darbesinden sonra, III. Kongrenin en kısa zamanda toplanması imkanı yitirildikten, tüm Parti Örgütlerinin seçilmiş temsilcilerinden oluşan bir Konferans toplanmalıdır. Bu Parti Konferansı: a) Muhalefet hareketinin örgütsel olarak da partiden dışlanması; b) TKEP ve KKP'nin birleşik merkezi yapısını yeniden ve daha güçlü bir kadro yapısıyla örgütlenmesi; c) Partinin önündeki politik, taktik ve örgütsel görevlerin belirlenmesi sorununun çözümlenmelidir.

3- Parti Konferansının alacağı kararlar en kısa zamanda parti üye ve aday üyelerine iletilmelidir. Konferans kararlarına ve yaptırımlarına katılmayan ve eleştiren üye ve aday üyelerin görüşlerini III. Kongreye iletmeye olanağı sağlanmalıdır.

4- Parti Örgütleri, TKEP ve KKP bütünlüğünün en azgın saldırılar karşısında bile sarsılmadan pekişmesini sağlayacak bir bilinç ve kararlılıkla yeniden örgütlenme çabasına omuz vermeli, görev üslenerek tüm yoldaşların değerlendirilmesi ve belirlenmesi çalışmalarına aktif ve duyarlı olarak katılmalıdır.

Yoldaşlar,

Sonuç olarak: Tüm Parti üye ve aday üyelerini, bu konuyla ilgili olarak son çözümlü getirecek olan III. Kongremizin gerçekleşmesine kadar, Partinin yönetim ve politik faaliyetlerinin devamını sağlayacak Merkez Komitesini geçici olarak yeniden yapılanmasına katkıda bulunacak temsilcilerini kendileri seçerek Konferansa katılım sağlanmaları için göreve çağırıyorum.

TKEP ve KKP'nin, kendisine yönelik tüm saldırıları göğüsleyecek, her şart altında savaşını sürdürecektir, sınıf mücadelesinin politik ve militan öncülüğü görevini yerine getirecek ideolojik-politik sağlanma ve kadrosal alt yapıya sahip olduğu inancındayım. Bu dar boğazdan da geçecek olan partimiz, Demokratik Halk Devrimi mücadelesini, önündeki tüm engelleri aşarak sürdürecektir.

Ağustos 1986

TÜRKİYE KOMÜNİST EMEK PARTİSİ

MERKEZ KOMİTESİ ADINA

GENEL SEKRETER

TESLİM TÖRE

Buna rağmen bu tutumunda diretmisler, hatta, bu çabalarını derin-
leştirmek için, ÜD adına (ikinci oy hakkı ile çoğunluk kararı) 1986/1
sayı ve 25.5.1986 tarihli bir genelge yayınlayarak "bazı MK ve parti
üyelerinin" tartışma, "organisel ve resmi ilişki" düzenini bozan "disip-
lin dışı davranışlara girdikleri"ni dahi iddia edebilmişlerdir.

"MK çoğunluğu" bu tutumuyla da açıkca sergilemektedir ki:

Bölücü girişimlerinde, Türk ve kongre iradesini çiğneyen hisipçi
tutumlarında ısrarlıdır. İdeolojik olarak hiç bir gerekçeyle dayandırama-
dığı, partide "sağ eylem" var demojolik propaganda ile "sol" yanlı-
larını, ağırlan "sol" ideolojik yaklaşımları sürdürmekte ısrarlıdır.

Bu ısrarının ötesinde "bazı MK ve parti üyeleri" diyerek (hiç bir so-
mut delil olmadan) halde parti tabanında kamikleşme ve kopuşa ya-
ratmak böylece sürdürdüğü hisipçi, tasfiyeci tutumlarını örtülemek ve
geliştirmek hevesindedir.

Ve en önemlisi de, "sol" örgütlenme ve mücadele anlayışının yolver-
diği düğmana karşı sayıfıklarını örtüleyerek, haklılığını kanıtlama-
ya çabalamaktadır. Bu maksatla "bazı MK ve parti üyelerinin" girdiği
büyülen aslısı yatay ilişkilerin partinin karşısına polis darbesi
tehlikesini daha fazlasıyla "çıkardığını" propaganda etmektedir.

Bizler tarafımızdan da bilinmektedir ki, mahkum edilmiş olan "sol" ça-
lışma ve örgütlenme tarzımız partide 1980 yılından bu yana defalarca
alınan darbelerin esas kaynağını oluşturmaktadır. Ve bu gün de bu ça-
lışma ve örgütlenme "tarzı" sürdürülmektedir. Ayrıca eğer, partiyi "po-
lis darbesine daha fazlasıyla" açık hale getiren yatay ilişkiler söz-
konusu ediliyor ise; bu yatay ilişkiler de, MK çoğunluğunun yukarıda a-
çıkca işaret ettiğimiz hisipçi girişim ve çabalarıdır.

BİRLEŞİK 3. GENEL KONGRE'NİN 36 DELEĞESİNDEN 19'UNUN İMZASIDIR.

... 111 Delegeesi	K.D.
... 111 Delegeesi	Z.G.
... 111 Delegeesi	C.D.
... 111 Delegeesi	E.P.
... Bölge Delegeesi	H.O.
Fr. Delegeesi	S.D.
İsviçre Delegeesi	S.G.
Or.D. Tek. Müc. Delegeesi	T.H.
P.E. Örgütü Delegeesi	Y.Y.
M.K. Delegeesi	K.P.
M.K. Delegeesi	Z.Y.
M.K. Delegeesi	Y.A.
P.K.K.K. Delegeesi	İ.Ç.
P.K.K.K. Delegeesi	R.Z.
P.K.K.K. Delegeesi	N.Ş.
P.K.K.K. Delegeesi	C.G.
İsviç Delegeesi	Y... (Kongreye katılamamıştır.)
Yunanistan Delegeesi	N... (Kongreye katılamamıştır.)
M.B. Komitesi Delegeesi	Y.M. (Söz hakkına sahip deleg.)

Mayıs 1986

MK ADINA ÜÇ ÜYENİN AÇIKLAMASI

MK'mızdan iki üye haziran 1986 tarihinden itibaren kolektif faa-
liyetlerden geri durup ayrı bir merkez faaliyetine yönelererek parti-
mizde fiili bir bölünme yaratmıştır. Gerçekleştirdikleri bu bölünme-
yi "Ağustos 1986" tarihli bir duyuruyla "muahafetten" tüm ilişkilere
rin kesilmesi" şeklinde açıklamışlardır.

Böylece partinin Haziran 1986'da polisten aldığı geniş çaplı dar-
benin yanı sıra, aynı günlerde bir bölünme ile de yüz yüze getirilip,
ikinci bir güçle yüz yüze bırakılmıştır. Belirtmek gerek ki "bö-
lünmeyi" polis darbesine isabet ettirerek darbenin karşısına örgüt-
lenme bürosunun ortak faaliyetini ortadan kaldırmaları; darbenin ça-
pının genişlemesine ve tutuklanan üye sayısında artışa neden olmuştur.
Böylece gerçekleştirmeye çalıştıkları, kendi ifadeleriyle "muahale-
fetin tasfiyesi" çabaları, onun unsatması olan çirkin bir bölücülükle
noktalanmıştır.

Bu kesim öteden beri MK'mızda fraksiyon faaliyetini sürdürmekte-
di. 1985'ten bu yana sürdürdüğü bu faaliyetler 3. Genel Kongremize
mahkum edilerek etkisiz bırakılmıştır. Bu gün başvurdukları bölücü-
lük ise bir bakıma tasfiye çabalarındaki "başarısızlığın" sonucudur.
3. Kongremizde, savundukları sol ve sekte çığının kongre çoğun-
luğuna benimsenmesi, karşısında bu kes de bölücü bir tutuma gir-
mişlerdir. Girdikleri tüm tasfiye çabalarının yöneldiği esas olgu:
Partimizin II. Genel Kongresiyle birlikte III. Genel Kongreye kadar ge-
çen süre içerisinde ve III. Kongrede ulaştığı ideolojik, politik düzey-
dir.

Birleşik II. Genel Kongremiz (1982), partimizin örgüt döneminden beri
izlediği "leninistleşme sürecin"de bir dönüm noktası olmuştur. Bir-
yandan çeşitli "sol" politikalarını (sendikal politika, örgütlenme konu-
su, silahlı mücadele, vb.) aşmış, ayrıca "işçi sınıfı hareketine yakla-
şımımızın özeleştirici irdelenmesi" kararı"ni alarak "sol ve sekte"
program çığınının açılmasına önderlik etmiştir.

Ayrıca, 1983 MK Plenumu 11. Kongremizin kararlarından ve açılması-
rından hareketle "işçi sınıfı hareketine yaklaşımımız" irdelleyerek
"sol ve sekte" bir politik çizgiye sahip olduğumuz sonucuna varmış-
tır. Yine, henüz tamamlanmamış olan Birleşik III. Genel kongremiz de;
Stratejik konuda tasdiğimiz "sol" hatalara işaret edilmiş, böylece
II. Kongremizin karar ve açılımları ışığında ulaşılan ideolojik, poli-
tik düzey; sunulan program taslağı ile, bu konudaki hatalarımızı doğ-
rudan aşan bir bütünlüğe kavuşmuş, II. Kongremizin kararı uyarınca "iş-
çi sınıfı hareketine yaklaşımımızın özeleştirilmesini" de bütün-
lülük bir şekilde tamamlamıştır.

Bu kesim ise, bir yandan MK içerisinde oluşturdukları çoğunluğa da-
yanarak parti kolektivitelerinin taktik ve örgütsel konularda ula-
ştığı politikaları ve kararları hayata geçirmeyip tasfiyeye yöneltmiş,
II. Kongreden III. Kongreye kadar geçen bu süre içerisinde "sol ve sekte"
terimleriyle direnmıştır.

Diğer yandan da, III. Genel Kongreye sunulan "program taslağı"ni tas-
fiye etmek amacı ile bu kez de leninist demokratik merkezîyetçilik
ilkesini demojolik bir yorumla tabi tutmuştur. "Bir partide iki ayrı

program olamayacağı "gerçeğinden hareketle, ko... ye "yeni bir program taslağının sunulamayacağı" nı (!) iddia ederek... program taslağının "sunulmasını engellemek istemiş, sunulması ile de partide bölünmenin "sorunlu hale geldiğini ileri sürüp kongreyi bölmeye kalkışmıştır. Böylece, III. Genel Kongreye kadar sürdüğü tasfiye çabalarını açık bir bölücülüğe dönüştürmüştür.

Bu gelişmelere rağmen III. Genel Kongremiz tasfiye çabalarını ve gerekse bu çabaların kongre ortamında dönüştüğü bölücülüğü mahkûm ederek, parti programının belirlenmesinde oy çoğunluğunu esas alıp, demokratik merkezîyetçiliği korumuştur.

III. Kongrenin bu tutumu karşısında, kongre ortamında bölücülüğün geri çekilen bu kesim, bu kes de "kongrenin teknik nedenlerle "ertelenmesini fırsat bilerek kongreden sonra kongre delegelerini dolayısıyla kongreyi tasfiye etmeye kalkışmıştır. Bu girişimi kongre çoğunluğunu oluşturan 18 delegenin "...parti üyelerine..." başlığı altında yaptıkları açıklama ile etkisizleştirilmiş de sonuç olarak, daha sonra gündeme getirdikleri ayrılık tutumu engellenememiştir.

Böylece gelinen bu noktada partimiz bölünmüştür. Önceleri ideolojik, politik nedenlere dayanan bir kanatlaşma gerçekleşmiş olmasına rağmen; bunun bir gruplaşmaya ve bölünmeye dönüşmesi, süskonusu kesimin parti kolektifiteleri ve III. Kongre iradesini çiğneyerek ayrılık ilanetmelerinden kaynaklanmıştır.

O nedenle bu gün her ne kadar partimizin ismini kullansalar da, Birleşik III. Genel Kongrenin iradesinin dışına düşmüşlerdir. Onun dışıydırlar. Ve ayrılık ilanetlikleri belgede; "parti çoğunluğunun eski program çizgisini tanıdığı" savı da gerçek dışıdır. Parti iradesini yansıtmamaktadır.

Bu belgede; "KEP Üyelerinin" % 8' nin "muhalefetin" "program taslağına desteklediği, "KEP Üyelerinin" "politik tutumlarının da aynı oranı" bulduğu ileri sürülmüştür. Çoğunluğun ise (% 85) "eski programı benimsemiş" iddia edilmiştir.

Bu iddialar gerçek olmadığı gibi, bu sonuçların elde edilmesinde izlenmiş olan yöntem de parti işleyişinin ilkeleriyle bağdaşmamaktadır.

Çünkü; bu oranlarla ortaya konulmak istenen program tercihi III. Kongremizin yaptığı bir tercih değildir. Parti Üyelerinin bir kısmın den program tartışmaları için aldıkları yazılardan hareketle elde ettikleri sonuçlardır. Kongremizin iradesini yansıtmaktan usaktır. Böylece ondan kopmuş, ayrılmıştır.

Kongre delegelerinin, kongrenin iradesi, bir partinin iradesinden bağımsız olarak ele alınması. Bu nitelikli partiyi sıradan bir örgüt - ten ayırdeden temel bir niteliktir. Nitekim bu nedenle, II. Genel Kongremiz parti programının belirlenmesi temel görevini, kendisinin dışında bir organ, kişi yada kuruluşa devretmemiştir. "Çıkacak olan Kom Ek. 8' ile parti programının belirlenmesi" diye bir kararı da yoktur.

Bu gerçeklere rağmen bu kesim parti programını Kom. Ek. 8 için aldıkları belli yazılardan hareketle belirlemişlerdir. Böylece Kongrenin iradesini bir kenara itip partiyi sıradan bir örgüt düşünyne düşürmeye kalkışmışlardır. Yada daha doğru bir ifade ile, gerçekte bir grup olan düzeylerini açığa vurarak, parti ile aralarındaki farkı ortaya koymuşlardır.

belirlediği "bölgesel" "it" olma ölçütünün görüşüne alınmayarak çiz - nemmiş bir yana; kuru... undan itibaren kongrenin yeniden toplanması - na kadar gerekli olan aylık süreyi, dolduramış olması dahi görüşüne alınmamıştır.

Bu durumda ODİB adına belirlenen bu delegelik hakkının ve 3. genel kongrede ki temsil, yasal bir temsil olmayacağı, bu organia yer alan parti üyelerinin iradelerini, ancak 3. kongrenin onayladığı ölçüler i - çerisinde temsiledebilecekleri de orta yerde dir.

E-Ş. Doğan isimli program önerisini benimsemeyen kongre delegeleri bazı parti örgütlerinin, yada örgüt soruallularının görevlerine son v - rilmesi yolu ile de tasfiye edilmek istenmektedir.

...il örgütü adına görevli olan ...'nin, MK kararı ile geçici ola - rak görev alanı dışında bulunması delegelikten alınmasına gerekçe ola - rak gösterilmektedir.

3. genel kongre sonrası, ilk MK toplantısı ile çalışmalarına son v - rilmiş olan PEÖ'nün kongreye gönderdiği delegeler hakkında da "delegeli - ğini" yitirdiği "kararı (PB çoğunluk kararı) alınmıştır. vb.

F-Diyer yandan, çeşitli bölgesel örgütlerin üye sayıları arttırıla - rak da delegelerinde (Ş. Doğan program taslağıni destekleyen yeni delegeler elde edilip) değişime gidilmeye çalışmaktadırlar.

Örneğin: APÖ'nün üye sayısı iki yeni üye ile arttırılıp, böylece bu örgütün delegeler sayısı birden ikiye çıkarılmıştır. Bu durum yurt dışı delegelerinin kongreye çağrılmasından "sorumlu" olan PB'da karara (!) bağlanmıştır. (Çoğunluk kararı.)

Halbuki 3. genel kongre, yukarıda aktardığımız yeniden toplanma ölç - ülleri içerisinde "üye sayısındaki artışa göre delegeliklerin yeniden belirlenmesi" gibi (taraf tutumu ile delegelik kazanmaya meydan vere - cek) bir ölçüte yer vermemiştir.

Nitekim, süskonusu... örgütü MK çoğunluk kararı ile kaydedilen üye - lerden birtanesi o örgüt ile fiilen ilişkisi geçecek, dolayısıyla dele - ğe seçiminde; ne o, örgüt üyelerinin iradesini temsiledebilecek, ne de örgüt üyeleri onun iradesini temsiledebilecek koşullara sahip olma - dıkları halde üye gösterilmiştir. Ki bu çabalar, kongrenin bu yöneliği ni doğrulamaktadır.

Ya da, yine aynı örgüte kabul edilen diğer üyenin PB'ce onaylanma - sında da; yurt dışı ortamında üyeliye girişte aranacak hususlar gös - tünde bulundurulmamıştır.

Bu durum karşısında bisleri:

PB ve ÖB çoğunluk kararlarıyla, 3. kongrenin iradesine rağmen ger - çekleştirilmeye çalışılan delegeler bileşimini bozmaya yönelik bu tasfi - ye girişimlerine karşı olduğumuzu,

Bu yöntemlerle ilan edilecek tüm tasfiyelerin ve belirlenecek yeni delegelerin gayri resmi olup, kongre iradesinin temsilde yer alana - yacaklarını açıkça belirtiyoruz.

"MK çoğunluğuna", yukarıda kısaca özetlediğimiz grupçu, tasfiyeci girişim ve propagandalarının partide yolvereceği yıkım, ve hatta düş - man karşısında oluşturduğu ve oluşturacağı zayıflıklar hatırlatılıp, bu tutumlardan vazgeçmeleri belirtilmiştir. (gerek MK, gerekse de böl - gesel örgütlerde yer alan çeşitli yoldaşlarca.)

KKP MK adına çoğunluk kararıyla hayata geçirilmek istenen özelliğ 1. belirttikimiz bu özelliğ, parti tabanının büyük çoğunluğunu karşısına bulmuştur. Bu durum KKP MK çoğunluğunu, gerek KKP'olagan üstü kongresinin düzenlenmesinden, gerekse birleşik 3. genel kongrenin ta- maslanmasından da geri durarak Kom. Ek. 8'de yayınlanmasın planlanan ta- bandan gelen seçilmiş belgelerden ayrılmış olarak 3. Doğan'ın prog- ram önerisini destekleyenleri yayınlayıp program tartışmalarını so- nuçlandırmaya meylettiğiştir.

Kaldı ki kongre ortamına rağmen alınmış olan "KKP programının tar- tışılacağı" kararını demokratik merkezîyetçiliğin hiç bir ilkesi - ne göre izahetmenin de olanacağı yoktur.

Bizler KKP MK adına çoğunluk kararıyla hayata geçirilmeye çalışı- lan bu tasfiye tutumuna yabancı değiliz. Birleşik 3. kongre delegeleri olarak bu tutuma, ("program taslağının" kabulü halinde aynı parti çatısı altında çalışmaya başlıyoruz) 3. genel kongre de de yüz yü- se geldik. 3. Genel kongrenin bertaraf ettiği bu tutum şimdi (KKP'e yö- nelik olarak) bu biçim altında yeniden hayata geçirilmek istenmekte- dir. Ki partimizi bir bölünmeyle yüz yüze getirmek isteyen bu yöneli- ğe şiddetle karşı olduğumuzu belirterek...

a-) KKP MK'nın söz konusu temel gerekçe etrafında düzenlenen kong- resinin yasal bir kongre olmayacağını, partiyi temsil edemeyeceğini, bir kesimin kongresine dönüşeceğini, böylece birleşik 3. genel kongre- nin iradesinin dışına düştüğünü;

b-) KKP programı üzerine 3. genel kongrenin tartışma kararını çiğne- yerek tartışma yasağı getirilemeyeceğini;

c-) 3. genel kongrenin kararı ışığında tartışmalara KKP'den katıl- mış olan tüm delegelerin 3. genel kongrenin "yeniden toplanmasını" belirlenen örgütleri içerisinde davranışlarını ve 3. genel kongreyi temsil edecek yasal delegeler olduklarını;

d-) Eğer bir kongre toplanacak idi ise, bunun ancak 3. genel kongre- nin iradesi dahilinde düzenlenebileceğini, o nedenle bu kongrede be- lirlecek yeni delegelerin 3. genel kongrede yasal temsilciler olma- yacaklarını belirtiyor, açıklıyor.

D-Ayrıca yine söz konusu örgütlere göre "kongrenin yeniden toplanma- sından 6 ay önce parti yapısına dahil edilen bölgesel örgütler varsa" ancak bunların delege sistemine dahil edilebilecekleri belirlenerek delege sisteminin değiştirilemeyeceği karara bağlanırsa da;

Bölgesel örgüt niteliğinde olmamasına rağmen iradelerini delege seçimlerinde belirlemiş üyelerden oluşturulan bazı yeni örgütlerde delege sistemine dahil edilerek, sistem değiştirilmek istenmektedir. Böylece kararsızlık tartışma ve ikna yönteminin dışında delege sayılar artırılarak "çoğunluk" elde edilmeye çalışılmaktadır.

Örneğin ODİB (... ihtisas bürosu), bir bölgesel örgüt olmasına rağ- men (kuruluş tarihi ...) delege sistemine dahil edilmiştir. Kaldı ki a- dı geçen örgüt yeni oluşturulan bölgesel bir örgüt niteliğinde olma- dığı gibi, üyeleri 3. genel kongre delege seçimlerinde iradelerini, söz ve oy hakkına sahip bir delege seçerek belirlemişlerdir. Ayrıca iki ü- yesi de söz hakkına sahip delege olarak halen delege sistemine dahil- diler.

Diğer yandan, yayınladıkları Ek. 8'de yer verdikleri yazılar da par- ti tabanından gelen yazıların tümünü temsil etmemektedir. Parti taba- nından gelen yazıların tümü, haziran 1986 sonunda yapılacak olan ö- rgütlenme bürosu toplantısında biriktirilecekti. Bu toplantıya katıl- mayarak ayrılık ilan ettiler. Bir önceki örgütlenme bürosu toplantısı- na ise sadece 7 tane yazı gelmiştir. O nedenle ş u anda yayınladıkları yazılardan bu 7 yazının dışındakilerin hiç birisi Örgütlenme Bü- rosuna ulaşmış yazılar değildir. Ayrılık ilan etmelerinden sonra bir kesimden toplanadıkları yazılardır. Halbuki Örgütlenme Bürosuna gön- derilen ve ağırlıklı olarak KKP'den gelen yazılar halen Ö. B'nin ar- şivindedir.

Eldeki bu yazılar yayınlandığı saman görülecektir ki, parti üyele- rinin program taslağı'nı destekleme oranı % 8 değil % 50 civarında- dır. Ayrıca ayrılık öncesi ÖB'ye ulaştırılmak üzere iletilen (Avrupa ve bazı KKP örgütlerince) ve yayınlamadıkları raporlar da buna ekle- nirse, bu oran daha da büyücektir. Kaldı ki örgütlükleri oranların gerçek dışı olduğu sadece program taslağına destekleyen delege sayı- sı, parti üye sayısına oranlandığı zaman dahi görülür. Program tasla- ğını destekleyen delege sayısı parti üye sayısına oranlandığı zaman bu oran % 15'i bulmaktadır. Ki bu karşılaştıra- bile söz konusu savu- nunun ne kadar gerçek dışı olduğunu ortaya koymaktadır. Örgütlükleri bu oranlar karşısında ş u soruyu sormak gerekmektedir. Madem ki eski program parti tabanında % 85 oranında bir destek görmektedir; o hal- de grupçu bir yöneliğ sürdürmese, yada başka bir ifade ile kong- reden çekilmesin ne gerek vardı?

Söz konusu bu kesimin ortaya attığı savlar bir yana, parti içersine de yeralabilmesi; III. Kongrenin iradesine, onun parti programının be- lirlemlerinden tespit ettiği yönetime uymasını gerektirmektedir.

III. Kongrenin iradesi dışına çıkıp kendi dar grubunun kongresini örgütlemeye çalışarak partimizin iradesini temsil etmek mümkün değil- dir.

Özetle belirtmek olursak:

o MK'dan asırlık olarak ayrılmış olan bu kesimin savunduğu poli- tik çizgi partimizin II. Kongre kararları uyarınca "sol ve sekte" bir çizgi olarak belirlenmiştir. Birleşik III. Genel Kongre de "prog- ram taslağı'nı savunan TKP ve KKP delegelerinden oluşan kongre ço-ğunluğunca asırlık partimizin ulaştığı ideolojik-politik düzlemi- gerisinde kalmıştır. Köklerini parti öncesi küçük burjuva devrimci- ğimizden alan "sol ve sekte" bir içeriye sahiptir.

o Ayrıca parti işleyişinde demokratik merkezîyetçiliğin gerisine düşmüştür. Ağırlıklı yönü ile parti öncesi örgüt düzenimize özgü gu- rup işleyişinin çeşitli öğelerini ve etkilerini üzerinden atamamış- tır. Partimizin kongre, plenum, vb. kolektif yetilerinin kararlarını çiğ- neyerek, işleyiş olarak grup düzenimizin örgüt liderliğini ön plan- da tutmak istemiştir.

o "sol"culuğun tipik bir göstergesi olarak ideolojik politik ko- nularla genel düzeyde kalan açıklamalardan öteye geçememek, çoğunluk la örgüle inememektedirler. Nitekim bu niteliklerinden dolayı hemen her konuda sürekli bir tartışma içerisinde dirler. Öncesini bir yana bırakırsa, yanlış 83'ten bu yana aldığımız dürt tartışma kararı da bu kesimin isteyi ile (oy çokluğu) alınmıştır. Buna rağmen partinin

TÜSTAV
TÜRKİYE SOSYAL TARİH ARAŞTIRMA VAKFI

1971 12 13
1971 12 13
1971 12 13

TKEP BİRLEŞİK III.GENEL KONGRE DELEGELERİNİN TUVURUSU

TKEP ve KKP;Organ,Uye ve Aday Uyelerini

Bizler aşağıda imzalarla bulunan TKEP birleşik 3.Kongre delegeler-i olarak,tüm TKEP ve KKP.Uye ve aday Uyelerine sesleniyor;3. Genel Kongreyi,dolayısıyla partimizi bir çıkışsızlık ve bölünme ile yüzü-zegetirmeye yönelik tasfiyeye-bölücü girişimler karşısında,yükümlü kıldığımız yetki ve sorumluluklardan hareketle açık tutumumuzu be-lirtiyoruz.

Bilişildiği gibi birleşik Uçunçü genel kongremiz gündemine:

Çeşitli Örgütsel,taktik konularda parti politikasının irdelenip belirlenmesinin yanı sıra,program konusundaki tartışmaların sonuca bağlanmasını da almıştı.Nevaz ki,kongreye sunulmuş olan program tas-lakları ve KKP Programı Üzerine benüz sonuçlandırma görüşmeleri bağ-lamadan kongre ertelenmiş;böylece TKEP ve KKP programlarının son bi-çimlerini almaları da kongre oturumlarının yeniden örgütlenmesine kalmıştı.

Ebette kongrenin gündeminde yer alan bu konuların çözümü ve yeni-den belirlenmesi,ançak onun iradesi ile gerçekleştirilebilir.Hangi biçim altında olursa olsun kongrenin iradesi dışında çözüm(!)aramaya kalkışan tüm tutumlar,parti birliğine zarar veren tutumlar,kalkışan tüm tutumlar,parti birliğine zarar veren bölücü tutumlardır.

Nitekim bu tür tutumlar kongre ortamında kendini açıkça ortaya koymuştur.

"MK çöçunluğu";kongrenin karşılıklı tartışma ve ikna temelinde "sol"yöneligleci aşan bir gelişim ve irade bütünlüğüne yönelmesiyle;kongre öncesi benimseyip-MK kararı ile bağlatıldığı"program tartışması ve karşılıklı ikna"yöntemini reddetti.Bu kende;"iki ayrı program tas-lagi iki ayrı parti demektir"diyerek,ayrı program taslakları üzerine tartışma olmayacağını(!)propaganda edip;kongreyi bir çıkışsızlığa,bö-lünmeye kadar sürüklemek istemişti.

Bu yönelişin bir parçası olarak,bağlamış olan gündem görüşmeleri-ne rağmen delege sisteminde değişiklik yapmaya yönelmiş,kongrenin katettiği gelişimi ve iradesini çığnemeğe çalışmıştı.

Kongre buna müsaade etmemiş.Kongre ortamında ayrılığı meşrulaştırmaya çalışarak;"ayrı program taslakları ayrı partiler demektir"biçi-minde propaganda yönelen bu peşin hükümlü bölücü tutuma 24 oya 8 cyla mahkumetmişti.(3.Kongre.15 ve 16 No'lu kararlar.)

Ertelenme ile yüz yüze gelindiğinde de sözkonusu açılıma,onun de-lege sistemini dahi değiştirmeye kalkışarak gerçekleştirmek istediği (kongrenin ve delege yoldaşlarının tasfiyesi/girişimlerine karşı,82et-le şu ölçüler içerisinde yeriden toplanabileceğini karara bağlamıştı.

"1" Kongre tarafından kabul edilen delege sistemi'nin"esas alınma"-ca"ğı değiştirilemeyeceği.

"2"Mevcut delegelerin yanısıra"kongrenin yeniden toplanmasından 6 ay önce parti yapısına dahil ediler bölgeel örgütler varsa bunlar"ın "delege sistemine dahiledile"bileceği.

"3" Bu madde kongrenin tatiledilmesinden sonra toplanan imzalarla iptal edilmiştir.

"4"Kongre delegelerinin her hangi bir şekilde telef olması halin-de sözkonusu parti örgütlerinin" delegelerini yenileyebileceği.

"5" 3.Kongrenin tatiledilmesine kadar kongre ortamına sunulmuş o-lan tüm belgelerin incelenmesi ve tartışılması ışığında,parti örgüt-leri'nin "istedikleri taktirde delegelerini değiştire"bilecekleri.

Birleşik 3.Kongrenin oturumlarına yeniden bağlanmasının belirlen-miş bu ölçülerine rağmen,kongreye ara verilmelerden sonraki gelişme-ler,sözkonusu eğilimin bölücü tutumlarını sürdürdüğünü ve çeşitli yönlemlerle kongreyi,kongre delegelerini tasfiye ederek kendi dar gü-rubunun kongresini(!)şşörgütlemeye yöneldiğini ortaya koymaktadır.

Bu yönelişin temel noktalarına işaret edersek:

A-3.Kongrenin ertelenmesinden sonraki gelişmeler ortaya koymakta-dır ki:

Birleşik 3.Kongre;kongre ortamında ayrılığı meşrulaştırmaya çalış-tan tutumu mahkumetip,kongreye sunulan belgelerin partililere ulaştı-rılması kararını alarak,"ikna"yöntemini sürdürdüğü halde;"MK çöçunlu-ğu" kongre sonrasında da bu tutumunu sürdürmüştür.Bunun bir ürünü o-larak,Kon.Ek.6'da yapılan tartışmalarda da (açılması daha 3.kongre öncesinde karara bağlanmış olan"sol komüniz"min öz eleştirisini ver-mek bir yana)savunusuna yönelip gerçek bir tartışma ve iknadan geri durmuştur.

Taktik bakımdan,cephe güçlerine proletarya diktatörlüğünün özgül biçimi olarak halk iktidarını şart koşan;ya da,

Örgütsel bakımdan yığın örgütlerine doğrudan parti görevi yükleye-bilen "sol"yaklaşımları;ve

Stratejik bakımdan da,yeni bir usulupla"baş çelişki temel çelişki demektir","devrim süreci iki aşamalı bütünsel bir süreç değildir"gi-bi aleni"sol" hataları program yönelişli olarak savunabilmiştir.

Böylece,"MK çöçunluğu"bu gün,içki sınıfı hareketine yaklaşımları -zın özeleştirici irdelenmesi denilerek,açılması daha 2.kongre de ve kongre sonrası plenumlarda karara bağlanan ve 3.Kongre de ayrılık noktası haline getirilmeye çalışıldığı"sol komünizm"yönelişini par-tide uzlaşmazlık ve bölünme noktası haline yükseltti.

o Eleştiri-öz eleştiri ilkesini özümseyememişlerdir. II. Kongremizin ve 83 MK Plenumumuzun özeleştiri kararlarını hayata geçirmedikleri gibi, bu kararlara ilişkin açık bir tutumları da olmamıştır. Leninist eleştiri-özeleştiri kavramının yerine sahip olunan yöneltiş "hata kabul etmez örgüt lidrliği" mantığıdır.

O dönemde muhalefet olan yoldaşların özeleştiri ve eleştirilerinde bu mantıklı eleştirilerden kaçınılmaz bir yoruma tabi tutmuş, ve onlardan "günah savma" boyutunda bir tutum beklemişlerdir.

o Bu kesim, bu eksiklikleri ile partimizin (örgüt döneminde) bu ya na) temel politik perspektiflerinden olan "siyasi birlik" i hayata geçirecek düzeyin gerisindeydi. Gerçekleştirilmeye yöneldiğimiz tüm siyasi birlikteliklerimizden bu yeterlilik gözlemek mümkündür.

Son olarak 1983 MK Plenumumuz, II. Kongremizin siyasi birlik kararından, "sol ve sektör" politik çizgimizin özeleştirisinden ve aynı dönemde TKP'nin İ. Y. Y. Mustafa Suphu Tesliyle ulaştığı ileri" düzeyden hareket ederek bu parti ile aynı politik hatta birleşme kararı almıştır. Böylece nesnel bir zemin üzerinde TKP'ye "siyasi birlik çağrısı" yapılmıştır.

Bu kesim ise başlangıçta 83 MK Plenum kararlarından hareketle partimizin yaptığı bu çağrıya rağmen; daha sonra parti hattına ilişkin özeleştiri kararından geri durup, İ. Y. Y. Mustafa Suphu tesli ortaya koyduğu hatta "oportünizm" olarak değerlendirenler, partisi siyasi birlik konusunda bir çıkışsızlıkla yüz yüze getirmiştir. Sonuç olarak TKP'ye yönelik siyasi birlik politikamız, herhangi ideolojik-politik nesnel bir zemine dayanmayan, samimiyetten uzak politik bir manevra niteliğine dönüşmüştür. Nitekim politik çizgilerindeki bu dengersizliği TKP'yi suçlayarak örtülmeye kalkışmışlar, "TKP'nin birlik çağrılarımıza uzun süre yanıt vermediği" biçiminde sipekli lafif tutumlara yöneltmişlerdir. Halbuki, bizim tek yanlı birlik çağrılarımıza rağmen, TKP'si siyasi birliğe ilkel bir biçimde yaklaşmıştır. Siyasi birlik konusunda tutumumuzu göden geçirmemiz gerektiğini ne işaret etmiştir.

Halbuki plenumumuzun siyasi birlik kararıyla, bu kesimin bu gün sürdüğü birlik politikası arasında muhteva olarak bir benzerlik yoktur.

Anlaşılacağı üzere bu kesim; partimizin, III. Genel kongresinin eğilimini, düzeyini temsilede bilecek konuların gerisindeydi. Sökonusu ayrılık duyurularında da parti programının belirlenmesi gibi önemli bir görevi ortadan kaldırıp, onu genelle hitabeden bir görev olmaktan çıkarmıştır. Muhalefeti dışlayarak eski program çizgisi etrafında (TKEP ve KKP'nin birleşik merkezî yapısını yeniden örgütlemek" gibi, ancak bir kesime hitabeden fraksiyon yönelişini benimsenmiştir.

Türkiye işçi sınıfı gerek tarihsel gerekse dönemsel bakımdan birliğe daha fazla ihtiyaç duyduğu koşullardan geçmektedir. Böyle bir ortamda parti birliğinin temel eksenlerinden olan Demokratik Merkezîyetçiliğin korunması ve yükseltilmesi daha büyük önem taşımaktadır. "Partinin tartışma kulübüne dönüşürülmesi" gibi kendi fraksiyon tutumlarının ürünü olan bu özürlü Demokratik Merkezîyetçiliği bir kenara savuran, ona tahammül edemeyen bu anlayışa karşı tüm parti üyelerimiz kararlı ve ilkel tutumlarını daha da yükseltmelidirler. Partimizin önünde her hangi bir fraksiyonun geliştirilmesi gibi manevracı bir hedef yoktur ve olamaz. II. Kongre kararları uyarınca siyasi birlik konusunda ileri ve ilkel bir adım atmıştır. İnci sınıfı

TKEP birleşik 3. genel kongresine KKEP'nin temsilen gönderilen ve program tartışmalarına katılmış olan delegelerin "değiştirilmesi" gerektirir. "Eğilimindedir. KKP MK'sının mantığına göre bu delegeler; TKEP programını tartışarak KKP programına, MK ve kongre kararlarına ters düşmüşlerdir. (1) Çünkü "KKEP programı" ile "TKEP programı aynı ilkesel temellere dayanmaktadır.

O nedenle de güya: 3. genel kongre de TKEP programını tartışarak "KKEP programını" da tartışmış ve PKKK 2. kongre kararlarına ters düşmüş olmaktadır. Alınan kongre kararına rağmen KKP programının tartışılacağına ilişkin bir yasa çıkartılmıştır.

Evvelce belirtilen ki: KKEP MK'sının aldığı bu kararda dile getirilen her iki parti programının aynı ilkesel temellere dayandığı te piti doğrudur. Bu durum nedeniyle birisinin tartışılabilir durumda olması diğeri de tartışılabilir duruma sokmaktadır. Birisi üzerine alınan "tartışılmasın" kararı diğeri de tartışılmasını engellemektedir. O nedenle KKEP programı üzerine tartışma yasağı koymak, birleşik 3. genel kongrenin gündemine aldığı tartışma kararını çiğnemektir.

Oysa 3. genel kongrenin her iki parti delegelerince benimsenmiş olan program konusunda tartışma kararı, ("KKEP programının neticelendirilmesini de" aynı bir alt madde olarak gündeme almıştır.) vardır.

Bu duruma rağmen KKP MK'sının aldığı tartışma yasağı nedeni ile herhangi bir KKP delegesi, üyesi yada örgütü: a) (KKP programı ile onun "temel ilkeleri" ile çelişmek için) TKEP programı üzerine eleştireci görüş belirtmeyeceği gibi,

b) Birleşik genel kongreye katılacak KKP delegelerinin yeniden belirlenmesi halinde de, her halükarda, ancak Ş. Doğan imzalı program taslak önerisini benimsen delegeleri seçebileceklerdir.

Yani 3. genel kongre "tüm delegelerin iradesi ve tartışması ışığında" diyerek program "düzenleme önerisini" benimsen bir delegenin parti örgütlerine değiştirilmesine imkan sağladığı halde KKP MK'sı program üzerine tartışma yasağı koyarak, bir yandan aynı ilkesel temellerde olan TKEP program yönelişinin eleştirisini de yasaklayıp; böylece, KKP delegelerinden 3. kongrenin tartışma kararına göre davranıp TKEP program yönelişini değiştirenleri, "KKP programına ters düşmekle, parti dışına itilmekle" suçlayıp tasfiyeye yönelirken; diğer yandan da, yalnızca Ş. Doğan imzalı program taslağını benimsen delegelerin oluşan bir "olağanüstü kongre" örgütlemeye yönelmiştir.

Sonuç olarak KKP MK'sı; 3. genel kongrenin iradesi ve yönelişi ışığında KKP programı üzerine tartışma kararı almakla yüz yüze olduğu haldе, o doğrultuda davranmayıp program üzerine tartışma yasağı koyarak:

a- Birleşik 3. genel kongrenin iradesini çiğnemıştır.

b- Ayrıca TKEP programı üzerine tartışmaları, KKP programı temelinde çözümlemeye kalkışarak da, iki parti arasındaki ilişkileri düzensizleyen ve henüz yürürlükte olan tüzüğü çiğnemıştır. Halbuki mevcut tüzüksel işleyişimize göre, KKP programının tartışılması ve sonuçlandırılması, TKEP programının tartışılması ve sonuçlandırılması ışığında gerçekleştirebiliriz.

c- 3. genel kongrenin iradesi ve kararları doğrultusunda tartışmalarla katılmış olan KKP delegelerini; KKP kongre kararlarına ve programına ters (1) düşmekle suçlayarak tasfiyeye yöneldiği gibi;

d- 3. genel kongrenin tartışma kararı ışığında tartışmalara girmek

TKEP MERKEZ KOMİTESİ'NİN TUM PARTİ ÖRGÜTLERİNE II. GENEL KONGRE ÇAĞIRISI

TKEP Merkez Komitesi, Ağustos ayında yaptığı toplantıda 2. Parti Kongresini toplantıya çağırması kararlaştırmıştır. MK'nın konuyla ilgili kararı şu şekildedir: "MK, mevcut siyasal gelişmelerin varlığı boyutları, faşist diktatörlüğe karşı mücadele ve yeniden örgütlenme görevlerine ve Partimizin içinden geçtiği süreçte geliştirdiği birlikim ve tecrübelerine bağlı olarak, Parti 2. Kongresini toplantıya çağırması ve bunun gerektirdiği hazırlık görevlerini üstlenmeyi kararlaştırır."

Partimizin 1. Kongresinin üzerinden henüz, tüzükte iki kongre arasındaki normal süre olarak belirtilen iki yıl geçmemiştir. Öte yandan içinde bulunduğumuz zorlu koşullar, faşizmin partimize yönelttiği saldırılar ve polis takibi Kongre toplamayı oldukça riskli bir görev durumuna sokmaktadır. İki kongre arasındaki normal sürenin henüz dolmaması bir yana, tüzük bu gibi durumlarda MK'ya, bu iki yıllık normal süreyi uzatma yetkisi de vermektedir.

Ne varki, 2. Kongrenin toplanmasını zorunlu kılan ve acil bir ihtiyaç haline getiren böyle önemli gelişmeler vardır ki MK hem normal iki yıllık sürenin dolmasını beklememeyi hem de kongre toplananın beraberinde getireceği riskleri göze almayı kararlaştırmış bulunmaktadır. Ölkemizdeki siyasal gelişmeler ve bunların partimize yüklediği görevler; işçi sınıfının, Türkiye komünist hareketinin önündeki belirtileri ortaya çıkırmaya başlayan yeni tarihsel süreç; kendisinden daha ileri sonuçlar ve sentezler çıkarılması gereken partimizin politik ve örgütsel tecrübe birikimi ancak 2. Kongre tarafından gereken önemde ve en sağlıklı şekilde değerlendirilebilir. Gelişmelerin partimize yüklediği sorumluluklar ve görevler ancak 2. Kongre tarafından bilimsel ifadelerle bütün partimize mal edilebilir. Partimizin ideolojik, politik ve örgütsel bolşevikleşme sürecinin yeni ve güçlü bir ivme kazanması 2. Kongreye bağlı bulunmaktadır. Kısacası neresinden bakılırsa bakılsın 2. Kongrenin toplanması gündemimizdeki en ivedi görevdir.

Açıktır ki 2. Kongre, yalnızca ve esas olarak TKEP'nin kendi iç örgütsel yaşamının ortaya çıkardığı sorunları ele alan ve bunlara çözümler getiren dar kapsamlı bir örgüt toplantısı olmayacaktır. Aksine, katettiğimiz mesafeden ve geldiğimiz mevcut aşamadan sonra, sınıfın filili öncülüğünü üstlenme yolunda ilerlemek ve sınıf savaşının diyalektik akışı üzerinde sürekli olarak öngörülüş ve bilimsel bir yaklaşıma sahip olmak zorunda olan partimizin, bütün önemli toplantıları, sınıf savaşının ön plana çıkardığı can alıcı sorunların ele alındığı, çözümlendiği, partinin politik ve örgütsel görevlerinin, devindirici rolünün belirlendiği platformlar olacaktır. Tersi bir yaklaşım 2. kongreyi bir tür "devrimci bürokrasi"nin, içeriği boşaltılmış "parti içi demokrasi"nin dar sınırlarını pek aşmayan bir çerçeveye hapsedmek olur.

MK'nın ele alması için önerdiği konuların içeriği ve zenginliği, 2. Kongrenin bu duruma düşmecesinin, aksine sınıf savaşına yön vermeyi amaçlayan bir partinin bu fonksiyonuna yarışır bir ileri düzeyi yansıtacağına en iyi kanıttır. Kaldiki MK'nın önerileri yalnız kendi eğilimlerini ve düşüncelerini de yansıtmamaktadır. Bu önerilerin ağırlıklı kısmı, bugün parti örgütlerimizin pek çoğunun bilince çıkardığı ve çözüm bekleyen olgunlaşmış sorunları ilgilidir.

2. Kongre; sınıf savaşının, işçi sınıfı hareketinin gelişim seyrinin ve komünist hareketin tarihsel evriminin nasıl bir konağında toplanıyor? Bu konak nelerle gebe dir? Hangi olumsuzlukları ve hangi elverişli koşulları beraberinde getirmektedir. 2. Kongremizin hakkını verebilmek, bütün bu konalarda kesin bir bilincin açıklığına sahip olmakla mümkündür. Kongre hazırlık çalışmalarını ve kongreyi, nispeten dar bir çerçeveye hapsedmemenin güvencesi konuya böylesine geniş bir perspektiften yaklaşmaktır.

Bu nedenle, MK, "Türkiye proletaryasının, komünist hareketin ve Partimizin gelişim sürecinin önündeki yeni dönem ve 2. Kongrenin önemi" konusunu ele alan bir tarihsel gerekçenin 2. Kongre çağırısında yer almasını kararlaştırmıştır. Bütün yoldaşlar 2. Kongreye daha geniş ve asil gerekli olan perspektiflerden bakabilmek için konunun bu yönüne derin bir ilgi göstermek zorundadırlar.

İYİ BİR KONGRE HAZIRLIK ÇALIŞMASI VE SÜRECİ, 2. Kongremizin verimli bir düzeyde katılacaktır. Hatta, kongrenin kendisinden beklenen tarihi görevi layıkıyla yerine getirmesi amacıyla 2. Kongreye gösterilen ilgiye, örgansal ve kişisel katılıma, sistemli ve örgütlü bir kongre hazırlık çalışmasına bağlıdır. MK, 2. Kongrenin hazırlık aşamasını ileri belirtili bir süreyi on sürmektedir. Bütün parti örgütlerinin görevi; bu süreyi en randımanlı şekilde değerlendirmektir.

2. Kongre sonuçları atasılan, sentezlere varılan bir platform olacaktır. Bunun için gerekli birikim ve olgunlaşma, tezler, karar tasarıları, öneriler vb. biçimde önceden sağlanmalıdır. İlti amaçları: Bütün parti örgütleri, MK'nın çağırısını, bu çağırıda yer alan gerekçeleri ve kongrenin gündeminde yer almak üzere önerilen konuları titizlikle incelemeli ve bütün bunlar üzerinde örgütlü bir tartışma sürdürmelidirler.

2. MK'nın önerdiği konuların 2. Kongrede ne şekilde çözüme kavuşturulması gerektiğine dair görüşlerini, önerilerini, tezlerini veya karar tasarılarını MK'ya iletmelidirler.

3. 2. Kongrede ele alınacak öneme sahip olduğu halde, MK'nın önerilerinde dikkate alınmayan ya da gözden kaçan konuların kongre gündeminde yer alması için gerektiğinde yeni önerilerde bu

lanmamalıdır. Bu önerilerin yalnızca ideolojik, politik konularda veya genellik özelliği olan örgütsel sorunlarla ilgili olarak yapılabileceği sanılmamalıdır. Aksine bütün yoldaşlar kendi çalışma alanlarından çıkardıkları ve bütün partiyi mal edilecek veya azından Kongrede dikkate alınacak bir öneme sahip görüşleri tecrübeleri M. Komitesine rapor etmelidirler.

4- Bütün yoldaşlar, kendileri için en elverişli gördükleri, kendilerinin en fazla iddia ve birikime sahip oldukları konulardan her hangi birinde 2. Kongreye mutlaka örgütsel ya da kişisel katılım sağlamayı ilke edinmelidirler. Kongre gündeminde her yoldaşa bu olanışı verecek bir zenginlik vardır. Katılım, delegelerin kişisel katılımının çerçevesini aşmış olucudur. 2. KONGRE PARTİ KOLLEKTİVİTESİNİ DAHA TAM BİÇİMDE TEMSİL ETMİŞ OLACAKTIR.

Kısacası, şu anda bütün yoldaşların görevi: ÖRGÜTLÜ VE SİSTEMLİ BİR KONGRE HAZIRLIK ÇALIŞMASINA GİRİŞMEKTİR. Bu amaçla Merkez Komitesiyle sıkı bir diyalog içinde olmalıdır.

2. KONGRENİN TARİHSEL YERİ VE ÖNEMİ

Siyasal akımlar ve partiler; ancak tarihsel, toplumsal, ekonomik ve siyasal koşullar tarafından kendilerine önemli işlevler yüklenmişse yasama, gelişme ve geleceğe damga vurma şansına ve olanına sahiptirler. Aksi halde süreç içinde etkisizleşir ve giderek siyasal alandan silinir.

Çok önemli bir diğer nokta da bu işlevlerin, sadece gelişmelerin etkisiyle, olayların sürüklemesiyle değil; bilinci olarak kavranılması ve üstlenilmesidir. Bu başarıya giden yolu bir kat daha kısaltır. Bu da yatzmaz. Üstlenilen işlevleri başarıyla yerine getirmek için elverişli koşulları, momentleri iyi değerlendirmek gerekir.

Türkiye Komünist hareketinin, tarihsel gelişim çizgisini gözden geçirmek, bunun içinde Partimizin ve şimdi onun İkinci Kongresinin yerini belirlemek, en başta bu açıdan gerekli ve zorunludur. 2. Kongrenin tarihsel öneminin, temsil etmesi gereken düzeyin hiç bir abartmaya ya da küçümsemeye meydan vermeden ortaya konulması, bu konudaki değerlendirmenin objektiflik ölçüsüne bağlıdır.

Komünistler doğanın ve toplumun işlişli yasalarını kavraması insanları olarak geleceğin temsilcisidirler. Toplumu ve dünyayı değiştirmek görevi ve eylemi sürekli olarak geleceği bakmayı, değişimin ve toplumsal, tarihsel ilerlemenin yönünü titizlikle saptamayı gerektirir. Ancak komünistlerin gelecek üzerindeki görüşleri ve iddiaları soyut bir tasarımcılığın ürünü değildir. Geleceğe yönelik eylemler ve görevler doğrudan doğruya geçmişin ve onun uzantısı olan şimdiki durumun bıraktığı malzemeden, tasdidiği değişim potansiyelinden çıkar. Geleceğe yönelik çabaların yönelimini ve niteliğini iyi belirlemenin yolu, değiştirilecek bütün gelişmelerini, iç evrim çizgisini iyi bilmektir.

Komünist hareketin tarihsel gelişim çizgisinin incelenmesi ikinci olarak bu açıdan gereklidir. Geleceğe yönelik amacımız; ideolojik, politik ve örgütsel bakımdan bolşevikleşmiş, proletaryanın fiili önderliğini ve güvenini kazanmış, gündemde olan devrim aşaması üzerinde proletarya hegemonyasını sahip olduğu etkinliklerle garantilemiş bir Komünist Partisi düzeyine ulaşmaktır. Ancak bu amaca ulaşabilmek için belli ön koşullar, kısa ya da uzun bir süreç gerekir. İrademizin içindeki ekonomik, toplumsal ve siyasal koşulların, amaca ulaşmayı sağlayacak bir elverişlilik kazanması için bir yarıdır. Komünist hareketin bizzat kendi iç evrimi, yetkinleşmesi, sağlamlaşması, gelişmesi zorunlu olan basamaklardan geçerek tecrübe birikimi sağlanması ise konunun diğer yarıdır.

Kaldırı bu iki yan her zaman at başı gitmez. Bazen biri, bazen diğeri öne geçip bir diğerini beklemek zorunda kalabilir. İşte, bütün bu nedenlerden dolayı, TKEP 2. Kongresinin tarihsel rolünü ve önemini açığa çıkarmak için Türkiye Komünist hareketinin tarihsel gelişim çizgisini gözden geçirmek zorundadır.

Kendi dışındaki ekonomik, toplumsal ve siyasal koşullarla ilişki içinde olmak kaydıyla, Türkiye Komünist hareketinin tarihsel gelişimi dört evreye ayrılarak incelenebilir: 1- TKP'nin kuruluşu ve bunu izleyen ilikidasyon dönemi; 2- 1960'larla birlikte başlayıp, TİP, DEV-GENÇ, THKO ve THKP-C gibi hareketlerin ortaya çıkışıyla devam eden ve 12 Mart sırasında noktalanmış dönem. Bir bakıma hareketin yeniden doğuş dönemi; 3- 12 Mart'tan itibaren günümüze kadar gelen dönem. Bir bakıma hareketin gençlik dönemi; 4- Belirtileri ortaya çıkıyaya başlayan ve şimdilerde içerisinde girdiğimiz yeni dönem. Bir bakıma komünist hareketin olgunlaşma ve yetkinleşme dönemi.

1. Dönem

TKP'nin kuruluşuna, Etkim devriminin bütün dünyada yarattığı devrimci coşkunun, Komünist Enternasyonal'in sağladığı desteğin büyük bir etkisi olmuştur. Kurtuluş savaşının ilk yıllarında burjuvazinin siyasal bakımdan henüz güçsüz oluşu da TKP'nin örgütlenmesini kolaylaştıran bir diğer faktördür.

Fakat bir komünist partinin gelişmesi, etkisini yayması ve gelişmelere damgasını vurması için nesnel koşullar henüz çok elverişsizdir. Kapitalizme özgü sosyo-ekonomik koşullar ve sınıflar tam anlamıyla oluşmamıştır. İşçi sınıfı ancak yeni oluşum halindedir ve modern sanayi proletaryası durumunda değildir.

Komünist hareketin o dönemdeki tarihsel rolü; henüz siyasal iktidarını pekiştirmemiş olan burjuvazinin güçsüzlüğünden yararlanarak etkinliğini genişletmek, Kurtuluş Savaşının anti-emperyalist içeriğini derinleştirmek ve burjuva devriminin bir toprak devrimine dönüşmesini sağlamak cılabildir. Bunun dışında, işçi sınıfının anti-emperyalist mücadelenin önderliğini ele geçirmesinin nesnel koşulları yoktur.

Ancak, TKP daha işin başından beri yediği darbelerle lider kadrosunu kaybettikten az çok olanakları olan bu rolü de cınyayamadı. İktidarı ve Kurtuluş Savaşının önderliğinin dizginlerini ele geçiren Kemalistler saltanatı son vererek, ülkeyi evrimci kapitalist gelişme yoluna soktular. Kemalistler evrimci bir kapitalist gelişme ve feodalizmin bu yoldan tasfiyesi için elden gelen bütün çabayı harcıyorlardı. Bu yol emekçi kitleler için ve özellikle köylülük için sancılı bir yol olsa da tarihsel ilerleme ve toplumu ileriyeye doğru devindirme yoluydu.

Komünist hareketin Kurtuluş savaşını izleyen yıllarda etkisizleşip çilizlaşmasının bir diğer nedeni de budur. Çünkü burjuvazinin izlediği yol, burjuva demokratik devrimin sosyalist devrime dönüştürülmesi gibi o zamanın koşullarında geçerli olan tarihsel konakı giderek ortadan kaldırıyordu. Aynı şekilde, Kemalistler, başlangıç dönemlerinde Komünist hareketin en önemli rezervlerinden biri olan aydın tabakayı da başlattıkları "kadro hareketi" ile büyük ölçüde yarılarına çekiyorlardı. Bu da hareketin gelişimini engelleyen bir diğer olumsuz faktördü.

Kurtuluş savaşı sırasında doğan olanaklar yitirildikten sonra, bu dönemde Komünist hareketten fazla şey beklemek bütün bu nedenlerden dolayı doğru değildir. TKP'nin rolü ülkenin girdiği yol nedeniyle, kapitalist gelişme ilerledikçe, kapitalizme özgü sosyo-ekonomik koşullar ve sınıfsal yapı olgunlaştıkça artacaktır. Bir süre ancak kaplumbağa hızıyla ilerleme sağlanabilir.

Fakat, hareketin subjektif eksikleri nedeniyle bu da olmadı. İlk önce tam bir kısırlaşmaya girdi ve bunu TKP'nin iktidarı edilemesi izledi. Böylece bir bölü dönem başladı. Bu yüzden Komünist Partinin örgütlenmesi ve etkinliğini artırması için gittikçe olgunlaşan koşullar zamanında ve bu koşulların oluşmasına paralel olarak değerlendirilemediği gibi, TKP'nin geleneklerinin ve tecrübelerinin geliştirilerek bir sonraki kuşağa aktarılması mümkün olamamıştır. Türkiye Komünist hareketi bir yeniden doğuşu yaşamaya mecbur kılınmıştır.

2. Dönem

1960'larda başlayan 2. dönemde, 1. dönemdeki tersine bir durum söz konusudur. Ekonomik, toplumsal koşulların bir süreden beri, Komünist Partisinin etkin olarak rol oynayacağı bir olgunluğa erişmesine karşılık, subjektifite ve örgütlenme planında ise geriden başlamak zorunluluğu bulunmaktadır. Bir mirasın, ideolojik, politik, örgütsel ve kadrosal birikimin üzerine basarak yükselmek ve böylece daha önce yaşanmış aşamalara ve geçilmiş basamaklara bir daha uğramamak gibi bir olanak yoktur.

İşte bu yüzden dönem, yeniden doğuş dönemidir. TKP'nin başlangıçtaki çizgisinin ideolojik, politik ve örgütlenme alanlarında güçlendirilmiş bir birikim halinde taşınanmasının kaçınılmaz bir sonucu olarak işe esas olarak sıfırdan başlanmıştır. Ayrıca hareketin yeniden akslenilmesi ve merkezileşmesi de TKP'den kalan kadroların etrafında olamamıştır.

Komünist hareket açısından bu dönem, bu nedenden dolayı el yordamıyla yürüme ve arayış dönemi olmuştur.

Bu arayış, ilk önce TİP'i ortaya çıkardı. Komünist hareketin kendisini yeniden üretebilmesi için, TİP'te somutlaşan oportünizm ve legal marksizim ilk kalıf noktası olmuştur. TİP geçici bir süre toplumun bütün demokratik birikimin toplamak sonra da dağıtmaktan öteye bir şey yapmadı. TİP devrimci hareketin arayış halinde yolunu bulması nedeniyle ortaya çıkmış bir konaktır. Yoksa TİP türünden bir hareketin, Türkiye koşullarında zorunlu bir durak olması gibi bir durumdan bahsedilemez. Eğer devrimci hareket ise büyük ölçüde sıfırdan başlamak zorunda olmasaydı uluslararası işçi sınıfı hareketinin çoktandır tarihsel arşiv hanesine kaydettiği, 2 Enternasyonal partilerinin legalizmini, tipik parlamenter muhalefet partisi anlayışını ve örgütlenme tarzını kötü biçimde taklit eden bir partinin, Leninist tipte bir partiye giden yolda uğranılması gereken bir konak olmasına gerek kalmayacaktır.

Türkiye'nin ortamlı militan, mücadelacı örgütler ve bir devrim partisi talep ediyordu. TİP ise bunların tam tersi ve pasifizm egemendi. Bu nedenle TİP hızla asıldı ve kısa sürede etkisiz kılındı. Ama TİP, Leninist bir parti hedefine doğru bilinci olarak asılmıştı. TİP'in asılışında bilinci bir yöneltisten çok, TİP'e duyulan tepki, ihtiyaçlara cevap verememesi, legalizmin ve pasifizmin çıkar yol olmadığının görülmesi etkili olmuştur.

Arayış durumunun devam etmesi ve TİP'e duyulan tepki kaçınılmaz olarak "sol" hareketlerin ortaya çıkmasına yol açtı. THKO ve THKP-C. Bu iki hareket Leninist tipte bir partinin nüvesi olmaktan çok uzaktılar. Bu hareketler esas olarak bir süreden beri parti rolü oynamaya başlayan ve TİP'i etkisizleştiren gençlik hareketinden, DEV-GENÇ'ten kaynaklanırlardı. "sol" konumlarına karşılık Türkiye'de bir süreden beri süregelen bir kısır döngüyü kırarak yeni bir çığır açmışlardır. Burjuva cazeteli sol muhalefet anlayışına son vermiş, zor ve illegaliteyi benimseyerek düzenden, burjuvaziden ideolojik ve örgütsel kopuşun yolunu açmışlardır. Böylece, Leninist bir parti için bir bakıma kadro yaratmış görevi görmüş ve Leninist bir partinin dayanabileceği bir kuşağın yetişmesini sağlamışlardır.

Bu hareketlerin ortaya çıkışından sonra mücadelacı örgüt fikri iyice yer almıştır. Fakat örgütlenmede ortaya konulan düzey lider kahramanlığına duyulan hayranlığın yaratıldığı çekimi pek aşamamıştır. 12 Mart döneminde devrim hareketi, siyasi iktidarı kavşak için bu "sol" hareketlerin de yetmediğini yasayarak görmüş ve bir sonraki dönemde daha üst düzeyde ve nispeten daha birinci bir yöneltişine icine girmiştir.

Devrimci hareketin yeniden işe konulmasının yol açtığı olumsuzlukları bir kenara bırakacak olursak, komünist hareketin içinde bulunduğu durum, büyük ölçüde bu dönemde kendisinin kay-

naklandığı ekonomik, toplumsal ve sınıfsal zeminin bir sonucudur.

Bu dönemde, kapitalizme özgü ekonomik, toplumsal ve sınıfsal yapı iyice oturmuştur. Kap. semai bir süreçte gerçekleşmiştir. Toplumsal yapı hızlı bir alt üst oluş halindedir. Gelişen, iç pazarı, özellikle kırsal alanları kısa zamanda fetheden kapitalizm, toplumsal yapıyı hızla değiştirmiş, mülksüzleşmeyi alabilmiş, kırsal kesimlerde büyük bir işsizlik kitlesi ortaya çıkarmış ve bunların şehirlere akınını doğurmuştur. Kısacası toplumsal yapıdaki alt üst oluşluk oturmuş bir kapitalist yapının, iç çelişkilerinin alabilmesine denir. Bu süreçte, asıl olarak iç pazarı fethetmesinin ve bu gelişimin eski yapıyı bozguna uğratmasının bir sonucudur. Bu gelişmeye paralel olarak sistemin çürüyen yanları da kendisini karşı konulmaz bir biçimde açığa vurmaya başlamıştır.

Bu nedenle, cumhuriyetin kuruluşundan bu yana, siyaset arenasında yok sayılan halk yığınları zincirlerinden boşanırcaasına güçlü bir atılımı siyaset arenasındaki yerlerini aldılar. Ancak yukarıdaki ekonomik zeminin doğal bir yansıması olarak mülksüzleşen yığınların, belli bir sınıfın yorun-gesinden kopmuş sınıfsızların, gençliğin, memur kitlelerinin ve aydınların mücadelesi döneme damgasını vurmuştur. En hızlı radikalleşme, en aktif protesto eylemleri gençlik, memur ve aydın kitlelerinde görüldü. Özellikle gençlik mücadelelerinin sürükleyici gücü durumundaydı.

Yine yukarıdaki ekonomik zeminin kaçınılmaz bir sonucu olarak küçük mülk sahibi köylülüğün ve orta köylülüğün mücadelesi büyüdü. Üretici dernekleri biçiminde örgütlenmeler ve üretici mitingleri türünden eylemler ükenin çeşitli yörelerinde boy vermeye başladı.

Genel olarak uyanış ve mücadele isteği bütün toplum katlarını sardı. Kurt halkıda Dersim isyanından bu yana ulusal varlığı ve hakları üstüne görilmeye başlayan sessizlik ve tanımazlık örtüsü-nü yırtmaya başladı.

İşçi sınıfı açısından dönem, sendikal savaşımın, ekonomik haklar uğruna mücadelelerinin yüksel-tildiği, işçi sınıfının kendi varlığı kanıtlandığı ve gücünün bilincine vardığı bir dönemoldü. Sarı sendikacılık çemberi DISK ile birlikte kırıldı ve DISK'in sendikal etkinliği hızla arttı. Fakat işçi sınıfının mücadelesi sendikal savaşımın çerçevesini ve sendikal savaşımın siyasallaşması düzeyini pek asmadı. Bu yüzden işçi sınıfı düzene karşı yürüyen bütün bir mücadelenin tartışmasız baş çekicisi değildi. İşçi sınıfı 15-16 Haziran ayaklanmasıyla kendini kanıtlamaya döneminin kapadı ve kendisi-nin rolü üstüne sürdürülen tartışmaları, sorunun tartışma konusu yapılamayacağı pratikte göstererek kestirip attı.

İşçi sınıfının yetersiz bir rol oynaması vedönemio bütün toplumsal hareketliliğine rağmen, küçük burjuvazinin mülksüzleşen ve gençlik kitlelerinin önde dövüşmesi ve döneme damgalarını vurması nedeniyle hatırı sayılır ve kalıcı örgütsel değerler ortaya konulamadı. Muazzam bir kendiliğinden hareket tabanının yanında ortaya konulabilen örgütsel değerler çok yetersiz kaldı. Bu özellikle hareketin yoğun biçimde burjuva ideolojisinin etkisi altında kalmasına yol açtı. Devrimci hareket arayış konakları boyunca bu etkinin çeşitli türleriyle savaşmak, boğuşmak zorunda kaldı. Orduyu karşı tutum, asker-sivil zümre anlayışları ve cantacılık eylemleri, Atatürkçülük, ulusal burjuva zorlamaları, modası geçmiş toprak ağalığı edebiyatı, 1961 Anayasasına sahipenme ve onu "raftan indirme"ye çalışma, Kurt halkının ulusal haklarının burjuva ulusculuğunun etkisiyle yadsınması, hep burjuva ideolojisinin devrimci harekete bulastırdığı hastalıklardı.

Halk yığınları siyaset alanındaki yerlerini hızla almalarına rağmen bu dönemde hala belirleyici olan egemen güçler arasındaki ilişki ve çelişkilerdir. Herleyen tekelleşme süreci ve ortaya çıkma-ya başlayan tekel-devlet bütünleşmesi ve çelişkileri ve devlet üzerinde egemenlik kurma mücadelesini iyice kızdırmıştır. Hem bu durum hem de devrimci hareketin henüz istikrarlı sınıfsal zemine-riye oturmayışı ve yoğun biçimde burjuva ideolojisinin etkisi altında kalması nedeniyle halk yığınlarıyla egemen güçler arasındaki mücadele, egemen güçler arasındaki mücadeleyi geri plana ite-rek ükenin siyasal yaşamını belirleyecek bir düzeyde yükselmemiştir.

Bu dönemin bir diğer karakteristiği ise siyasal bir akım olarak burjuva reformizminin ortaya çıkışıdır. Bu bir tesadüf değildir. Burjuvazi kendisinin toplumsal dayanacağı olacak bu türden akımlara asıl halk hareketinin büyüdüğü, bu hareketin dizginlenmesi, tamponlanması ve rotasından sap-tırılması gereken dönemlerde ihtiyaç duyar. Asıl olarak bu nedenden, bunun yanı sıra da egemen sınıflar arası çelişkilerin büyümesi yüzünden bir burjuva partisi hızla kırık değiştirerek reformist bir kimlik kazanmaya başlar.

Kısacası bir yeniden doğuş dönemi olarak 2. dönem doğrudan doğruya bir Leninist parti örütlenmesi ya da böyle bir partinin nüvesini yaratmadı. Esas olarak bir arayış dönemi oldu. Bu niteliği yüzünden düşülməsi gereken bir takım çocukluk hastalıklarına düştü ve bilinci bir yönelişe girmeyi, Leninist bir parti ya da böyle bir partinin nüvesini yaratmayı öncüne döneme biraktı.

3. Dönem

Bugün hala belli çizgileriyle yaşadığımız, etkilerini bütünüyle silemediğimiz fakat günlerini dol-durmakta olan bu dönem in en temel karakteristiği örgütlü mücadele fikrinin iyice yer etmesi, örgüt üyeliğinin artık toplumsal bir olgu haline alması ve örgüt bolluğunun bütün görkemliyle ortaya çıkmasıdır. Kuşkusuz bir önceki dönem örgütlenme düzeyi ile kıyaslandığında bu önemli bir i-lerlemeldir. Fakat bu ilerlik ikellikğin ve dar pratikliliğin asılamadığı bir ilerliktir.

3. Dönem diğer bir karakteristiğiyle hareketin parçalanma, güçlerin ve enerjinin telif etme

dönemidir. Devrimci hareketteki bu parçalanma bir yönüyle ideolojik parçalanmadır. Bu kaçınılmazdır. Leninizm kendisini diğer bütün akımlardan ayırt etmek ve bir eksen haline gelmek zorundaydı. Bu ideolojik parçalanmayı göze almayı, hatta hızlandırmayı gerektiriyordu.

Ne varki, parçalanma tamamen bir ideolojik ayrışmanın ürünü değildir. Büyük organizasyonları yaratma ve büyük bir organizasyonun uyumlu bir parçası olabilmek yeteneğinden yoksun olan küçük burjuvazinin devrim hareketi üzerindeki etkisi, bir türlü aşılamayın grup ruhu ya da bizim deyimimizle fraksiyonculuk (Lenin'in muhtıl ruhu dediği şey); ve koşar adım büyümenin yarattığı ideolojik düzey düşüklüğü, amorflik ve ideolojiyi belli ölçüde umursamazlık devrimci hareketteki parçalanma ve güçleri telet etme eğilimin diğer nedenleridir.

İdeolojik parçalanmanın ve bu durumun kaçınılmaz bir sonucu olarak belli başlı siyasal akımlar az çok belirgin çizgilerle netleşmeye, ortaya çıkmaya başladılar. 1922'den sonra Türkiye'de siyasal alanına girmeye başlayan İKP ana oportünist mihrak olarak ortaya çıktı. Oportünizmle, küçük burjuva akımlarla Leninizm arasındaki mücadele bu dönemin bir diğer özgülüğü olusturur. Fakat bu dönemde oportünizm ve küçük burjuva akımlar kesin olarak yenilgiye uğratılıp etkisiz kılınmadılar.

Bir önceki dönemde olduğu gibi artık sadece bir el yordamıyla yürüyüş söz konusu değildi. Leninist güçler ortaya çıkmıştı. Fakat bu, muazzam kâhırdan hareket tabiriyle örgütlü, birinci önderliğine buna göre yetersiz kalmasından kaynaklanan farkı kapatmaya yetmedi. Hattâ devrim dalgası iyice büyüdüğü için bu fark daha da açıldı. Hareketin yaygınlığı ve devrimci coşkusu- nun ağır basması ve bunun doğurduğu ideoloji ılgınlık, büyük bir ideolojik düzey düşüklüğünü ortaya çıkardı. Dar pratikçilik, ilkelilik ve Leninizm'in büyük dönemde oportünizmi yenilgiye uğratması belli ölçüde bu ideolojik düzey düşüklüğünün sonucuydu.

Diğer taraftan Leninist güçler devrimin nesnel bir olanak haline geldiği, ortamın devrimin politik orduğunu oluşturmaya talep ettiği bir dönemde parti çekirdeği yaratmak gibi bir görevle yüz yüzediler. Aradaki fark bir çırpıda kapatılamadı. Bu fark ancak süreç içerisinde, ortamın talep ettikleriyle, Leninist bir parti yaratma ve bu partiyi güçlendirme görevlerinin, bunun için mutlaka geçilmesi gereken evrelerin belli ölçüde dengelenmesiyle kapatılabilir. Leninizmin bu dönemde kesin bir zafer sağlayamamasının bir diğer nedeni de budur.

Kuşkusuz komünist hareketin, Leninist güçlerin ve bir bütün olarak örgütlü devrimci hareketin yukarıda değindirdiğimiz kendi iç durumu genel ekonomik, toplumsal ve siyasal koşulların bağımsız değildir. Tersine bu koşullardan etkilenmekteydi.

Bu dönemde artık kapitalizmin gelişmesinin, bunun, toplumsal yapıyı hızla değişikliğe uğratmasının, kapsamlı bir sınıf mücadelesi için alan açmasının ve belli ölçüde çuven yarıların da ortaya çıkmasının yarattığı bir sınıf çelişkileri ve mücadelesi ortamı söz konusu değildi. Artık kapitalist sistemin bunalmış, çürümüş, üretici güçlerin gelişmesinin engellenmesi ve onların tahrip edilmesinin yarattığı keskin bir sınıf mücadelesi vardı. Bu güçlü bir devrimci dalga yarattı. Cumhuriyetin kuruluşundan bu yana belli bir tarihsel ilerleme sağlayan kapitalizm ç pazarı tamamen fethetmiş, ekonomiye ve devlete hakim olan tekelleci birlikleri ortaya çıkarmış ve tarihsel ilerlemenin önünde açıkça engel haline gelmeye başlamıştı. Bu durum halk yığınlarının mücadelesinin ve muhalefetesinin bir çığ gibi büyümesi için güçlü bir dürtü oluşturdur. Fakat oluşan devrimci dalganın içinde en büyük kolu küçük burjuvazi oluştuyordu. Güçlü bir küçük burjuva dalga işçi sınıfını sürekli olarak etki altına almaktaydı. Bu dönemde işçi sınıfının mücadelesi gittikçe siyasal olarak hegemonya kuramıdı. Önderliği ele geçirmek için küçük burjuvaziyle sürekli olarak yarıştı. Fakat bu yarış kesin olarak kazanamadı. Tipki Leninizmin oportünizmi kesin olarak yenilgiye uğratamaması gibi.

Yine bu dönemde, Cumhuriyet tarihinde ilk kez, halk sınıflarıyla egemen güçler arasındaki mücadele, devrim, karşı-devrim çatışması ülkenin siyasal yaşamına damgasını vurdu. Fakat işçi sınıfı devrim süreci üzerinde hegemonya kuramadığı için süreç karşı-devrimle noktalandı.

Burjuvazi devrim dalgasını etkisizleştirmek, yenilgiye uğramak için her iki kolu da sonuna kadar kullandı: Bu ana kozlardan biri burjuva reformizmi, diğeri ise terördür. Burjuva reformizmi bir emniyet sübabı, burjuvazinin toplumsal dayanağı olarak, bu dönemde, bütün çıplaklığıyla düzene karşı büyüyen muhalefetin dalga kıranı oldu. Kitlelerin enerjisini yanlış kanallara akıttı. Önyordu, baskırdı ve umutsuzluğa düşürdü. Böylece 12 Eylül karşı-devrimci faşist darbesinin sını kolaylaştırdı, bir bakıma yolunu döşedi.

Böyle bir işlevi bir başka açıdan da oportünizm yerine getirdi. Bu dönemde devrim hareketi önceki dönemde olduğu gibi doğrudan doğruya burjuva ideolojisinin etkisi altında değildi. Belli tabular artık yıkılmıştı. Sımdı bu görevi, devrim hareketi içindeki oportünizm ve küçük burjuva akımlar görüyorlardı. Onlar ve en başta oportünizm devrim hareketini etkiledi ve dolaylı olarak burjuvazinin, burjuva ideolojisinin etkisi altına soktu. Çünkü oportünizm ve küçük burjuva ideolojisi, her zaman ve her yerde burjuva ideolojisinin etki kurması için bir açık kapı ve köprüdür. Oportünizm ve küçük burjuva akımlar devrim hareketini dejenerer ederek, onu burjuvazinin kuynu- ğuna takarak bu görevi yerine getirdiler.

Dönemin bir diğer özelliği de, devrim hareketinin çapının ve kitlelerin açık siyasal eyleminin büyümesinin de etkisiyle geniş legal olanakların belli bir süre elde edilmesi ve kullanılmasıdır. Fakat oportünizm bu olanakları, kitlelerin mücadelesini burjuva yasalığının çerçevesine hapsedmek ve

onları burjuva yasallığıyla aldatmak yönünde kullandı. VE YASALLIK OPORTUNİZMİ ÖNEMLİ OLÇUDE BEŞLEDİ'

Kısacası bu dönemde, hareketin yeniden doğuşundan bu yana ilk kez Leninizm devreye girdi. Siyasal mücadele yön veremeye başladı. Aynı şekilde kapitalist sistemdeki çürüme ve bunalım büyük bir devrimci dalga yarattı. İşçi sınıfının mücadelesi de buna bağlı olarak gelişti ve siyasallaştı. İşçi sınıfı devrim mücadelesinin önderliğini ele geçirmek için kolları sıvadı, bu amaçla küçük burjuvaziyle yarışı ve önemli bir ilerleme kaydetti. Fakat Leninizm oportünizmi kesin olarak yenilgiye uğratamadığı gibi, işçi sınıfı da devrim süreci üzerinde hegemonyasını bu dönemde kesin olarak ortaya koyamadı. 3. dönem, bu tarihsel görevlerin yerine getirilmesini 4. döneme bıraktı.

3. Dönemde Hareketimizin Yeri ve 1. Parti (kuruluş) Kongresi

Öncülük iddiasında bulunan bir hareket, bu iddiasının gereklerini eylemleri ve yönelişleriyle her dönemde ortaya koymak zorundadır. Aksi halde, öncülük iddiaları boş bir kuruntudan öteye geçmez. 3. dönemin ana özelliklerine, belli başlı olumsuz yanlarına ve bir önceki döneme göre ileri olan yönlerine değindik. Öncü olduğunu, geleceği temsil ettiğini söyleyen bir hareket, dönemin olumsuz yönlerine teslim olamaz. Onun ortalama düzeyini yansıtmakla yetinemez. Tersine o gün için henüz çizil de olsa, ortamın gelişim dinamiğini yakalamak, değişimi hızlandırmaya çalışmak ortamın akıntısına kapılmamak ve temsil ettiği ilerlik düzeyiyle kendisini ortamın olumsuz yanlarından soyutlamak zorundadır.

3. Dönem içinde hareketimizin yeri ve 1. Kongrenin rolüne bu açıdan bakmak gerekiyor. Genel olarak söylemek gerekirse, 3. dönemde oldukça bilinçli bir rol oynamıştır. 2. dönemin el yordamıyla yürüme ve araysız içinde olma durumuna son verilmiş, izlenecek rota bilinçli olarak tayin edilmiştir.

3. dönem; hareketimiz için, THKO'dan bilinçli olarak bağları koparıp Leninizme, yönelme, parti oluşum mücadelesi ve partileşme dönemidir. THKO hareketi; onun devrimci mirası Leninist açıdan değerlendirilerek, "sol" yanları ve diğer ideolojik yanlışları yadsınarak asılırken şu saptamada bulunulmuştur: Bugün Türkiye komünistlerinin öündaki birinci görev yeni tipte bir Leninist proletarya partisi yaratmaktır. Şu anda katılabileceğimiz böyle bir parti, ya da bu türden bir partinin nüvesi olabilecek her hangi bir hareket yoktur. O halde, böyle bir görevi doğrudan doğruya üstlenmek ve süreç içerisinde aynı doğrultuyu izlemeye başlayacak başka güçlerle birleşmek zorundayız.

Böyle bir saptamanın hareket noktası olarak alınmasıyla birlikte, parti oluşum mücadelesi dönemi başlatılmıştır. Bu süreç boyunca hareketimiz, dönemin ilkeliliğine ve dar pratikliğine karşı direnmiş, ideolojik, politik ve örgütsel bir çizgi olarak Leninizmi somut bir güç haline getirmeye çalışmış ve dönemin ortalama düzeyini pek çok yölerden aşmıştır. Bütün bu açılarıdan bakıldığında, her hangi bir abartmaya meydan verilmenden, ülkemizdeki ilk Leninist müfreze olduğumuz söyleme hakkına sahiptir.

Dönemin ilkeliliğini, ortalama düzeyini aştığımız, ortamın Leninist açıdan talep ettiklerini karşıladığımız ve ileri bir konuma sahip olduğumuz noktalar şöyle özetlenebilir: 1- Partileşme sorununa haklı Türkiye koşullarına uygun bilinçli bir bakıştır. Parti sorunu ne küçümsenmiş, basite alınmış ne de bilinmez bir tarihe ertelenmiştir. Aksine bu konuda izlenen rota son derece bilinçlidir. Bu rota şudur: Partileşmeye bir parti oluşum döneminin ve ayresinin ardından, yeterli bir olgunlaşma sağlandıktan sonra gidilmelidir. Bu evrede hem Leninist bir program için gerekli ideolojik birikim sağlanmalı, her türlü oportünist ve küçük burjuva akımla Leninizm arasındaki ayırım çizgileri belirgin olarak ortaya konmalı hem de bu ideolojik güç belli bir politik ve örgütsel güce dönüşmüş olmalıdır. Bu arada yeni Leninist güçlerin ortaya çıkması, Leninizme doğru yeni kaymaların meydana gelmesi muhtakak olduğundan birlik perspektifi korunmalıdır.

2- Dönemin ideolojik gerilik ve ideolojisi umarsamazlık özelliğine karşı mücadele edilmiş ve bu bakımdan epeyce yol kat edilmiştir.

3- Partinin ileri bir ideolojile donanmış örgütsel çekirdeğinin yaratılmasının söz konusu olduğu bir evrede, ortam daha fazlasını da talep etse, oportünizm ve küçük burjuva akımlar bu boşluktan yararlanacak ta olsalar, güçlerin dağıtılmaması, kendidilinden hareketlere fazla dalınmaması ve yaygın bir örgütlenme politikasının izlenmemesi ilke olarak benimsenmiştir. Aksi halde, öncüsüz yayılma, ideolojik ve politik seksizliği beraberinde getirecek ve y dönem in Örgütsel bakımdan ana görevi olan parti çekirdeğinin yaratılması görevi yerine getirilmeyecekti.

Zaten dönemin sansizliği da bu noktada yatmaktadır. Oportünizmin kesin olarak yenilgiye uğratılmasında ve yaşanan süreçten karşı-devrimin kazançlı çıkmasında bu sansizliğin payı büyüktür: Bu sansizlik, devrimin politik ordusunun oluşturulması nın ve buna uygun olarak kitlesel nitelikte bir partinin gerektiği bir ortamda, Leninist bir partinin çekirdeğini yaratmak ve bu arada ortamın taleplerini de bu amacı gözden kaçırmayacak ölçüde karşılamak gibi çelişkili bir görevle yüz yüze kalmışlardır.

4- İşçi sınıfı üzerindeki burjuva ve küçük burjuva etkilere karşı "bağımsız sınıf politikası" ılarıyla kesin olarak mücadele edilmiş ve bütün akımların burjuva reformizminin peşinden kulaç attığı bir dönemde, burjuvaziden ideolojik ve politik kopuşun çığırı açılmıştır.

5- Bağımsız sınıf politikası anlayışı asıllığa ve saçmalığa vardırılarak sektörelleştirilmiş,

devrimci hareketteki sakterlik ve parçalanma eğilimine karşı güç birliği politikası öne sürülmüş ve bu hakimdan da aslında yeni bir çıkarıdır. Güç birliği politikası, aynı zamanda, çeşitli güçlerin burjuvaziden kopuşunu ve Leninizme doğru kayışını hızlandırmanın bir aracı olarak kabul edilmiştir.

6- Partileşme aşamasında yine ilkeliliğe ve grup ruhuna karşı öncü bir tavır örneği olarak, başka güçleri de partileşme amacına çekmek için bir program taslağı önerisiyle Leninist tipinde parti-nin siyasi birlik süreci içinde birlikte örgütlenmesi yoluna gidilmiştir.

Fakat bilindiği gibi bu amaç gerçekleşmedi. Ne varki, artık bir parti için başlangıçta öngörülen yeterli birikim oluşmuştu. Daha fazla beklemek, döneme göre ileri düzeydeki ideolojik, politik ve örgütsel birikimi, ilkeliliğin kendi içinde aşılması için feda etmekten başka bir anlamı gelmezdi. Böyle bir olumsuzluğa meydan vermeden 1. Kongre bu tarihi birikimi noktalandı ve TKEP kuruldu.

Görüldüğü gibi, hareketimiz 3. dönemin olumsuz yanlarını başından beri yadsımış ve olumsuzluklara karşı mücadele içinde oluşup gelişmiştir. Bununla birlikte ortamdaki, çevremizi kusan koşullardan belli düzeylerde etkilenebilmiştir. Dönemin olumsuzlukları tümüyle bertaraf edilememiştir. Bu açılarındaki bakıldığında 1. Kongre bir geçiş temsil eder. Yansıttığı düzey de buna uygundur. Bu geçiş içinde yaşanan 3. dönemin olumsuzlukları, ilkeliliğin pek çok yönden yadsınması ama dönemin etkilerinden tümüyle arınmaması türünden bir geçiştir. Bu nedenle 1. Kongre simdi içerisinde girdiğimiz dönemin gereklerine yeterli düzeyde cevap verememiş ve bu nedenle talepteki düzeyi tam anlamıyla yansıtamamıştır.

Kuruluş Kongresiyle birlikte, Parmiz, süreci içerisinde gittikçe mükemmelleşeceği muhakkak olmakla birlikte, Türkiye'nin toplumsal ve siyasi yapısını net olarak açığa kavuşturan; sınıf mücadelesinin, emperyalizme, tekelci kapitalizme ve faşizme karşı demokratik halk devriminin ihtiyaç duyduğu politik mücadele hedeflerini yeterince karşılayan bir politik programa sahip olmuştur.

Ama hem bu, hem de diğer yönlere kat edilen mesafe içli sınıfının mücadelesinin bütün biçimlerinin fiili öncülüğünü üstlenme ve her koşul altında bunun gereklerini yerine getirme bakımından bir başlangıçtır. Orta yerde, daha giderilmesi gereken pek çok eksik ve çözülmesi gereken çok sorun bulunmaktadır. Sınıflar arası çatışmanın ve gelişmelerin, ekonomik toplumsal bunuluma paralel olarak keskinleşmesi, güçlü ve geniş bir yığın hareketinin etrafımıza çevirmesi ve nihayet karşı-devrimin azgın saldırısı ve bütün bunların ortaya çıkardığı, talep ettiği yönü görevler elbette pek çok eksikliği açığa çıkaracaktı. Bir parti az çok uzun bir hazırlık evresinden geçmeden kendisini böyle bir ortamın içinde buluyorsa, hatta böyle bir ortamın içinde oluyorsa başka türlüünü beklemek te hayal olur.

Bu açılarındaki bakıldığında bugün başta gelen sorun etkinliğin artırılması, sınıfla bütünleşme, Leninizmi egemen kılmaya ve bunların gerektirdiği düzeyde bir örgütlenmeye kavuşmadır. Partimiz içerisinde girmekle olduğumuz dönemde, bütün bu zorlu görevleri omuzlamak, bu yolda çetin bir mücadele içinde eksikliklerini gidermek zorunluluğuyla karşıyadır.

4. Dönem ve Partimizin Önündeki Temel Görevler

Proletaryanın, Türkiye Halklarının toplumsal kurtuluş mücadelesi ayırd edici özelliklere sahip yeni bir evreye girmektedir. Bu bir kehanet değildir. Böyle bir yeni evre; bir yandan elverişli toplumsal ve ekonomik koşulların iyice oluşmasının ve bu elverişlilik sağlayan bazı özelliklerin belirlenmesi ve belirleyici hale gelmesinin; diğer taraftan ise bizzat devrim hareketinin iç dinamiğinin, evriminin, elde ettiği tecrübelerin ve halk sınıflarının kendi deneyleriyle pek çok şeyi öğreniyor ve özümleyip duruma olmasının bir sonucu olarak ortaya çıkmaktadır.

Kuşkusuz böyle yeni bir dönem açılmakta oluşunun tek nedeni 12 Eylül faşist darbesi ve bu darbenin yep yeni bir ortam yaratmış olması değildir. Fakat 12 Eylül faşist darbesi, böyle yeni bir dönem açılmasında belirleyici faktördür, bir dönüm noktasıdır. Bu nedenle 12 Eylül faşist darbesi sadece yoldu açtığı kötü sonuçlar ve devrim hareketine verdiği büyük zararlar açısından değerlendirilmemelidir.

Madem ki karşı-devrimin başarısızlığı, devrim hareketinin yetersizlikleri, eksikleri ve zaafı a-rasında direkt bir bağlantı, bir doğru orantı vardır; ki halde, 12 Eylül faşist darbesi, aynı zamanda devrim hareketinin zaafılarının, eksikliklerinin ve yetersizliklerinin bülünce varması, dersleri sındırma-sı ve kazanmak için eksiklerinden farklı olarak yapılması gerekenleri berrak biçimde açığa çıkarması bir dönüm noktası oluşturmaktadır. Yeni bir dönemin açılmakta olduğu, her şeyden önce bu-bundan şüphe götürmez bir gerçektir.

Diğer taraftan 12 Eylül faşist darbesi Türkiye'deki tekelci kapitalist sistemin iç çelişkilerinin siddetli biçimde derinleşmesinin, buhrana ve çöküşe dönüşen bir çürümenin doğurduğu bir olgudur. Faşist cunta, Türkiye kapitalizmini bu girdaptan kurtarma şansına sahip değildir. Yığınlar üzerinde atki kuracak bir ekonomik tabana sahip olmak bir yana, var olan etkinin de silinmesine yol açacak şekilde buhranın bütün yükünü terörlü emekçi yığınları çektiğindedir. Faşist rejim yığınlarla burjuvazi arasındaki uçurumu bizzat kendi eliyle derinleştirmekte, kopuşu hızlandırmaktadır. Yeni bir dönem ikinci olarak bu nedenden dolayı açılmaktadır. Burjuvazi bunalmakta, çaresizleşmekte ve kozlarını tüketmektedir. Kaldı ki bunalan sadece Türkiye burjuvazisi de değildir. Bir bütün olarak emperyalist kapitalist sistemin bunalmı derinleşmektedir. Emperyalizmin artan sıldırganlığının, gericilik ve faşizm özetlerinin çoğalmasının ve soğuk savaşı derinleştirip

gerilimini artırma çabalarının altında bu olgu yatmaktadır. Kendi özgüllükleri nedeniyle bu bunların Türkiye'ye yansımaları çok daha şiddetli olmaktadır.

Yukarıdaki koşulların kaçınılmaz bir sonucu olarak açılan bu yeni dönemin en temel özelliği-ri bunlardır: 1- Tevellül, yığınlarla kendi aralarındaki bütün köprüleri atmak pahasına ekonomik ve toplumsal yapıyı, faşist cunta eliyle yalnız kendi çıkarlarını göre şekillendirmektedirler. Böylece sınıfların karşılıklı yer alımı, politika alanındaki yerlerini kesin olarak tayin eden koşullar en tam biçimde olgunlaşmaktadır. Her sınıf ve tabaka siyasat alanında asıl olarak ve stratejik planda işgal etmesi gereken yere ve buna uygun bir tutuma, mevcut koşullar tarafından doğrulanı dogruya zorlanmakta ve itilmektedir. Artık her sınıf ve tabaka politika alanındaki gerçek yerini almak zorunda olduğu gibi, toplumun her ferdi de gittikçe daha fazlasıyla mensubu olduğu sını- fin bir üyesi gibi davranmak, onun genel çıkarlarına uygun bir tutum almak zorunda kalmaktadır. Bu yeni bir devrimci atılımın, daha net ve kesin bir sınıf mücadelesi temeli üzerinde yükselineceği, sınıfları yeni yerine oturtacağı, yığınlarla burjuvazi arasındaki uçurumun derinleşeceği ve sınıf sa- vaşının onu rotasından sapıran mezhep çelişkileri vb. gibi olumsuz etkilere çok daha fazlasıyla atılacağı anlamına gelir.

2- Bütün sınıfların politika alanında olmaları gereken yerlere itilmeleri demek, proletarya hegö- manyasında bir devrimin nesnel olanaklarının ön kat artması demektir. Ancak bu sadece bir nes- nel olanak olarak kalmamaktadır. Devrim hareketinin geçirdiği tecrübeler, edindiği dersler ve işçi sınıfı hareketinin kazandığı olgunluk düzeyi bunu bir kat daha gerekli ve olanaklı kılmakta- dır. Yaşanan olaylar küçük burjuvazinin etkinliğinin ve proletaryanın sürece kesin olarak damga- sını vuramamasının hangi sonuçlara yol açacağını pratikte göstermiştir. Diğer taraftan küçük burjuva akımlar bütün çeşitliliğiyle kendilerini sergilemiş ve sınımlarıdır. Bu nedenle proletarya 3. dönemde küçük burjuvaziyle girdiği ama kesin olarak kazanamadığı önderlik yarışını içerisinde girmekte olduğumuz dönemde mutlaka kazanacaktır. Proletarya 1960-70 yılları arasında kendisi için sınıf oldu, kendi gücünün bilincine vardı ve sendikası savaşını yükseltti. 1970-80 yılları arasın- da mücadelesi gittikçe siyasallaştı ve devrim kavgasında aktif olarak yer aldı. Şimdi ise bütün ezi- letilerin mücadelesinin başına geçecektir.

3- Yukarıdaki iki özellik burjuva reformizmini, oportünizmi yığılma uğratmak için koşulların çok daha fazlasıyla olgunlaşmakta olduğu anlamına gelir. Yaşanan devrim provasının ve 12 Eylül faşist darbeseyle ön açan gelişmelerin proletaryanın, emekçi halk yığınlarının siyasal bakımdan az çok gelişmiş kademelerinde daha şimdiden bilince çıkardığı iki ders vardır. Bu derslerden birisi proletarya mücadelesinin başında ve en önde olmalıdır için bu acı sonuçlara karşılıklaştığıdır. Diğer ise burjuva reformizminin ve oportünizmin mücadeleye büyük bir zarar verdiğidir.

Diğer taraftan bu her iki akımda etkinlik kurmasını kolaylaştıran diğer faktörlerde ortadan önemli ölçüde kalmaktadır. Bu faktörlerden biri yasalılık, diğeri ise yığınların ön yargılandır. Bunları şimdi faşist rejim kendi eliyle ortadan kaldırmaktadır.

4- Bütün bunlar, küçük burjuva ve oportünist akımların içinden Leninizme doğru kayışı güç- lendirecektir. Yaşanan deneylerin yanı sıra, bu akımların her koşul altında mücadeleyi sürdürecek yetenekle olmadıklarının görülmesi bu kaymayı daha da güçlendirecektir.

5- Proletaryanın siyasal örgütlenmeye duyduğu özlem ve ihtiyaç büyüyecektir. İşçi yığınları sendikal mücadelenin ve örgütlenmenin yetmediğini, bu örgütlenmenin gerektiğinde ortadan kal- dırılabilirliğini gördü. Bu siyasal parti örgütlenmesine karşı büyük bir ilgi ve istek yaratmakta- dır. Hem bundan, hem de mahfil ruhunun, fraksiyonculuğun bütün zararlı sonuçlarını sergilemiş dağarcığındaki hemen her şeyi ortaya dökmüş olmasından dolayı sınıf bilinci işçilerde, devrim hareketinin kadrolarında parti bilinci ön kat güçlenecektir. Türkiye'de alışımsız deyimle fraksi- yonlar dönemi kapanmaktadır. Bu işçi sınıfı hareketinin politik birliğinin ve emekçi halk hareketi- nin mücadele birliğinin sağlanmasını çok daha olanaklı hale getirmektedir. Komünist hareketin ideolojik, politik ve örgütsel birliğinin toplanması, merkezileşmesi, bütün bu bakımlardan bol- şevikleşmenin birleşmesi ve eriştiği objektif olgunluk düzeyi nedeniyle işçi sınıfı hareketinin bu yönele güçlü bir destek sağlaması... Önümüzdeki dönemin en temel karakteristiği bu olacaktır.

6- Bütün bunlar, Türkiye'yi biraz geriden takib etmek kaydıyla Kürdistan'da da yansımaları- nı bulacaktır. Yaşanan deneyler Türk ve Kürt proletaryasının tek bir parti'de sahip olması ge- rektiğini, Kürdistan'ın ulusal kurtuluşuna ancak proletaryanın öncülük edebileceğini, gelinen a- şamada küçük burjuvazinin bu yeteneğe sahip olmadığını carıcı biçimde kanıtlamıştır. Kuşcu- suz Kürdistan devrimci hareketin şimdiki durumu ve tutumları üzerinde ezen ulus sövencizminin ve bunun yarattığı güvensizliğin etkisi büyüktür. Ama bütün sebep bu değildir. Aynı örgütlenme ve ayrı mücadele eğilimlerinin kökünde küçük burjuvazinin devrimci hareket üzerinde etkinliği ve küçük burjuva milliyetçiliğinin ütopyaları yatmaktadır. Girmekte olduğumuz yeni evrede Kür- distan'da da proletaryanın etkinliği artacak, ulusal devrimci akımların içinden Leninizme doğru kaymaları olacak ve Kürt, Türk komünistlerinin birliği bir gerçek haline gelecektir.

Girmekte olduğumuz dönemin temel özellikleri ana çizgileriyle bunlardır. Bütün bunlar bir bakıma Leninizmin Zafar sağlaması için ortaya çıkmakta olan olanaklardır. Fakat olanaklar son noktasına kadar değerlendirilmediği takdirde kendi başlarına zaferin elde edilmesi için asla yeterli değildirler. Bu olanaklar onları değerlendirmeyi mümkün kılacak bir dizi övrel de beraberinde ge- tirmektedirler. Olanaklar gerçekliğe dönüşmek için aktif çaba talep etmektedirler. Bütün bu ola- naklar, ortamın dinamizmi ve bunun gerektirdiği görevleri bilince çıkarmış, kendilerini değerlen-

direktörel bir ideolojik politik ve örgütsel düzey tutturmuş ve tarihsel işlevler üstlenmiş siyasal merkezler olmadan bir gerçeklik haline gelmeyeceklerdir.

İşte 1 KEK 2. Kongresinin tarihsel işlevi de burada yatmaktadır. Kongre bütün bu olanakları görmek, bunların gerektirdiği görevleri belirlemek, 3. dönemde olduğu gibi bu dönemde de partimizin öncü bir rol oynamasını sağlayacak düzeyi ortaya çıkarmak ve partimizde bütün tarihsel görevlerin gerektirdiği sıklığı, sağlamlığı ve düşünce birliğini tesis etmek zorundadır.

MEVCUT SIYASAL ORTAM VE 2. KONGRENİN GÖREVLERİ

İçerisine girmekte olduğumuz dönemin tarihsel özellikleri ortaya konulurken şu andaki siyasal ortam bilinci olarak konuya dahil edilmedi. Çünkü bunun konuya dahil edilmesi dönemin az çok uzun vadeli olarak görülmesi gereken tarihsel özelliklerini gölgelenebilir.

Tarihsel açıdan bakıldığında yeni ve elverişli olanakların doğmakta olduğu nasıl bir gerçekte mevcut siyasal ortamın zorlu ve kritik bir ortam olduğu da o kadar bir gerçektir. 12 Eylül faşist darbesiyle birlikte partimizin bütün politik ve örgütsel faaliyetlerinde dikkate alınması gereken yeni koşullar doğdu. Tek başına bu durum dahi aslında en azından bir parti konferansını toplamayı gerektirecek önemdedir. 12 Eylül faşist darbesiyle birlikte açılan yeni siyasal ortamı, bu ortamın gerekli kıldığı görevleri, baş vurulması gereken değişiklikleri ancak konferans ve kongre gibi daha geniş parti kolektifiteleri en sağlıklı biçimde çözümlenebilir ve bütün partiye en kısa yoldan mal edebilirler.

İkinci Kongrenin öncesinde ana görevlerden bir tanesi de budur. Dikkat edilecek olursa, Merkez Komitesinin kongrede ele alınmak üzere önerdiği konuların içinde mevcut siyasal ortamla ilgili konular belli bir ağırlık taşımaktadır. Bu kaçınılmazdır. Sınıf savaşına yön veremeyi, bu savaşın ön plana çıkardığı can alıcı sorunları çözümlenmeyi hedefleyen bir parti için başka türlü de olamaz. Dönemin ortaya çıkarmaya başladığı olanaklardan ancak dönem in kritik yönünün hakkını verebilenler yararlanabileceklerdir. Bu nedenle, mevcut siyasal konjonktürün incelenmesi, bunun gerektirdiği davranış çizgisinin, parti taktiğinin belirlenmesi, örgütlenme alanında baş vurulacak değişikliklerin geçirilen tecrübeler de göz önüne alınarak ortaya çıkarılması son derece önemli bir konudur.

Bilindiği gibi M. Komitesinin halı hazırda yürürlükte olan bir çizgisi vardır. Öte yandan konuyla ilgili olarak M. Komitesi içinde bir tartışma başlamış ve bunun bütün parti önünde süren bir açık tartışma olması kararlaştırılmıştır. 2. Kongre bu sorunu da çözmek, taktik, politik ve örgütsel planda M. Komitesine ve partiye vereceği görevleri ve direktifleri ortaya çıkarmak zorundadır.

PARTİ İÇİ BUNALIM VE 2. KONGRENİN GÖREVLERİ

Bilindiği gibi partimiz bir iç depresyon geçirdi. Östelik bu depresyon doğrudan doğruya M. Komitesinden kaynaklandı. M. Komitesi çoğunluğu depresyonu atlattık içi belli bir çizgi izledi ve bu depresyonu sebeblerini ortaya koydu. 2. Kongre her şeyden önce M. Komitesinin izlediği çizgi ve onun ortaya koyduğu değerlendirme hakkındaki tavrını belirleyecektir. Bu konudaki onayını, karşı tavrını ya da gereken değişiklikleri ve ilaveleri ortaya koyacaktır.

Ancak öncelikle tutum ve M. Komitesine, Partiye vereceği görevler ne olursa olsun, sorunu ne şekilde çözümlerse çözümün 2. Kongrenin konuyu ele alışı tarzı ve çerçevesi mutlaka parti bilincinin güçlendirilmesine, grup ruhunun ve ikeliğin her türlü belirtisinin aşılmasına ve partimizde bu bakımdan çok daha ileri bir düzeyin ortaya çıkmasına hizmet etmelidir. Partide resmîyeti, tüzüksel işleyişi, Leninist gelenekleri güçlendirmelidir.

Bu nedenle, bütün parti örgütleri konu üzerinde tekrardan titiz bir hazırlık sürdürme göreviyle karşı karşıyadırlar. Bu hazırlığın bir yönü Merkez Komitesinin izlediği çizgiyi ve Merkez Yayın Organında ortaya konulan değerlendirmeyi tekrardan gözden geçirmektir. Ancak hazırlık çalışması hiç bir şekilde bununla sınırlanmamalıdır. Kongre çağırışındaki tarihsel gerekçe bölümü, üçüncü dönem üzerine görüşler, üçüncü dönemde hareketimizin durumu ve ortamdaki, dönemin genel özelliklerinden etkilendiğimiz yönler hesaba katılarak mutlaka konuya daha geniş bir çerçeveden bakılmalıdır. Ayrıca M. Komitesinin değerlendirmesinde nispeten az yer tutan, mevcut siyasal koşulların parti içi bunalım üzerinde etkisi konusunu mutlaka daha titiz ve eleştirel bir gözle yeniden ele alınmalıdır. M. Komitesi 2. Parti Kongresini zorunluluk haline getiren gerekçelerden biri olarak ta bu konuyu görmektedir. Ancak M. Komitesinin bakış açısı ve konuya verdiği önem kendi izlediği çizginin ve değerlendirmenin onaylanması ya da onaylanmaması noktasında kesinlikle odaklanmamaktadır. Konuya verdiği önem asıl olarak buradan ileri gelmektedir. Konu asıl olarak, Partimizde bu bakımdan içerisine girmekte olduğumuz dönemin talep ettiği 12 Eylül düzeyi ortaya çıkarılmasıyla ilgilidir. Partimiz yeni dönemde de öncü bir rol oynayacaksa parti bilinci, parti ruhu, resmîyeti ve ciddiyeti konularında da önde olmak zorundadır. 2. Kongrenin parti içi bunalım üzerine değerlendirilmesi bunu sağlamakta yükümlüdür.

ÖRGÜTSEL DURUM VE 2. KONGRENİN GÖREVLERİ

M. Komitesinin önerileri arasında örgütsel konular da önemli bir ağırlığa sahiptir... Kuşkusuz bu da bir tesadüf değildir. İlk olarak bu bakımdan çözüm için olgunlaşmış pek çok sorun bulunmaktadır. Bunların her çoğu 1. Kongre sırasında sıhhatli çözümlere elverişcek kadar olgunlaşmışlardı. Hem de 1. Kongrenin gündemini asıl olarak program, tüzük ve bununla ilgili sorunlar, tar-

tismalar ıssal etmisti.

İkinci olarak, bugün için partimiz, daha üst düzeyde bir üretime tabi tutulması, kendisinden gelen emellere ve sentezlere varılması gereken çok çok tecrübeye ve önemli bir birliğe sahiptir. Örgütsel bolşevikleşmenin önümüzdeki ana görevlerden birini oluşturduğu bir sırada bu birliktir gereken biçimde değerlendirilmesi çıkarılacak sonuçların bütün partiye mal edilmesi ve standart bir parti örgütü yolunda çok daha ileri adımlar atılması gerekmektedir.

2- Kongreyi zorunlu kılan en temel gerekçelerden birisi de budur. 2. Kongre örgütlenme alanında yeni bir atılım mutlaaka zemini hazırlamalıdır. Örgütsel sorunlar, bütün yolların çeşitli yönleriyle içinde oldukları sorunlar olmaları bakımından kuşkusuz en fazla ilgi görecektir ve en fazla katilim olacak konular durumundadır. Örgütsel birikiminin gerektiği gibi değerlendirilmesi için buluşlun ve katilimin mutlaaka gündemdeki örgütsel sorunlarla mevcut siyasal ortam arasında kaçınılmaz bir ilişki kurularak sürdürülmesi gerekmektedir.

2. KONGRENİN ELE ALACAĞI SORUNLAR ÜZERİNE MERKEZ KOMİTESİ ÖNERİLERİ

M. Komitesi, tüm parti örgütlerini, 2. Kongrede ele alınmak üzere önerdiği aşağıdaki konular üzerinde sistematik ve örgütlü bir hazırlık sürdürmeye, bu konularla ilgili görüşlerini, tezlerini veya karar tasarımlarını M. Komitesine ya da hazırlıkların gecikmesi halinde doğrudan kongreye iletmeye çağırır.

A- PROGRAM VE TUZOKLE İLGİLİ KONULAR: Bugün için, Parti programının ve tüzüğünün tümünden gözden geçirilmesi, yenilenmesi, yeni program ve tüzük tasarıklarının hazırlanması gibi bir ihtiyaç yoktur. Bunu gerektirecek bir eskimeden, toplumsal ve siyasal gelişmelerin programımızdaki ve tüzüğümüzdeki hükümleri aşmasından, onları geçersiz kılmasından ya da tümünden gözden geçirmeyi zorunlu kılan yanılgıları ortaya çıkarmasından bahsedilemez. Ancak hem program hem de tüzük açısından bir takım geliştirme çalışmalarının yapılması ve bir takım eklerde bulunulması gerekmektedir. Bu amaçla ele alınacak belli başlı noktalar şunlardır:

1- 12 Eylül'ün getirdiği yeni koşullar altında, devlet ve faşizm konusundaki tahlil ve program değerlendirmemizin derinleştirilmesi. Özellikle parti içi bunalım sırasında zorlama ve yapay bir ideolojik sorun haline getirilmeye çalışılan faşist devlet biçimi sorununun kesin bir açıklığa kavuşturulması, programdaki ifade ve terimlerin bu açıklık ışığında seçilerek kullanılması. Ayrıca günümüzün en göze batan olgusu olması nedeniyle tekel-devlet bütünleşmesinin daha iyi vurgulanarak programdaki yer alıs biçiminin güçlendirilmesi.

2- Halk cephesi içinde temel devrimci sınıfların yanı sıra, Kürt ulusal demokratik güçlerinin de yer aldığını belirtmesi. Çünkü bir ezilen ulus olgusunun söz konusu olduğu ve ulusal taleplerin bu ulusun mücadelesinde devindirici bir rol oynadığı ve halk cephesinin gerçekte bir birleşik halk cephesi olacağı ülkemiz koşullarında sadece halk cephesinin sınıfsal güçlerine değinmek yeterli değildir.

Aynı şekilde halk iktidarı ve proletarya diktatörlüğüne geçiş sorununun aralarındaki farkların ya da benzerliklerin daha net görülmesini sağlayacak şekilde açılmasını gerekmektedir.

3- Faşizme, tekelci kapitalizme ve emperyalizme karşı mücadelede orta sermaye ile ittifak sorununu programdaki konus biçiminin tekrardan ele alınması. Bilindiği gibi, programda orta sermaye, bir devrim cephesi olan halk cephesinin temel ittifak güçlerinden biri olarak görülmüştür. Bu orta sermaye ile kurulabilecek söylenen ittifakin farklı nitelikte bir ittifak olduğu anlamına gelir. Fakat programın adı geçen bölümünde bunun farklı nitelikte bir ittifak olduğu ifade ve vurgu yoktur.

4- Programın "Türkiye'nin Sosyo-Ekonomik ve Siyasal Yapısı" bölümünde toplumsal devrim zorunluluğunun daha net biçimde açılmasını. Komünist programların en belirgin niteliklerinden birisi kapitalizmin kaçınılmaz bütün çelişkilerine ve bunların toplumsal yapıda, halk kitlelerinin yaşamında yol açtığı değişikliklere, bunun keskinleştirdiği sınıf mücadelesine değinerek, buradan determinist açıdan toplumsal devrim zorunluluğunu ve gerekliliğini ortaya koymalarıdır. Programımızda bununla ilgili açıklamalar ve ifadeler zayıf kalmaktadır. Bu zayıflığın giderilmesi gerekmektedir.

5- Kürdistan Özerk Örgütü programının onaylanması: Bilindiği gibi, KÖÖ, M. Komitesi tarafından onaylanmış bir alt programa sahiptir. Bu alt programın onaylanması da 2. Kongrenin görevleri arasında yer almaktadır.

6- Tüzüğün üslup ve metin yönünden, demokratik-merkeziyetçilik ve disiplin ilkelerinin içinden geçilmiş dönem tecrübeleri ışığında zenginleştirilmesi: Kuşkusuz bunu gerekli kılan en büyük tecrübe parti içi bunalımdır. Olaylar parti içi demokrasi, disiplin, eylemde birlik ve açık tartışma yönlerinden demokratik-merkeziyetçilik hükümlerinin zenginleştirilmesi gerektiğini göstermiştir.

7- Tüzüksel yapıda 12 Eylül'le birlikte açılan yeni mücadele dönemine uygun değişiklik ve geliştirmelerin yapılması.

8- Kürdistan Özerk Örgütü tüzüğünün, Parti tüzüğünün bütünlüğüne dahil edilmesi: Bilindiği gibi KÖÖ, simdi aynı zamanda, yalnızca kendisinin Parti bütünlüğüne ilişkin düzenleyen bir ek tüzüğü sahiptir. Bu zorunluluk KÖÖ'nün kuruluşunun 1. Kongre öncesi ve da da sırasına rastlaması nedeniyle ortaya çıkmıştır. Ayrıca bir ek tüzüğü gerek olmadığı için Kongre'de bunun onaylanarak, Parti tüzüğüne dahil edilmesi gerekmektedir.

B. POLİTİK VE TAKTİK KONULAR: Bu başlık altındaki konuların ağırlıklı bir kısmını içinden geçmekte olduğumuz dönem sorunları oluşturmaktadır. Bunun yanı sıra başka politik sorunlar ve uluslararası konularda ele alınacaktır. Bu bakımlardan ele alınacak belli başlı politik ve taktik konular şunlardır:

1- Siyasal durum, sınıf savaşının gelişim yönleri ve bu koşullar altında partinin izleyeceği taktik çizgiler: Bilindiği gibi bu konu üzerinde şimdi bir acık tartışma başlatılmıştır. Halen yürürlükte olan çizgi Merkez Yayın Organının 2. sayısında ortaya konan çizgidir. Kongrenin önündeki en önemli görevlerden biri konuyu üzerindeki tartışmayı sonuçlandırmak, yürürlükte olan çizgiyi değiştirmek ya da onaylamaktır.

2- İşçi sınıfı hareketinin politik birliği ve Partinin önündeki görevler: Bilindiği gibi Partimiz şimdiye kadar komünist hareketin birliği yönünde ısrarlı çaba sarfetmiş, bu bakımdan belli bir çizgi izlemiştir. 2. Kongre: yeni gelişmelerin de ışığında bu konuyla ilgili tutumu ve partimizin görevlerini yeniden belirlemek durumundadır.

3- Faşizme karşı halk cephesinin program hedeflerinin belirlenmesi ve Kürdistan'daki ulusal demokratik güçlerin halk cephesine katılımını ve bu cephe içinde birliğini sağlamak amacıyla izlenecek çizginin ve bu güclere önderilecek mücadele hedeflerinin ortaya konması. Güç ve eylem birliği politikasının bugünkü koşullardaki yöneliminin ve çerçevesinin belirlenmesi.

4- İşçi sınıfı hareketinin gelişim perspektifleri, sınıf sendikacılığının taktik yönleri, Devrimci Sendikalı Konsey ve İşçi Gazetesi sorunu: Bu başlık altında; a) Partinin şimdiye kadar izlediği sendikal politika gözden geçirilecek, yönetilen eleştirilere karşı tutum belirlenecek, b) Partinin bugünkü koşullarda işçi sınıfının sendikal mücadelesine önderlik etmek amacıyla atacağı adımlar, gerçekleştireceği örgütlenmeler ve işçi hareketiyle daha yakın bağlar kurmak için yakalayacağı halkalar tespit edilecektir.

5- Partinin köylülük, şehir küçük burjuvazisi, aydınlar, gençlik ve kadınlar gibi çeşitli toplum kesimlerine yönelik politikası, önderdiği mücadele hedefleri, çağrıları ve bu kesimler arasında çalışmaya derinleşmek üzere atacağı örgütsel adımlar.

6- "Kırmızı Meclis" ve "Demokrasiye dönüş" gibi, faşist cuntla demagojilerine ve manevralarına karşı proletaryanın tutumunun ve bu tutumun gereği olan politik tavrın belirlenmesi.

7- Faşist diktatörlüğü teşhir, faşizme karşı ideolojik mücadele, propaganda ve ajitasyon görevleri: Bu başlık altında, faşizmin yığınları şaşkırtmak, kendi gerçek çıkarlarının tersine bir tutum içine sokmak için kullandığı başlıca ideolojik silahlar, baş vurduğu esas etkileyici demagojiler belirlenecek, Partinin propaganda ve ajitasyonunun yönelimi, yoğunlaşacağı konular tespit edilecektir.

8- Faşist diktatörlüğe karşı silahlı mücadele sorunu: Aslında 1. maddede ortaya çıkan tutum, silahlı mücadele üstüne tutumu da önemli ölçüde şekillendirecektir. Fakat cesitli yönlerden tartışma konusu olması nedeniyle, silahlı mücadele sorununun başlı başına bir madde olarak ele alınmasında yarar bulunmaktadır. Genel olarak şiddet ve tutun en üst biçimi olan silahlı mücadele üstüne proleter tutum nedir? Bu mücadele biçiminin kullandığıyla sınıf savaşının genel sayılı, eriştiği olgunluk düzeyi, siyasal ortam ve halk yığınlarının ruh hali arasındaki ilişki nedir? 2. Kongre sorunu bu düzeyde ele almak ve çözümlenmek durumundadır.

9- Uluslar arası durum değerlendirmesi ve bu konudaki parti tutumu: Emperyalist-kapitalist sistemin büyüyen buhran ve derinleşen iç çelişkilerinin yol açtığı sertleşme, gericilik ve faşizm eğilimlerinin güçlenmesi ve yumuşamayı baltalama girişimlerine karşı tutumumuzun ortaya konması. Yumuşama süreci, iki sistem arasındaki mücadelenin bugünkü biçimi ve iki sistem arasındaki mücadelenin dünya devrim süreci içindeki yeri konularında parti tavrının belirlenmesi.

10- Emperyalizm, kapitalizme karşı savaşın her şeyin hala gelip dayandığı nokta olduğu günümüz koşullarında dünya barışı üstüne proleter tutum: Silahlanma harcamalarının varlığı boyutları ve nükleer savaş tehlikesi nedeniyle, dünyada barış ve silahsızlanma yanlısı güçler oldukça zayıf bulunmaktadır. Bu genişleme, konuyla ilgili olarak proletaryanın ayırd edici ve bağımsız tutumunun korunmasının önemli bir kat daha arttırmıştır. Dünya barışı uğruna mücadeleyi, bir sistem olarak var oldukça onu her Zaman tehdit edecek olan kapitalizme karşı savaşın, devrim kavgasının bir parçası olarak görmek zorunda olan proletaryanın tutumunu Kongrede karar altına alınmalıdır.

11- Proletarya enternasyonalizmi ve uluslar arası komünist hareketin iç sorunları üstüne tutumumuz: Bugünkü olumsuzlukların giderilmesi ve uluslar arası komünist hareketin ideolojik-politik birliğini pekiştirmenin yolu hakkında parti görüşünün ortaya konması.

12- Polonya, Afganistan, Orta Doğu (Filistin ve İran), Kıbrıs ve Ermeni sorunu üstüne Partimizin tavrının Kongre kararları halinde ortaya konulması.

C- ÖRGÜTSEL KONULAR: 1- İçinde bulunduğumuz dönem gerektirdiği örgütlenme ve çalışma tarzı. Bunun ışığında baş vurulacak yenilikler, ön plana çıkarılacak örgütlenme ilkeleri, Kongreye kadar bu açıdan gerçekleştirilenlerin gözden geçirilmesi, eksikliklerin ortaya çıkarılması.

2- Partinin sınıf temelli ve iletme hücreleri temeli üzerinde örgütlenmenin durumu. Bu bakımdan şimdiye kadar alınan yolun, ortaya çıkan eksiklerin değerlendirilmesi. İşletme hücreleri ağı örgütlenmesi temelli güçlendirme amacıyla alınacak tedbirlerin belirlenmesi.

3- Parti başının sorunları: a) İlegal parti başını örgütlenmesini bugünkü koşullara taşıma, dağıtık güçlendirmek amacıyla atılacak adımlar. b) Daha nitelikli ve genç konularında taşıma, dağıtık

tim işlemlerini kolaylaştıracak daha uygun ibr biçime sahip parti yayınlarına kavuşmak için uygulanması gereken teknik yenilikler c) Parti basınının mali yönünden; haber, makale, yazı, vb. bakımlardan desteklenerek güçlendirilmesi, örgütsel çalışmanın eksenini haline getirilmesi ve kitle içi parti çalışmasında daha etkili bir araç haline getirilmesi için alınacak tedbirler. d) Daha etkili, yaygın fakat daha az riskli bir dağılımı gerçekleştirmek için alınacak tedbirler, geliştirilecek yollar.

4- Partinin illegal temellerini sağlamlaştırmak, bu bakımdan düzeyini yükseltmek için yapılacak çalışmalar: a) Örgütsel düzenlemeler, ilke edinilmesi gereken gizlilik kuralları, polis darbelerinin zincirleme olarak parti örgütünü sökmemesini ve deşifrasyonun önlenmesini sağlayacak önlemler. b) Teknik düzenlemeler; günün koşullarına uygun ve polise az bilinen gizlilik tekniklerinin Partide yaygın biçimde kullanılmasını sağlayacak tedbirlerin belirlenmesi. c) Gerekli görülen yöresel deneylerin genelleştirilmesi.

5- Kitle içinde parti çalışması tarzının standartlaştırılması. Bu amaçla: a) Kitleleşme sorununa Leninist bakış, kitleleşme için uygun momentler; b) Bugünün koşullarında partinin sahip olması gereken çevresel örgütler ve bunları sağlayacak araçlar; c) Kitleleri tanımanın, onlardan öğrenmenin ve psikolojik hallerini bilmenin kitle içinde parti çalışması açısından taşıdığı önem. Kitlelerin on yargılarına ve kitle psikolojisine karşı Leninist tutum; d) Etkili ve sonuç verecek bir propaganda ajitasyon çalışmasını örgütlemenin yolları; e) Propaganda ajitasyon çalışmasıyla örgütlenme çalışması bütünleştirmek, ikisinin birbirini tamamlamasını sağlamak için izlenecek yol vb. konular ile alınacaktır.

6- Yöresel örgütlenme, merkeziyetçilik ve otonomluk sorunları: Her düzeydeki parti örgütünün insiyatifli bir çalışma sürdürmesi, bir merkez komitesi nüvesi gibi davranması ve parti örgütlerinin işlevlerinin birbirine karışmaması için alınacak önlemler. Yerel insiyatifin ve otonomluğun üstüne yükselen bir merkeziyetçiliği gerçekleştirmek için yapılması gerekenler.

7- Kadro yerleştirme ve yükseltme izlenecek yol, gözlemlenecek prensipler. Kadroların yeteneklerinden tam yararlanmak, yeteneklerini açığa çıkarmak ve düzenli olarak yükselmelerini sağlamak için standart bir kadro politikasının şekillenmesi, profesyonellik anlayışının iyice netleştirilmesi ve simdiye kadar düşülen hataların açığa çıkarılması.

8- Partide ideolojik politik düzeyi yükseltmek, Komünist ahlakı ve anlayışları güçlendirmek için parti eğitiminin yollarının geliştirilmesi.

9- Rapor, kurye ve aidal düzenine daha iyi bir işlerlik kazandırmak için alınacak tedbirler. fonksiyoner kadro seçiminde ve bu kadroların parti örgütleri ve günlük parti çalışmasıyla ilişkilerinin de gözlemlenecek prensipler.

10- Üyelerin sosyal yaşamı ve parti yaşamı arasındaki ilişkinin, konuyla ilgili Leninist anlayışın belirlenmesi.

11- M. Komitesinin ve Merkezî yönetim mekanizmasının örgütsel düzeni ve sorunları. Bugünkü koşullarda hangi bölümlere sahip ve bölgesel örgütleri hangi yönetim tarzıyla yönetecek bir merkez komitesi? M. Komitesinin dışında ona bağlı olarak çalışan nasıl bir merkezî yönetim mekanizması olmalıdır. Kongre bu ve benzeri sorunları da ele almak durumundadır.

M. Komitesinin Kongre gündemiyle ilgili önerilerini bunlar oluşturmaktadır. Ancak bu önerilerin daha da sistemleştirilmesi, zenginleştirilmesi Kongre hazırlık süreci boyunca bütün parti örgütlerinin ve bütün yoldaşların katkılarıyla olanaklı olacaktır.

ORTA-DOĞU'NUN TÜM DEVRİMCİ GÜÇLERİ !

EMPERYALİZMİN HER TÜRÜ SALDIRI VE İŞGAL EYLEMİNE
KARŞI GÜÇLERİMİZİ BİRLEŞTİRELİM !

ATD emperyalizminin Orta-doğu halklarının devrimci mücadele ve kazanımlarına karşı Türkiye ve Türkiye Kürdistan'ı toprakları üzerinde sürdürdüğü saldırı hazırlıkları; son günlerde somut eyleme dönüşmüştür.

KYB (Kürdistan Yurtsever Birliği) nin Irak Komünist Partisi ve CUD güçlerine karşı içten bölme, zayıflatma saldırısı ve Türk Ordusunun Irak'ı işgal hareketinin aynı zaman dilimi için de gerçekleşmesi bir rastlantı değildir. Bu somut gelişmeler, emperyalizmin saldırı ve yoketme planlarını iki temel üzerine inşaa ettiğinin bir göstergesidir.

Kürt ulusal kurtuluşçu güçleriyle Irak devrimci güçlerine yönelik bu saldırılar, bütünlüklü bir plan halinde uygulanmaya konuldu. Önce KYB vasıtasıyla İKP ve CUD'a yönelik içten saldırılarla dışardan darbe vurmanın koşulları yaratıldı. Ve arkasından TC faşist ordusu 30 kilometre kadar içeriye büyük bir askeri güçle girerek, emperyalizmin çıkarlarına uygun bir biçimde saldırı ve yoketme hareketi gerçekleştirildi. Bu durum, emperyalist güçlerin Orta-Doğu halklarının toplumsal kurtuluş mücadelelerini içten bölmek ve yıkmak, sosyalizme, sosyalist ülkelere karşı düşmanlık tohumları ekerek, Orta-Doğu halklarını gerçek dost ve müttefiklerinden koparmak için oynadığı oyunların ne denli tehlikeli boyutlara ulaştığını ve aynı zamanda defalarca belirttiğimiz gibi, Türkiye faşist cuntasının bölge halkları için saldırgan ve işgalci bir güç olduğunu açığa çıkarmıştır.

Türkiye faşist cuntası bu işgal eyleminin sözümona "sınır güvenliğini sağlamak" amacıyla yapıldığını söyleyerek, esas amaçlarını ve yönelişlerini gizlemeye çalışmaktadır.

Oysaki, bu saldırı ve işgal hareketi:

-Türk halkının istekleri dışında, Irak Kürt ve Arap halklarının iradesine rağmen, Saddam rejimi ile işbirliği içinde Irak toprakları üzerinde gerçekleştirilen bir haydutluk eylemidir.

-Irak'taki Arap ve Kürt emekçilerinin ve Irak proletaryasının öncü örgütü İKP'ne ve gerçek ilerici politik güçlerine karşı, işbirliği içersinse yapılan hayasızca bir saldırdır.

-Emperyalizmin SSCB'ni kuşatma, tüm bölge düzeyinde halkların devrimci kazanımlarını ve elde edilen mevzilerini adım adım yoketme hareketidir.

-Orta-Doğu halkları ve tüm devrimci güçleri tehdit eylemi olan bu hareket aynı zamanda yeni saldırı ve işgal hazırlıklarının bir provasıdır.

-Ve emperyalizm bir yandan İsrail siyonizmi vasıtasıyla Lübnan işgalini Lübnan ve Filistin halkına, başta Suriye olmak üzere tüm bölge devrimci güçlerine zorla kabullendirmeye çalıştığı bir dönemde Türk ordusunun bu işgal eylemiyle yeni tehditler savurmaktadır. Dolayısıyla bu işgal hareketi aynı zamanda kaba bir tehdit eylemidir.

Emperyalizmin siyonizm aleti ile Lübnan'ı işgali ve FKÖ'nü darbelemesinin ardından Irak ve Irak Kürdistan'ının seçilmesi boşuna değildir. Çünkü bölgede Lübnan'dan sonra Irak, en nazik ve zayıf noktaydı.

Irak Kürdistanında Kürt ulusal kurtuluşçu güçlerinin Saddam rejiminin otoritesini kırarak düzeye ulaşan mücadelesi, IKP ve CUD önderliğinde Irak devrimci güçleri ve halk kitlelerinin yükselen mücadeleleri, rejimin geleceğini tehdit ediyordu. Tüm bu gelişmelerin ve Irak'taki devrimci mücadelenin bastırılmasında Saddam rejimi yetmiyordu. Irak Kürdistan'ında oluşmuş olan bu durum, Kürdistan'ın diğer parçalarındaki ulusal ve toplumsal kurtuluş uğrunda Kürt ulusal kurtuluşçu güçlerinin mücadelelerinin yükselmesi üzerinde giderek artan bir biçimde doğrudan bir etki merkezi durumuna geliyordu. Bununlada kalmayıp bir devrimci mevzi olması nedeniyle bölge ilerici ve devrimci güçleri için dayanışmanın somutlaştığı bir alan olmaya yöneliyordu. Bu gelişmeler TC devleti ve Saddam rejimi için ciddi bir tehlike oluşturmaktaydı. Bu ise ABD emperyalizminin bölgedeki çıkarlarına yönelen doğrudan bir tehlike idi. Oluşmakta olan bu tehlikeyi bertaraf etmek amacıyla, yıllardır ABD emperyalizmi, Türkiye işbirlikçi devleti ve gerici Saddam rejimi çeşitli planlar ve anlaşmalar yapmaktaydılar.

Emperyalist güçler bu planları gereği, önce Kürt ulusal kurtuluşçu güçlerini ikiye bölme, Irak devrimci güçlerini maddi ve politik yönden içten darbelemeye çalıştılar. KYB vasıtasıyla içten başlatılan politik ve askeri saldırılar Saddam kuvvetleri tarafından desteklendi. Irak Komünist Partisi'ne ve diğer devrimci güçlere karşı Saddamla işbirliği içinde içten başlatılan bu saldırılar bir yandan Irak devrimci mücadelesini maddi yönden darbe vurarak güçsüzleştirmenin yanı sıra, özellikle Kürt ulusal kurtuluş hareketinin anti-komünist bir konuma sokulmasını da hedefliyordu. Komünist Partiye karşı bu saldırı, komünizme düşmanlık tohumlarının ekilmesini amaçlayan bu eylemlerle aynı zamanda Kürt halkının gerçek dost ve müttefiklerinden, sosyalist güçlerden kopartılarak yalnızlaştırılması hedefleniyordu. Emperyalizmin Kürt ulusal kurtuluş hareketi üzerinde sinsî planları böylece en ilârenç boyutlara ulaştı. Bu aynı zamanda bölgede devrimci güçler içersinde iç karışıklıklar yaratmayı da hedefliyordu. Dışardan bir yoketme hareketi için uygun iç ve dış koşullar yaratılmaya çalışıldı. Türk ordusunun işgalinden önce böylesine bir planla, içten darbeleme ve zayıf düşürmenin yanı sıra, özellikle Kürdistan'ın diğer parçalarındaki Kürt politik güçleri ile bölgenin diğer devrimci güçlerinin, Irak halkının gerçek temsilcileri olan IKP ve diğer devrimci güçlerine desteği kesilmeye çalışıldı.

KYB'nin bu saldırısı sıradan bir çatışma olarak görülüp, tarafsızlık adı altında bu anti-komünist eylem karşısında laka-yıtlık yapmak, Kürdistan, Irak ve genel olarak Orta-doğu devrimci mücadelesinin zararınaadır. KYB'nin bu anti-komünist eyleminin lakayıtlıkla karşılanması, Avrupa emperyalizminin Kürdistan'ın tüm parçaları üzerinde sosyal-demokrasi eliyle oynamak istediği tüm oyunlara alet olunması anlamına gelir. KYB'nin IKP ve CUD güçlerine yapmış olduğu saldırıdan sonra, Türk ordusunda işgal hareketi sırasında IKP ve CUD güçlerinin yoğunlukla bulunduğu alanlara saldırması büyük anlam taşımaktadır.

Bütün bu saldırılara karşı bölgemiz ve dünya demokrasi, sosyalizm güçleri ve partimiz, Irak proletaryasının öncü örgütü IKP ve diğer devrimci güçlerin yanında yer alarak, destek ve dayanışmalarıyla onları yalnız bırakmadılar ve bırakmayacaklardır.

Türkiye faşist cuntası bu eylemiyle yetinmeyecektir. Çünkü bu saldırı bir ilk prova ve bir devrimci mevziyi yoketme hareketidir. Cunta şimdi Kerkük ve Musul sorununu gündeme getirerek Kuzey Irak'ı kendi topraklarına katma planlamaktadır. Ve böylece ileride yöneleceği alanları açıkça söylemektedir. Türkiye

ve dünya kamuoyunda bunun ön hazırlığı yapılmaktadır. Bu emperyalizmin çıkarlarına da uygundur. Çünkü böylesine öneme sahip petrol alanlarını ve emperyalizmin Haliç'teki çıkarlarını Irak rejimi koruma garantisi verememektedir. Bu güçte değildir. İşbirlikçi Irak rejimi güçlü bir konuma sokulamadığı müddetçe, bölge devrimci kamuoyu ve güçlerinden gelecek tepkiye göre, emperyalizm çıkarlarına uygun bir biçimde bu saldırı ve işgal eylemlerini devam ettirecektir.

Bölgedeki tüm komünist ve ulusal kurtuluşçu güçler; Türkiye faşist cuntasının bu işgal eyleminin sonuçlarını bölgede emperyalizme karşı mücadele açısından doğrudan değerlendirmelidirler. Çünkü bu eylem yalnızca TC'nin çıkarlarına uygun bir biçimde gerçekleştirilmemiştir. ABD emperyalizminin bölge düzeyindeki planlarına ve yönelişlerine uygun bir biçimde bizzat ABD'nin emirleriyle gerçekleştirilmiştir. İşgal öncesi Türkiye'ye gelen ABD genel kurmay başkanı doğuya geçerek bu saldırı hareketini bizzat denetlemiştir. Ve aynı gün saldırının olası sonuçları gözönünde bulundurularak, Türkiye'nin doğusunda Acil Müdahale birliklerinin ve çok sayıda askerin katıldığı bir ay sürecek savaş provaları olan NATO tatbikatı başlamıştır.

Orta-Doğu'nun tüm ilerici devrimci güçleri, Bölgemiz ve halklarımızın devrimci mücadelesiyle kazanımları bir savaş üssüne dönüştürülen Türkiye Kürdistan topraklarında hazırlığı hızla devam eden yeni saldırı hazırlıkları ile, faşist cunta ve emperyalizmin yeni işgal ve tehdit eylemleri ile karşı karşıyadır. Bu durum bölgede ve dünyada gerilimin daha da artmasına yol açmaktadır. Bölge çapında yeni çatışmalara ortam hazırlayan bu sertvencî eylemler, dünya barışında tehlikeye sürüklemektedir.

Bu nedenle, işgal ve tehdit eylemleri karşısında savaş güçlerimizi birleştirelim. Irak Kürdistan'ında gerçekleştirilen işgal eylemiyle bunun zorunluluğu ve aciliyeti bir kez daha ortaya çıkmıştır. Bu ertelenmez bir devrimci görev haline gelmiştir.

Emperyalizmin Türkiye faşist cuntası ve İsrail siyonizmi ve sıtasıyla bölge gerici güçlerini yanına alarak derinleştirdiği bu hazırlıklara daha etkin bir biçimde güçlü bir dayanışma ile karşı koyalım. Bu birlikte karşı koyma halklarımızın çıkarına olan zorunlu bir dayanışmadır. Aynı zamanda bölgede gerginliğin giderilmesi ve kalıcı bir barışın sağlanması içinde zorunludur.

Kahrolsun Emperyalizm !
Kahrolsun Türkiye Faşist Cuntası Ve Saddam Rejimi !
Zafer, Kürt, Arap, Pars ve Türk Halklarının Olacaktır !

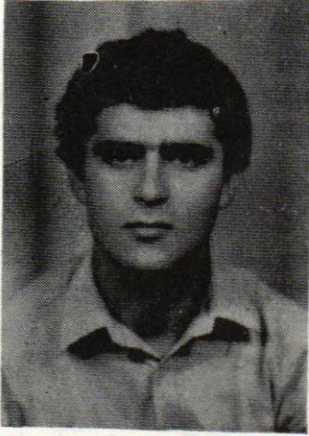
Türkiye Komünist Emek Partisi
MK Dış Bürosu

30 Mayıs 1983

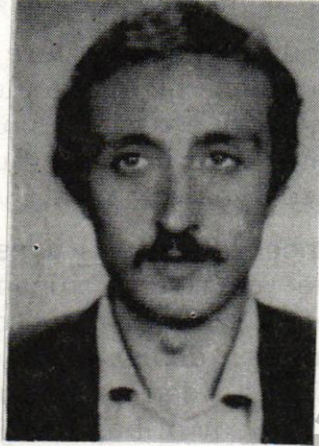
TÜRKİYE SOSYAL TÜSTAV TARİH ARAŞTIRMA VAKFI

TÜRKİYE KOMÜNİST EMEK

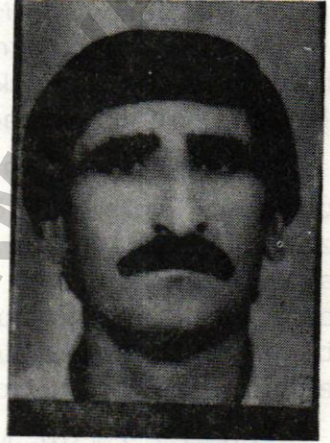
PARTİSİ

MUSTAFA ÇETİNER
(1960 Antalya)

AHMET EYÜP AYAR
(..... Artvin)

İMAM ATEŞ
(1956 Tunceli)

Savaşçıları Ölümsüzdür!

Saldırgan İsrail Siyonistleri, Filistin Halkına karşı girdiği "işgal ve soykırım" hareketi Filistinli emekçileri ölüm kalım mücadelesiyle karşılık gördü. Savaşta büyük kayıp veren siyonistler dahada hırçınlaşarak kadınlı, çocuklu, gençli, ihtiyarlı demeden Filistinlileri katlettiler. Binlerce insanın öldüğü, binlerce insanın sakatlandığı bu taployu emperyalizm bölgeye sergiledi.

Partimiz savaşçıları ve çeşitli uluslardan ilericiler, devrimciler, komünistler bu savaşta İsrail Siyonizmine ve emperyalizme karşı birleşerek savaştilar. Enternasyonalin en bariz örneği bölgede yaşatıldı.

Partimiz savaşçıları her dönemde Filistin Halkıyla birlikte, emperyalizme ve siyonizme karşı mücadele verdiler. Enternasyonal dayanışmanın canlı örneklerini Filistin Halkıyla birlikte omuz omuza yaşattılar.

Nebatiye kasabası ve Arnon kalesi savaşın ve direnişin, en yoğun bir biçimiyle yaşandığı bir bölgedir. İsrail sınırında bulunan Nebatiye ve Arnon kalesi partimiz savaşçılarının üstlendiği stratejik bölgede günlerce süren kara ve hava saldırılarına karşı ellerinde bulundurdıkları mevzileri terk etmeyerek son nefeslerine kadar çarpıştilar ve Filistin halkıyla kucak kucağa şehit düştüler. Kürt, Türk ve Arap devrimcileri kader birliği yaparak hayatlarını Filistin emekçilerine adadılar.

Partimiz savaşçılarından Mustafa Çetiner, İmam Ateş ve Ahmet Eyüp Ayar yoldaşlar özgürlük, bağımsızlık ve ulusların kaderini tayin hakkı uğruna Filistin topraklarında şehit düştüler. Yoldaşlar son olarak KAHROLSUN siyonizm, KAHROLSUN emperyalizm, yaşasın halkların kurtuluş mücadelesi sloganlarıyla yaşama veda ettiler.

MUSTAFA ÇETİNER, Antalya'nın Gazi paşa ilçesi Kuru köyü emekçilerindendi. 1977 yılı sonlarında Emeğin Birliği sempatizanı olarak devrimci harekete katıldı. Gazi paşa gençlik hareketini örgütlemeye aktif rol oynayarak, "gençlik birliği derneğini kurdu. İlçede faşistlere karşı ilçe gençliğini örgütleyerek mücadelenin ön saf- larında yer aldı.

1977 yılında aday üye ve bir süre sonrada TKEP üyeliğine yükseldi. 1977 seçim döneminde AP ilçe başkanı öldürülmesi olayına karıştığı gerekçesiyle 14 ay faşizmin zindanlarında tüm işkencelere rağmen, onurlu komünist direniş göstererek,delil yetersizliğinden dolayı serbest bırakıldı.

1980 yılında Gazi paşa ilçesinde faşistlere karşı dernek gençliğimiz amansız bir mücadele veriyordu.Mustafa yoldaş bu mücadelenin ön saflarında kavga ediyordu.

Antalyada bir korsan gösteri esnasında polisle giriştiği silahlı çatışma sonunda tutuklanarak ağır işkencelere tabi tutuldu. Bu eylemdendolayı 10 ay hapis yattı. Mustafa yoldaş mücadelemizde yaşıyor;hayatı ve mücadelesi bizlere önder olacaktır.

İMAM ATEŞ, 1978 yılından beri parti üyesi olarak parti saflarında mücadele ediyordu. Antalya yöresinde devrimci mücadelenin ön saflarında yer aldı,aynı zamanda karayolları ve devlet su işlerinde, işçi olarak çalışıyordu. İşçiler arasında sürdürdüğü devrimci mücadeleden dolayı 1980 yılında tutuklandı. 12 Eylül öncesi serbest bırakılan yoldaşımız 12 Eylül den sonra yurtdışına çıktı. Antalya yöresinde partinin çeşitli kademelerinde komşonol başkanlığı görevlerinde bulundu. Yurtdışı parti eğitim örgütü yönetici komite üyesiydi.

AHMET EYÜP AYAR, Artvin ili yusufeli ilçesindendi.1976 yılında örgütlü mücadele içinde yerini aldı. İstanbul bölgesinde çeşitli faaliyetlerde bulundu.Genç Emekçiler Birliği kurucu üyesi ve MYK kurulu üyeliklerinde bulundu. Emeğin Birliği dergisi sorumlu müdürüydü. 12 Eylülden sonra yurt dışına çıktı,en son parti eğitim örgütü yönetici komite üyesiydi.

KAHROLSUN SİYONİZM

KAHROLSUN EMPERYALİZM

YAŞASIN HALKLARIN KURTULUŞ MÜCADELESİ

YAŞASIN PARTİMİZİN DÜNYA İLERİCİ GÜÇLERİYLE ENTERNASYONALİST DAYANIŞMASI.

Türkiye Komünist Emek Partisi SAVAŞÇILARI ÖLÜMSÜZDÜR...

Avrupa'da

TKEP taraftarları